

Rất Thích

Contents

Rất Thích	1
1. Chương 1: Mộng Xuân	1
2. Chương 2: Bị Bóc Tem	3
3. Chương 3: Phát Hiện Thân Phận	6
4. Chương 4: Mất Tự Chủ	7
5. Chương 5: Play Bồn Tắm	9
6. Chương 6: Cuộc Gọi Bất Ngờ	12
7. Chương 7: Ký Ức	16
8. Chương 8: Play Phòng Làm Việc	20
9. Chương 9: Thổ Lộ	23
10. Chương 10: Play Nhà Bếp (1)	26
11. Chương 11: Play Nhà Bếp (2)	31
12. Chương 12: Cross-dressing	34
13. Chương 13: Play Dã Ngoại	38
14. Chương 14: Play Cầu Thang	42

Rất Thích

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Red de EdThể loại: Đam mỹ, hiện đại, niên hạ, cao HNĐung chính của câu chuyện tình yêu thâm kín của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-thich>

1. Chương 1: Mộng Xuân

Nếu đó không phải là mơ, thì phải sung sướng biết bao.

Thẩm Quân bắt đầu để ý đến anh chàng đó từ hôm sinh nhật.

Anh ăn cơm và uống rượu với bạn bè xong, về nhà, cả người say mềm văng vát, loạng choạng đi đến cửa sổ hóng gió. Nhà anh ở chung cư, bây giờ đang đêm hôm khuya khoắt, hầu như mấy nhà cùng tầng đã tắt đèn say giấc cả rồi. Thế mà lại có một khung cửa sổ sáng đèn cực kì bắt mắt.

Căn hộ đó ở dưới nhà Thẩm Quân một lầu, nên anh có thể quan sát hết sức rõ ràng.

Đây là một phòng tắm, rèm cửa sổ không kéo, có người đang tắm bên trong.

Thẩm Quân cũng chẳng muốn rình mò người ta làm chuyện này, đang định quay đầu vào trong thì bất chợt, khoé mắt để ý thấy, hoá ra bóng người kia không phải cô nàng nhỏ nhắn nào như mình tưởng tượng.

Nói chính xác thì, đó là một anh chàng vai rộng lưng dài, dáng vóc cao gầy, bàn tay có khớp xương rõ ràng. Qua làn hơi nước mờ ảo, anh ta điều chỉnh nhiệt độ của nước. Rất nhanh, dòng nước bốc hơi hầm hập xối xuống thân người hoàn mỹ khiến vô số kẻ phải thêm khát kia.

Anh chàng quay lưng về phía Thẩm Quân, nên anh không thể trông rõ gương mặt. Nhưng với anh, điều đấy chẳng quan trọng.

Thẩm Quân là bot bẩm sinh, cơ thể như thế có sức quyến rũ chết người với anh.

Tính cách Thẩm Quân hướng nội, bình thường không mấy buông thả trước mặt người khác, vậy nên chẳng có tình sử gì, bạn bè cũng ít ỏi. Nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến mắt thẩm mỹ của anh. Cơ thể của anh chàng kia, cho dù xuất hiện trong bao nhiêu cái GV Âu Mỹ chẳng nữa, cũng sẽ không có bất cứ cảm giác nào lệch tông.

Gần như ngay tức khắc, Thẩm Quân phủ phục xuống vị trí cũ. Có thể là do cảm giác lâng lâng khi say, không ngờ anh lại nhìn người đàn ông kia khoả thân, làm ra hành động mà tưởng chừng cả đời này sẽ không xảy ra.

Anh nửa quỳ nửa ngồi trên ban công, thủ dâm.

Đến khi người đàn ông tắt vòi nước xoay người, Thẩm Quân cũng không chịu nổi khoái cảm mà xuất tinh.

Anh dồn dập thở gấp, trông thấy gương mặt anh chàng đó.

Hình như anh chàng cũng nhìn ra cửa sổ, chân mày thoáng cau, chẳng rõ là có thấy anh hay không, đôi người hơi tối lại. Gương mặt kiên nghị bỗng hoá lạnh dưới ánh đèn, kể đó giờ tay, kéo rèm cửa sổ lại.

Thẩm Quân sững người một lúc lâu mới hồi thần được.

Anh ôm trái tim đang đánh trống liên hồi của mình, lại nhìn vào khung cửa sổ đã bị che kín, có đôi chút thốn thức.

Anh ta đẹp trai quá! Không, phải nói là, từ trước đến nay anh chưa từng thấy ai đẹp trai như người đó. Nếu anh còn trẻ, nhất định sẽ cảm thấy anh ta là một chàng quý tộc lưu lạc từ vùng đất xa xôi nào đó.

Đêm hôm ấy, Thẩm Quân nằm mơ.

Anh mơ thấy mình ở trên ban công nhìn lên anh chàng kia rồi thủ dâm, nhưng làm thế nào cũng không thể bắn ra. Anh ưỡn bờ mông ướt át, không ngừng thọc rút ngón tay, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Anh khó chịu rên rỉ, muốn được nhìn thấy bóng hình người đó, nhưng lại không sao tìm thấy.

Anh đang định đứng lên thì cánh cửa sau ban công bất chợt mở ra. Còn chưa kịp ngoái đầu, thân người anh đã bị khổng chế, hơi thở nam tính xa lạ phả vào cổ anh.

Người đàn ông phía sau khàn giọng nói: “Đừng giãy nữa, nước trên mông anh sắp làm ướt hết quần tôi rồi.”

Thẩm Quân cuống đến mức muốn khóc, nhưng cơ thể bị người đó mơn trớn lại mềm oặt đi, vùng kín rạo rức phía sau cảm nhận rõ ràng có một vật cứng kề sát.

Trời còn chưa tối hẳn, Thẩm Quân kinh khiếp cực độ vì sợ hàng xóm xung quanh nhìn thấy. Anh bắt đầu khóc lóc “Đừng mà!”, nhưng người đàn ông thình lình kéo quần anh ra, ngón tay dong dỏng bóp nhẹ đôi gò đầy đặn, kể đó bàn tay phủ lên nơi chốn rậm rạp phía trước...

Thẩm Quân bị kích thích không sao chịu đựng nổi, muốn đưa tay an ủi nơi cửa mình, lại bị người đàn ông tóm lấy, bắt giữ trọn thanh gươm báu nóng rực đang cần lên.

Đầu óc anh đã bắt đầu váng vất, giọng nói mang theo nghẹn ngào: “Ngứa... Ngứa quá...”

“Ngứa ở đâu?” Dường như người kia cũng khó kìm lòng.

“Đằng... Đằng sau...”

“Chỗ nào đằng sau?” Mũi gương bắt đầu mấp mé, xô bồ vào nơi cửa mình không ngừng co rụt.

Thẩm Quân như muốn vụn vỡ vì bị giày vò: “Hu hu... Lỗ nhĩ... Lỗ nhĩ đằng sau... Cầu xin anh... Tôi muốn...”

Anh còn chưa dứt lời thì thanh gương báu phía sau đã đập vào trong. Anh vội rụt tay về, nhưng rất nhanh lại bị người kia kéo đến, ấn vào hai hòn ngọc quý đang đung đưa theo nhịp đẩy, bắt anh vỗ về.

“Thật muốn đẩy hết cả chúng vào trong...”

“Không... Không được đâu...”

“Gi mà không được? Lỗ nhĩ nhiều nước thế này, thảo nào lại dâm như thế...”

Trên ban công chật hẹp, anh bị đập sâu đến nỗi toàn thân lắc lư. Người kia lúc thì ôm anh lên, lúc lại ấn anh vào tường, mạnh bạo xâm chiếm, năm lần bảy lượt, hạ bộ hừng hực chẳng hề ngơi nghỉ một giây.

Âm thanh da thịt va chạm càng lúc càng dày, trong tiếng khóc gào, Thẩm Quân bị làm cũng xuất tinh. Người kia thấp giọng cười một tiếng, chậm rãi rút thanh gương báu ra, cửa mình phía sau lại bị khai quật đến nỗi không sao khép được...

Thẩm Quân giật mình mở mắt, anh thấy mình đang nằm nghiêng trên giường, bàn tay vẫn còn vờn vật dưới thân, trong quần rõ rệt cảm giác nhớp nháp.

Hoá ra là mơ.

Nhân vật còn lại trong giấc mộng xuân ấy vẫn là người đàn ông mà anh nhìn trộm tối qua. Nhưng nói thật, khoái cảm mà mộng xuân ấy mang lại cho anh, mạnh hơn gấp trăm tất cả những lần handjob trước đây.

Bỗng nhiên anh chợt nảy sinh cảm giác mộng lung xưa nay chưa từng có: Nếu đó không phải là mơ, thì phải sung sướng biết bao.

2. Chương 2: Bị Bóc Tem

Anh đã trải qua rất nhiều sự việc khiến mình cảm nhận sâu sắc hiện thực tàn khốc.

Sau ngày hôm ấy, cứ có cơ hội là Thẩm Quân sẽ để ý anh chàng ở đối diện đó.

Chàng là một nhân viên văn phòng, rất ít khi kéo rèm cửa sổ phòng khách. Qua khung cửa sổ đó, Thẩm Quân từng ngắm chàng ăn cơm, ngắm chàng ngồi xem tivi trên ghế sofa, nhà cửa được dọn rất gọn gàng ngăn nắp. Thỉnh thoảng tay áo của chàng dính phải vết bẩn, chàng sẽ cau mày, sau đó chạy vào nhà vệ sinh gột rửa rất lâu mới ra, hình như có bệnh sạch sẽ.

Thẩm Quân nhận ra, cuộc sống cá nhân của đối phương hết sức đơn giản. Lần nào cũng tan ca sớm, về nhà tưới nước cho mấy chậu cây ở ngoài ban công, ăn xong thì ra ngoài tản bộ. Thỉnh thoảng Thẩm Quân sẽ giả làm người qua đường bám theo.

Chưa đầy một tuần, anh đã gần như khai quật sạch sẽ lai lịch của người đàn ông đó. Anh ta tên là Lương Húc Thành, vừa chuyển đến nửa tháng trước, sống một mình, rất thích trồng cây, nhưng lại không thích động vật cho lắm. Thẩm Quân còn nhớ có lần đi dạo, nhìn thấy thú cưng của người trong khu lao về phía anh ta, về mặt anh ta đáng sợ biết bao.

Nói theo cách nào đó, đây là một anh chàng hoàn hảo, nhưng lại là một người có đôi chút kì quặc.

Năm nay Thẩm Quân hai mươi tuổi, anh không thích đi làm, bình thường chủ yếu ở nhà viết phê bình phim nuôi thân, thỉnh thoảng mới ra ngoài tập thể dục. Vốn trước nay vẫn chưa gặp được người nào phù hợp, nên trong lòng cũng chẳng định tìm bạn đời. Dẫu sao, anh cũng không còn là cậu sinh viên mới ra trường,

trần đầy ảo tưởng dành cho tương lai, anh đã trải qua rất nhiều sự việc khiến mình cảm nhận sâu sắc hiện thực tàn khốc, anh lại còn là gay, cả đời đã định chỉ sống một mình.

Cho dù gặp được người đàn ông này, thì anh cũng không thay đổi suy nghĩ ấy. Người như đối phương, có gì có thể sánh đôi với mình kia chứ.

Tối ấy, Thẩm Quân vẫn ở ban công quan sát căn phòng phía đối diện kia. Từ sau lần đó, mỗi lần đi tắm, Lương Húc Thành đều sẽ kéo rèm cửa sổ. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự khao khát bóng hình đối phương của Thẩm Quân.

Khi đang ngắm nhìn người đó kéo rèm cửa sổ ra sau khi tắm xong, sau lưng anh bỗng nhiên tối đen. Thẩm Quân vào nhà nhìn thử, bấy giờ mới phát hiện bóng đèn cháy rồi. Không có bóng đèn dự bị, Thẩm Quân đành phải cầm tiền xuống lầu đi mua bóng đèn mới.

Lúc ra khỏi thang máy, đúng lúc có người cúi đầu đến gần. Trong khoảnh khắc, Thẩm Quân cảm thấy bóng người ấy rất quen, nhưng thang máy đã đóng lại rồi. Nhớ đến chuyện mua bóng đèn, anh vội bước nhanh hơn đến cửa hàng tiện lợi.

Trời nóng nên lúc về Thẩm Quân mua một cây kem ốc quế. Ăn được một nửa thì đã đến lầu mình ở, cửa thang máy mở ra, hành lang lại tối đen. Thẩm Quân dậm hai chân, chỉ có tiếng đèn vụt sáng từ xa truyền tới, còn ở chỗ nhà mình thì hình như hồng hồng.

Đúng là đen hết chỗ nói, Thẩm Quân thầm than hai tiếng, lấy chìa khoá ra đi đến trước cửa nhà mình.

Lúc mở cửa ra, anh ngậm kem ốc quế trong miệng, cùng với âm thanh khoá xoay, Thẩm Quân đẩy nhẹ cửa ra. Nhưng chân còn chưa bước vào, hông anh đã bị cánh tay từ đâu tóm gọn. Lòng anh thoát lạnh, vừa mới bật ra thành tiếng, đã bị người kia đẩy nhanh vào nhà, cánh cửa phía sau nặng nề đóng lại.

Trong nhà tối om.

“Anh là ai?! Tôi, tôi không có tiền đâu!” Thẩm Quân nghĩ người trước mặt là phường cướp bóc, giọng nói sợ hãi phát run.

Đối phương không trả lời anh, Thẩm Quân thậm chí có thể cảm giác được đối phương đang nhìn mình cười.

Bỗng nhiên người đó cúi xuống. Thẩm Quân thấy, anh ta liếm cây kem ốc quế trong tay mình. Tay anh run lên, cây kem rơi trên mặt đất.

Cùng lúc ấy, đối phương ghé đến chặn đôi môi anh.

Hai mắt Thẩm Quân trợn to.

Hơi thở nam tính xộc thẳng vào mũi như muốn bóp nghẹt anh. Trái tim vốn dĩ sợ hãi bất chợt dâng lên mong đợi, lại bị Thẩm Quân nhanh chóng áp đi, đồng thời siết và bản thân tại sao chẳng biết liếm siết như thế.

Ban đầu đối phương chỉ nhẹ nhàng liếm láp cánh môi anh, thấy anh cứ cứng đờ người, bỗng nhiên đầu lưỡi đẩy rằng anh ra, thoả sức ngao du trong khoang miệng anh. Thẩm Quân muốn đẩy hất ra, lại bị tóm tay giơ cao lên đỉnh đầu, thể như làm nhục, đầu lưỡi bắt đầu học theo động tác giao hợp, từng chút từng chút khuấy đảo miệng anh.

“Hư... A...” Thẩm Quân không ngăn được tiếng rên rỉ.

Người đàn ông nhìn anh chăm chú, lúc về mặt Thẩm Quân dần mê mang, thỉnh thoảng xộc vào nhanh hơn, khiến đầu lưỡi Thẩm Quân run rẩy, nước bọt tiết ra giàn giụa. Ngay khi Thẩm Quân sắp sửa hôn trả trong vô thức, người đàn ông đều cẳng đó lại rút lưỡi ra, bắt đầu chuyển sang hôn lên cổ anh, vừa gặm mút, vừa dùng tay vân vê nhũ hoa qua lớp áo anh, sau cùng ghé miệng ngậm lấy.

Thẩm Quân mất sạch sức phản kháng, thậm chí còn nảy sinh xúc động muốn ôm lấy đối phương, để người đó mau mau yêu mình.

Cơ thể anh không sao kháng cự được khoái cảm như thế.

Khi người kia sắp sửa liếm đến cậu nhỏ mình, Thẩm Quân không thể chịu đựng được nữa, nhu cầu sinh lý bị kìm nén quá lâu khiến anh khuyu trên mặt đất, ôm chặt cổ người kia, thấp giọng cầu xin: “Đừng vậy mà... Đừng... Xin anh mau nhanh lên...”

“Rốt cuộc là muốn hay không muốn?” Giọng nói kia trầm trầm êm tai, nghe rất cuốn hút, khác xa hoàn toàn với một tên trộm trong tưởng tượng của Thẩm Quân. Thấy anh không trả lời, người đàn ông kiên nhẫn cởi quần anh ra, cậu nhỏ trắng hồng đã cương từ lâu nhẹ nhàng lộ ra, quy đầu ướt át cọ lên mu bàn tay người kia.

Anh ta không cử động nữa.

Thẩm Quân ra sức ôm cổ người kia, dường như rất sợ đối phương bỏ đi, anh không ngừng dụi mặt lên cơ ngực đối phương, chặt vật cùng cực: “Tôi muốn, muốn... Muốn anh giúp tôi... Khó chịu quá...”

Dứt lời, anh bỏ tay xuống, bắt đầu lần tìm vật thể dưới quần đối phương. Nhoáng cái là thấy. Thứ trong tay trĩu nặng, cứng rắn, Thẩm Quân không tưởng tượng nổi món hung khí này tiến vào nơi đó của mình thì sẽ sung sướng biết bao.

Khoảnh khắc anh kéo khoá ra rồi cầm lấy thanh hung khí đó, đối phương rõ ràng thở nặng một nhịp.

“Sao mà anh dám thế hả?”

Thẩm Quân im lặng cúi đầu, khoang miệng đang định đón lấy vật kia, lại bị đối phương ngăn cản. Giọng nói người đó như đang gắng sức kìm nén điều gì, hần nâng cầm Thẩm Quân lên, vắn vít răng môi anh, nói: “Tôi muốn vào trong anh trước, muốn lần xuất tinh đầu tiên bắn vào lỗ nhĩ của anh, được không?”

Thẩm Quân bị lời gạ tình lộ liễu của hắn hạ gục, toàn thân mềm nhũn, cửa mình vốn đã ướt át phía sau bắt đầu vô thức rạo rục.

Sau khi nhắm nháp nước trong miệng anh, người đó để anh nằm xuống, hai người ở tư thế 69, đối phương bên trên, anh bên dưới.

Nhìn nụ hoa không ngừng co cụm trước mắt, người đó nhẹ nhàng len ngón tay vào khuấy đảo, nghe người bên dưới rên rỉ nhào nhoét, lại cúi đầu xuống, đưa lưỡi liếm quanh, tiếng nước nhộp nhộp, Thẩm Quân không kìm được thốt lên.

“Ừ haa... Aaa... Ừ ư... Sâu nữa đi... Bên trong cũng muốn... Hư a...”

“A... Liếm nữa đi... Anh tuyệt quá...”

Vừa nghe câu “Anh tuyệt quá” kia, người đó lập tức xộc đầu lưỡi vào trong cửa mình đang không ngừng rỉ nước. Đầu lưỡi điêu luyện ra sức đưa đẩy và khuấy động, càng lúc càng nhanh, cuối cùng trong tiếng rên mất kiểm soát của Thẩm Quân, chất dịch nhộp nhộp ồ ạt trào ra.

Thẩm Quân bị đầu lưỡi kích thích đến nổi xuất tinh, anh hỏn hển hồi lâu, rất nhanh lại hứng tình, nhìn mái đầu chập chờn ẩn hiện trước mắt, trong lòng râm ran khó chịu. Chẳng buồn để ý những lời trước đó của người kia, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngậm lấy món hung khí hừng hực ước chừng mười tám centimet nào đó.

Anh đang liếm láp chồm đầu thì bất ngờ người kia dừng động tác, hần sững người, gắt nhẹ, lấy vật đàn ông rõ ràng đã bành chướng hơn ra khỏi miệng anh. Thẩm Quân vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đó đã đổi tư thế, kéo đôi chân dài trắng muốt của anh qua vai, kể đó dương vật nóng rục thỉnh thoảng xông vào.

Ban này vùng kín đã được đầu lưỡi vỗ về chu đáo, cửa mình hoàn toàn mở thông, khi đối phương vào trong Thẩm Quân cũng không thấy đau nhiều lắm, chỉ là cảm giác bị lấp đầy khiến anh nhất thời không thể thích ứng. Người đó sợ anh đau, kiềm chế đến mức gân xanh nổi rõ, vẫn chưa bắt đầu động tác. Nào ngờ Thẩm Quân lại là người nứng trước, anh và người kia da kề da, ôm lấy đôi mông căng đầy, nũng nịu rên rỉ: “To quá... Ừ... Hoá ra cảm giác được dương vật chịch là thế này... Anh tuyệt quá đi... Ừ ha... Sao không chuyển động... Lỗ nhĩ... Lỗ nhĩ của người ta ngứa chết đi được... Mau lên anh ơi...”

“Đây là lần đầu của anh?” Dường như người kia không sao tin nổi.

“Ừm...” Thẩm Quân bắt đầu cựa mông, muốn chủ động nuốt trọn món hung khí ngoại cỡ kia.

Đối phương tức khắc bị anh kích thích phát điên, lật áo anh lên, mạnh bạo cắn lên đầu vú đỏ rực của anh, kè đó ra sức xông trận.

Mỗi lần tưởng chừng sắp sửa rút ra lại đều thúc sâu vào tiếp, thể như muốn nuốt trọn người dưới thân vào bụng.

Chất lỏng nhớp nháp liên tục ứa ra từ nơi tiếp xúc của cả hai, phóng đẳng tột cùng, nhưng rất nhanh lại bị hai búi người kia xô vào, tạo thành đám bọt li ti trắng đục.

Những cú va chạm kịch liệt với nơi hoang sơ rậm rạp của đối phương, tạo thành vết đỏ bắt mắt trên hai bên đùi Thẩm Quân.

“Hư ư... Sâu quá... Từ từ...”

Nhưng đối phương chỉ biết ngày càng nhanh, hấn nhìn Thẩm Quân cắn môi vì phải đón nhận khoái cảm quá lớn, bỗng nhiên đưa tay đánh hông anh.

Thẩm Quân bật lên thành tiếng: “Đừng đánh... Ừ ư a... Sâu quá... Hư a...”

Hấn cúi đầu dần lên đôi môi kia, nhấm nháp vị nước trong miệng anh, hạ bộ không hề ngơi nghỉ, cơ bụng bắt đầu đưa đẩy chín cặn một sâu.

Thẩm Quân bị giày vò, rên rỉ không ngừng, hai mắt ngấn lệ, trong hông lung muốn trốn chạy, lại bị đối phương thay đổi tư thế ấn lên tường làm tiếp...

Thẩm Quân hổn hển xin tha, người đó chẳng hề đoái hoài, tựa như tinh lực vẫn chưa hao hết.

Cuối cùng anh mệt lả người, cố mở mắt xem cái người không ngừng chiếm đoạt mình này là ai.

Hai người gần trong gang tấc, trên trán người kia ướt đầm mồ hôi, đôi mắt hẹp dài chất đầy dục vọng đáng sợ. Nương theo ánh trăng, Thẩm Quân bất chợt phát hiện, người đàn ông này... Quen quen!

3. Chương 3: Phát Hiện Thân Phận

Đây nhất định là mơ! Nhất định là mơ!!!

Người đàn ông vẫn ra sức cày cuốc trên người anh.

Nhưng Thẩm Quân đã phân tâm, anh vội quan sát gương mặt người đó, ánh trăng đã có thể giúp anh phân định được người đối diện là ai.

“Lương, Lương Húc Thành!”

Nghe thấy cái tên đó, người kia thoát chốc ngẩn ra, cũng chẳng biết là ngạc nhiên vì thân phận bị lộ tẩy, hay là vì đối phương biết tên của mình.

Sau khi gọi cái tên đó, Thẩm Quân đã hoàn toàn đỡ hẳn.

Sao lại là anh ấy?! Làm sao có thể?! Đây nhất định là mơ! Nhất định là mơ!!!

Anh tựa mình muốn đứng lên, không ngờ lần này người đó lại chẳng ngăn cản, song chờ khi anh chậ vật chống tường đứng dậy, lại bất chợt bế thốc anh lên!

“Oái!” Thẩm Quân vội vàng giữ lấy vai hắn.

Đối phương tao nhã gác hai cặp giò mảnh dẻ của anh sang ngang hông mình, kè đó dồn lực mạnh bạo, nương theo tư thế đập cây hàng lớn của mình vào trong!

“Định chạy à? Chạy đi đâu? Nói cho tôi nghe, tôi đưa anh đi...” Giọng nói trêu đùa của người kia vô cùng cuốn hút, từng từ từng chữ thể như rót vào tai anh, thả từng phát âm theo nhịp đưa đẩy của hông lưng.

“Hư a... Không... Ừ... Làm gì có... Anh... Hư a...” Tâm trạng Thẩm Quân hết sức phức tạp, nhưng lại không sao kháng cự cực khoái mà đối phương mang đến. Thật ra, đây là người anh thâm thương trọng nhớ đã lâu, chỉ là khi sự thật xảy đến, anh lại không sao đón nhận tất lực.

Người đó bế anh, vừa đi vừa thúc, Thẩm Quân bị làm đến mức cả người mệt lả, cánh tay ôm vai đối phương bắt đầu rã rời, anh nói một cách van nài: “Đừng mà... Thật đấy... Tôi sắp ngã rồi...”

Người đó liếm láp vành tai anh, giọng nói hiêm khi trở nên dịu dàng: “Không ngã đâu, tôi sẽ ôm chặt anh.”

Thẩm Quân thấp giọng thút thít, cực kì đáng thương, người đó đi đến cửa sổ nói liền ban công, tốc độ đưa đẩy bắt đầu chậm lại. Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng rồi hỏi: “Ngày nào anh cũng ở đây ngắm tôi đúng không?”

Bí mật bất ngờ bị vạch trần khiến tiếng nấc của Thẩm Quân càng chặt vật hơn, anh mím môi, không chịu lên tiếng.

Dường như người kia thoáng cười, kẻ đó bất ngờ tốt bụng rút dương vật ra, hai người đã làm quá lâu, khoảnh khắc dương vật lui ra toàn bộ còn phát ra một tiếng pặc đầy khó xử. Thẩm Quân đỏ mặt “Hức hức” hai tiếng muốn xuống, vừa mới đặt được một chân, cửa mình trần trụi trong không khí lại chợt chạm phải bộ vị đàn ông sung mãn của hắn.

“Hơ...” Thẩm Quân muốn đặt chân còn lại xuống, nhưng làm sao cũng không được. Đối phương giữ chặt đùi anh gác qua hông mình, cũng chẳng lên tiếng, chỉ cứ cọ vào nơi cửa mình anh như có như không, ngắm nhìn nụ cười hồng mịn bụng chụm, không ngừng ứa ra chất dịch phóng dăng, e ấp hôn lên quy đầu mình.

Đỉnh tới đỉnh lui, rõ ràng hạ bộ căng trương cũng khó lòng kiềm chế, nhưng lại cứ không chịu vào.

“Hức... Khốn kiếp...” Ngay bản thân Thẩm Quân cũng chẳng nhận ra, mình đang làm nũng với đối phương.

Đôi người tối tăm sâu hút của hắn nhìn thẳng vào anh, bỗng nhiên quy đầu to chùng quả trứng xộc vào, xông qua hành lang chật hẹp mà trơn ướt, quy đầu đột ngột thúc tới, hai người cùng chẳng kìm nổi thở dài. Sau khi Thẩm Quân thích ứng, đối phương cũng không tiến vào sâu hơn, chỉ từ tốn đưa đẩy quy đầu mấy phát, kẻ đến ung dung hỏi anh: “Vậy sao? Khốn kiếp ở đâu?”

“Hư... Cây hàng khốn kiếp... Anh cũng là đồ khốn kiếp... Hư a... Anh... Aaa đừng...” Thẩm Quân cao giọng rên rỉ, toàn thân hồng rực vì bị dục vọng khống chế, đủ sức khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải đỏ mặt. Thẩm Quân lặng lẽ đưa tay muốn chạm vào cây hàng đang giầy vò mình kia, vừa lần tìm vừa van xin, “Hư... Ừ... Đừng... Đừng cọ thế nữa... Ngứa... Ngứa lắm... Hư a... Đừng cọ nữa... Aaa... Anh ơi tôi xin...”

Anh ngược cổ thở sâu, bấy giờ bàn tay trắng muốt đã chạm đến cán, đang định tiến lên vuốt ve, nào ngờ ngay giây tiếp theo, toàn bộ cây hàng ngoại cỡ đã vọt vào giữa đùi mình, điên cuồng thọc rút.

4. Chương 4: Mất Tự Chủ

Bấy giờ, con mãnh thú sung mãn mới bắt đầu công cuộc xâm lăng vùng đất hứa.

Một phát ấy lao vào Thẩm Quân cực sâu, khiến anh có cảm giác mình sắp bị làm chết đến nơi.

Người đó cứ thế mà nhấc một chân anh, ra sức phập vào anh. Ban đầu Thẩm Quân vẫn chịu được, nhưng càng ngày, bên chân đang đứng càng tê nhức. Anh ôm lấy cổ đối phương, thì thầm: “Chân tôi mỏi... Đứng không vững nữa... Nghỉ một lát... Được không...”

Nghe thế, người kia dừng lại thật. Nhưng hắn không thả chân anh xuống mà lại nhấc luôn bên chân trắng muốt đang đứng lên, vòng ngang thắt lưng mình.

Thành ra Thẩm Quân lại hết như trước đây, bám cả cơ thể lên người đối phương, tư thế kiểu đó càng khiến đối phương vào được sâu hơn.

Thẩm Quân sung sướng khó cưỡng, anh rên rỉ chuyển động theo nhịp đẩy của đối phương, cúi đầu nhìn hắn vẫn sơ mi chỉnh tề, bất chợt nhớ đến giấc mơ nọ.

Trong mơ, người đàn ông ấy giày xéo khiến anh chết đi sống lại, mất sạch lí trí, nhưng bản thân hắn vẫn quần áo chỉnh tề, ung dung như thể chẳng hề liên quan bất cứ việc gì.

Khung cảnh trước mặt lại hết như mơ.

Thẩm Quân cắn môi, cúi đầu cởi áo người kia coi như trả thù, nhưng vừa cởi được một nửa, đối phương bất chợt tăng tốc, thúc cho anh không sao tiếp tục được.

Chiếc áo sơ mi đã cởi một nửa, tay hắn ôm siết hai hông anh, hạ bộ vồ vập ra vào vùng kín, sượt qua rãnh giữa hai đùi Thẩm Quân, để lại vết hằn đỏ sẫm.

Trong tiếng rên rỉ nhào nhoét của Thẩm Quân, người kia gần khê, cuối cùng chặn môi anh lại, đầu lưỡi ừa vào khuấy đảo bên trong. Ban đầu Thẩm Quân còn né tránh lưỡi hắn, sau cùng ngây ngất, lại lộ ra dò la, đối phương bắt ngay cơ hội, mút lấy thật sâu.

Âm thanh nước nhều lép nhép, hoà vào tiếng va chạm của da thịt, người kia lại gần khê một tiếng, tốc độ đưa đẩy của hạ bộ chậm đi, nhưng dồn lực lại ngày càng nặng, như thể muốn đẩy cả hai túi búi vào trong.

“Ừ haa...” Thẩm Quân có thể cảm nhận rõ ràng món hung khí trong cơ thể mình bắt đầu phóng tinh, vừa bắn vừa dần mạnh vào nơi sâu nhất của mình.

Đây là lần cao trào đầu tiên của người kia, hơn nữa còn bắn vào trong cơ thể của anh, xưa nay Thẩm Quân chưa từng đón nhận khoái cảm dâng trào như thế, chẳng ngờ lại mất tự chủ tiểu ra...

“Hừ... A...”

Nước tiểu vàng nhạt bắn hết lên bụng người kia, Thẩm Quân xấu hổ tột cùng, chôn đầu trong ngực hắn, nhỏ giọng nức nở.

Đối phương không cử động nữa, hắn nhìn chằm chằm trên bụng chăm chú, chờ dần một giây.

Bỗng nhiên Thẩm Quân nhớ ra hình như hắn có bệnh sạch sẽ, thế mà mình lại phóng uế trên người hắn!

Nghĩ đến đây, Thẩm Quân cuống hết cả lên, anh cũng chẳng biết tại sao mình lại sợ cảm giác bị người ấy ghê tởm như thế.

Thẩm Quân bưng mắt muốn xuống, người kia thành linh hồi thần, xốc anh lên mà nhào tới, Thẩm Quân thốt lên một tiếng, dương vật chỉ vừa lui ra giữa hai đùi anh, thoáng chốc lại ừa vào lần nữa...

Không ngờ hắn lại cương nhanh như thế!

“Haa... Ừ ư ư... Sao anh lại...” Thẩm Quân không kìm nổi rên khê.

“Tôi chẳng sao cả, là anh thì có, anh vừa tiểu xong, bị tôi chịch cho sướng lắm đúng không? Hả? Cục cứng?” Hắn vừa lên tiếng vừa đập vào mạnh hơn, giọng nói chẳng hề mang theo ghê tởm, mà trái lại dịu dàng bắt ngờ, nhất là hai chữ “Cục cứng” sau cuối.

Thẩm Quân ôm hắn chặt hơn, vùng kín không ngừng co giãn, như thể muốn siết thật chặt đối phương, đổi lại cảm giác cân bằng.

“Hừm... Chặt quá... Anh đó...”

Hai mắt hắn lên tơ máu, bỗng nhiên, đối phương ôm Thẩm Quân vào phòng ngủ, vừa đi vừa nắn cạp mông căng mọng của anh như để trừng phạt: “Lỗ dâm đừng sít nữa nào.”

Thẩm Quân lại như bị nghiền, ra sức hít vào thật sâu. Trán người kia đã ướt mồ hôi, hấn vỗ mạnh hông anh một phát, đi nhanh đến giường thả anh xuống, hung hãn thọc sâu con mãnh thú của mình vào anh. Lần này xộc vào độ sâu chưa từng thấy, cửa mình hồng rực đáng thương bị phập sâu đến nỗi chẳng còn bất kì nếp nhăn, bấy giờ, con mãnh thú sung mãn mới bắt đầu công cuộc xâm lăng vùng đất hứa.

Thẩm Quân ngậy ngậy, hai mắt không còn tiêu cự: “Hức... Sâu quá... Ừ haa... Sao lại to như thế... Hư... Sâu quá... Ừ ư a... Aaa...”

“Nào có sâu? Rõ ràng vẫn chưa đủ sâu đâu.” Người kia dồn dập thở gấp, kể đó vùn vè cặp mông căng đầy của anh, thỉnh thoảng ra sức thúc mạnh một cú, không ngờ lại thúc đến mức Thẩm Quân bật khóc.

“Hức... Sâu thế thì tôi chết mất... Đừng... Tôi sắp bị đâm thủng rồi... Hu hu đừng mà...”

“Đâm chết anh! Hư...” Đối phương gần kề, lật người anh lại, để anh nằm sấp trên giường, suốt quá trình đều không hề rút ra.

Cú xoay ngoặt mục của con mãnh thú lún trong cơ thể khiến Thẩm Quân không kịp được rên lớn.

Điều chỉnh xong, người kia dùng tư thế từ sau, trút những cú thọc rút lên dáng hình dưới thân. Đường như cảm thấy không đủ, lại vồ vập tăng tốc đưa đẩy, mấy lần thúc cho Thẩm Quân nhào hấn xuống, y như một con chó cái, bị ép nâng mông mặc kẻ lăng nhục.

Thẩm Quân không nhớ nổi mình đã lên đỉnh mấy lần nữa, đằng trước đã chẳng tiết được bất cứ thứ gì, đằng sau một mảnh nhộp nhúa, nghe tiếng nước vang lều nhều, có vẻ đã ứa ra rất nhiều.

Cuối cùng người kia siết hông anh, gần nhẹ bước vào cuộc đua nước rút. Từng dòng tinh dịch bắn lên thành lựu nhảy cảm trong anh, kích thích khiến anh giãy giụa, cảm nhận người kia phóng thích vừa lâu vừa nhiều.

Mỗi lần Thẩm Quân vừa cựa, người kia sẽ vuốt ve anh, ấn môi mình lên môi anh.

Lúc đối phương rút con mãnh thú đã thoải mái ra, vùng cửa mình của Thẩm Quân đã không thể khép kín. Hấn ôm lấy Thẩm Quân đã mệt lả, đi vào phòng tắm rửa ráy.

Nằm trong lòng người kia, Thẩm Quân vẫn còn đôi chút mông lung. Đến khi được đặt vào trong bồn tắm, anh mới lấy lại lí trí, khẽ khàng ngẩng đầu, nhìn dáng hình sắc nét của đối phương, thấp giọng nói: “Tôi biết anh sống ở đối diện, nếu chỉ là nhu cầu sinh lý, thì với điều kiện của anh, hoàn toàn có thể chọn người tốt hơn... Việc gì anh phải...”

Thật ra anh vốn không định truy cứu. Anh cũng là người hưởng thụ, hơn nữa đối phương còn là người tình hoàn mĩ trong những tưởng tượng dâm dục của anh. Chỉ là chuyện này ập đến bất ngờ quá đổi, anh chưa có đủ thời gian thích nghi.

“Không chỉ là nhu cầu sinh lý thôi đâu.” Người kia mở nước ấm, hấn đứng trước mặt Thẩm Quân, sâu kín nhìn anh chăm chú, “Anh còn nhớ năm năm trước, anh từng đi dạy gia sư cho một học sinh không?”

“...” Thẩm Quân mù mịt, năm năm trước anh học Đại học năm hai, khi đó từng đi dạy kèm gia sư cho mấy đứa nhóc cấp ba, dạy lâu dạy nhanh đều có, học sinh vừa nhiều vừa loạn, sao mà anh nhớ hết được.

Anh không biết người trước mặt nói vậy là có ý gì.

Lúc này, người đó bất chợt đưa tay bắt đầu vuốt ve cơ thể anh, đôi người có chút lạnh lẽo: “Cậu học sinh ấy đã nhớ anh rất nhiều năm, nhưng anh, anh lại quên tiết cậu ấy.”

5. Chương 5: Play Bồn Tắm

Trong phòng cảnh xuân rực rỡ, ướt át khôn nguôi.

Kìm nén cảm giác khốn cùng vì bị ve vuốt, Thẩm Quân nhìn thẳng gương mặt của người đối diện.

Người ấy tên là Lương Húc Thành, đây là thông tin anh tự mình điều tra, tuyệt đối không nhầm được. Tuy rằng câu nói hời hợt của hắn không nêu rõ tình hình, nhưng giọng điệu như thế, phải là yêu thương sâu đậm đến đâu mới có thể tạo thành?

Nhưng mà, Thẩm Quân thật sự không hề biết hắn. Thậm chí anh còn cảm thấy Lương Húc Thành nhận nhầm người rồi. Đường như hắn cũng nhận ra suy nghĩ của anh, cười khẽ bảo: “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, cho dù anh hoá thành tro thì tôi cũng không nhận nhầm được đâu.”

Thẩm Quân rụt vai run lên, anh cau mày suy nghĩ, chắc chắn mình không bỏ sót điều gì mới nhìn người kia, nói một cách yếu ớt: “Nhưng tôi thật sự... Chưa từng dạy học sinh nào họ Lương cả...”

“Thật sao? Vậy thì để tôi giúp anh nhớ lại nhé...” Lương Húc Thành lạnh giọng, dứt lời thôi cười, hắn đứng dậy cởi tất cả quần áo trên người, động tác thanh tao và từ tốn. Lúc hắn đặt chân vào bồn tắm, Thẩm Quân lập tức giật mình định đứng lên.

Hắn ngồi xuống, ghìm anh trong lòng mình.

Thẩm Quân lẩm bẩm: “Hai người chen nhau chặt lắm...” Anh đã quên sạch mình còn cả mớ chuyện lằng nhằng chưa giải quyết.

“Vậy thì không chen nữa.” Lương Húc Thành đặt anh ngồi lên chân mình, hai người gần như sát rạt vào nhau.

“Hừm...” Tư thế này làm hạ bộ cường tráng của Lương Húc Thành kề sát vào mông Thẩm Quân, khiến anh không sao tắm nổi.

“Để tôi giúp anh...” Giọng nói người kia trầm thấp, bàn tay rộng lớn trượt từ hông lưng Thẩm Quân xuống nước, bắt đầu chà xát vùng mông, vùng đùi của anh...

Dù đã lên đến cao trào rất nhiều lần, nhưng động tác này vẫn khiến Thẩm Quân rạo rực, anh giữ hai tay Lương Húc Thành, muốn đẩy ra, song vô ích, đôi tay ấy rắn rỏi mạnh mẽ, cứng như gông sắt cùm chặt anh. Từ xa nhìn lại, hết như một người đàn ông đang ôm bấu vật cần thận trong lòng.

Thẩm Quân xấu hổ tột cùng, ngắt nổi bấy giờ đối phương lại tìm đến nơi của mình anh, bên trong còn ngồn ngộn tinh dịch của hắn, cứ chảy rỉ rả lơ lửng trong nước.

Người kia cứ thế mà trượt ngón tay vào, giúp anh móc ra từng chút từng chút tinh dịch.

“Hừ a...” Vừa lên tiếng, Thẩm Quân che miệng lại ngay, đây là lần đầu tiên anh trải qua loại chuyện này, trong lòng thầm nghĩ ngay đến tắm rửa cũng gây cho mình cảm giác như thế, đúng là dâm dục, nhưng lại không hề hay biết, đối phương vô cùng mong đợi tiếng rên đánh mất kiểm soát của anh.

Một tay người kia chậm rãi ra vào vùng kín của Thẩm Quân, tay còn lại nhấc lên lau đi nước đọng trên mặt anh. Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng cắn môi hết sức đáng thương, động tác trên tay chậm lại. Thẩm Quân khó chịu cựa mông: “Mau... Mau làm cho xong đi...”

Lương Húc Thành nói: “Không được, phải lấy ra sạch sẽ, chẳng lẽ anh muốn giữ tinh của tôi trong người ngủ cả đêm chắc?”

Thẩm Quân bị câu nói này của hắn kích thích đến mức dương vật trắng hồng thoáng cương lên.

Đối phương nhìn thân dưới anh, cười nhẹ, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ phận nhỏ hơn mình kia, cười một cách ranh ma: “Xem anh kia, hừ quá, tắm thôi mà cũng nứng tình.”

Thẩm Quân càng khó chịu hơn, anh hỏn hển phản bác: “Cậu... Cậu bắt nạt người khác... Rõ ràng cậu còn... Aaa!”

Người kia thành linh xô vật đàn ông của mình tới cửa mình anh, chồm đầu uy mãnh suýt nữa lọt vào, Thẩm Quân thốt lên, vừa sợ lại vừa tiếc nuối khi hắn không tiến vào trong.

Lương Húc Thành bắt đầu vôn vè nhũ hoa anh, những cú chạm tình tế khiến Thẩm Quân ngây ngất. Hắn ghé sát tai anh rồi nói: “Trông anh thoải mái như thế, giả mà bú ở đây, có khi lại ra sữa không chừng.”

Thẩm Quân còn chưa đáp lại thì hắn đã cúi đầu, mạnh bạo cắn mút đầu vú bên trái anh, hút vào thật sâu. Thẩm Quân rên lên mấy tiếng, oằn người ôm lấy đầu hắn, xin hắn nhẹ nhàng một chút.

Nhưng anh càng xin thì người đó lại càng mút mạnh hơn, chỉ hận không thể mút ra sữa thật. Sau cùng, lưỡi hắn quấn lấy hạt châu đầy mê đắm mà trêu chọc, khiêu khích. Hắn khiến lí trí của Thẩm Quân tan dần. Anh quay mặt qua, nhìn thẳng vào hắn. Rồi anh khẽ khàng cựa mông, bắt đầu tìm kiếm biểu tượng đàn ông của hắn, chủ động dụi lên.

“Hừm...” Con quái vật của Lương Húc Thành không sao ẩn mình sau những cú chạm của anh, hắn đưa tay siết mạnh hông anh, quái vật ngẩng đầu nhanh chóng xộc vào.

“A!” Thẩm Quân thốt lên, cả hai cùng nhau buông tiếng thở dài.

“Ừ haa... To quá... Ừ ừ... Đầu ti sướng quá... Hừ a... Aaa... Ha...”

“Ồ lẳng lơ... Đúng là muốn phịch chết anh...”

“Ừ hừ... Aaa... Phịch chết tôi đi... A haa... Aaa tuyệt quá...”

Vồ vập một hồi, Lương Húc Thành bắt đầu liếm mút đầu vú bên kia của Thẩm Quân. Động tác bên dưới vùng kín dần chậm lại, hai tay từ hông Thẩm Quân trượt xuống, tỉ mỉ vuốt ve giữa đùi anh.

Vùng kín của Thẩm Quân râm ran phát điên, bắt đầu bất mãn nhịp điệu chậm chậm này, xin hắn nhanh lên, nhưng người kia lại như cố ý giày vò anh, chẳng buồn để ý đến.

“Hức... Chết tiệt... Ức hiếp người khác...” Thẩm Quân trách móc mấy câu, hai tay tì lên vai người đối diện, bắt đầu tự lực cánh sinh. Cửa mình ra sức nuốt nhả hạ bộ sung mãn, cảm nhận khoái cảm trào dâng. Cuối cùng Thẩm Quân cũng bớt khó chịu, đang định tiếp tục chủ động, lại thấy đáy mắt đối phương hằn đỏ. Chưa kịp nghĩ nhiều, đôi tay bên hông đã tăng thêm sức, mạnh bạo ghì chặt anh xuống, đồng thời con quái vật hung bạo cũng xộc sâu vào trong.

Nước trong bồn tắm vương vãi khắp nơi vì động tác của hai kẻ trong cơn say tình. Lương Húc Thành điên cuồng trút những cú thọc rút lên người đối phương, tốc độ dồn dập, dứt khoát. Trong phòng đầy ắp âm thanh da thịt va chạm vào nhau, hoà cùng tiếng khóc xin tha của Thẩm Quân.

“Aaa...! Không... Không được... Nhanh quá... Ừ haa... Hức... Sâu quá rồi... Hu hu hu... Khốn kiếp...”

“Sao lại không được? Hử?”

“Hu hu hu... Ừ ừ... Aaa... Khốn, khốn kiếp... Hu hu... Không... Không được...”

“Hừm... Lỡ nhĩ sát chặt quá, làm lâu thế rồi mà vẫn còn chặt... Anh đúng là thiếu hơi trai mà! Phịch chết anh!”

“Hức... Hu... Ức, ức hiếp người khác... Ừ haa...”

“Chỉ ức hiếp mình anh thôi! Anh có biết tôi đã chờ ngày này bao lâu rồi không? Ngay cả nằm mơ tôi cũng muốn đè anh ra làm, phịch anh phát khóc, để anh mãi mãi không thể rời xa tôi! Anh có biết hay không?!”

“Gì, gì chứ... Hừ a... Aaa... Đừng, đừng nhanh thế mà... Haa... Tôi... Tôi chết mất... Hứccc... Aaa...”

“Chết đi là tốt nhất... Chúng ta cùng chết chung... Hừm...”

Trong tiếng gần nhẹ, Lương Húc Thành phập vào anh càng mạnh bạo hơn, con quái vật hung hãn ra sức tấn công lãnh địa cấm, chồm đầu chẳng biết đụng phải vị trí nào đó, khiến Thẩm Quân bất chợt bật ra tiếng rên lớn, oằn người ưỡn lên, cùng lúc ấy nơi sâu kín cũng ứa ra dòng chất lỏng nhộn nhúa, nhưng rất nhanh đã bị con quái vật hùng dũng đẩy vào thật sâu.

Trong phòng cảnh xuân rực rỡ, ướt át khôn nguôi.

6. Chương 6: Cuộc Gọi Bất Ngờ

“Anh là của em.”

Giày vò đến khuya, Lương Húc Thành mới chịu tha cho Thẩm Quân, rửa ráy cho anh xong thì bế về giường.

Cơn mưa khiến Thẩm Quân kiệt sức, vừa nằm lên giường là nhắm mắt ngủ mê mệt, chẳng buồn bận tâm trong nhà mình vẫn còn một người đàn ông xa lạ.

Nhìn anh ngủ say, Lương Húc Thành không hề bỏ đi. Đắp chăn cho anh xong, liếc thấy nhà cửa bừa bộn thì bắt đầu ra tay dọn dẹp.

Khi Thẩm Quân tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, anh vừa định ngồi dậy thì đã bị cảm giác đau đớn dội lên từ sau lưng choáng ngợp.

Anh nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, ngẩn ra giây lát, sau đó quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Trên chiếc giường rộng rãi, ngoài anh ra, còn một người đang say ngủ. Giới tính nam, thân cao đáng chắc.

Hết thấy mùi hương đàn ông và vị của tình dục nồng nặc trên người mình, đều đến từ người kia.

Không phải mơ. Tất cả đều là thật.

Đây chính là người đàn ông đã chơi mình chết đi sống lại tối qua!

Tâm trạng Thẩm Quân hết sức phức tạp, anh quay đầu nhìn sang, chẳng ngờ đáng vẻ khi ngủ của người đó lại hết sức ưa nhìn, chỉ ít không hề hung bạo như đêm qua.

Rèm mi rợp lên đôi mắt dài hẹp nhắm nghiền hai chiếc bóng cuốn hút, đem lại cho người khác cảm giác bình yên khó nói thành lời, cánh mũi nhẹ nhàng nâng hạ theo từng nhịp thở.

Rất nhanh, tâm trạng phức tạp của Thẩm Quân đã bị hình ảnh tuyệt đẹp trước mắt xóa tan. Nhìn người trước mặt một cách mê đắm, anh đưa tay ra muốn chạm vào gương mặt hắn.

Ai ngờ bàn tay chỉ vừa chạm vào da thịt, đôi mắt đang khép bất chợt mở ra.

Thẩm Quân giật mình rút ngay tay lại, cả người cũng vô thức lùi về sau. Nếu không phải người kia kịp thời giữ được hông anh, chắc chắn giờ này anh đã ngã lún xuống giường rồi.

Đúng là cực kỳ khó xử.

Lương Húc Thành nhìn vào mắt anh, chợt hỏi: “Anh sợ tôi thế sao?”

Thẩm Quân ngẩn ra, không lên tiếng.

Lương Húc Thành lại nhìn bàn tay đang rút lại của anh, hỏi tiếp: “Vừa nãy anh định làm gì?”

Thẩm Quân vẫn im re như cũ.

Đôi mày của Lương Húc Thành thoáng cau.

Thẩm Quân có thể nhận ra hắn đang tức giận, nhưng anh cũng giận lắm mà! Tự dưng lại bị nhận nhầm, để rồi bị phịch thành ra thế này... Được rồi, tuy là anh cũng sượng lắm, nhưng mà! Nhưng mà...

Thẩm Quân càng nghĩ càng tủi thân, nhưng lại chẳng biết nên nói gì, đành phải rút vai cúi đầu nghĩ đối sách. Nhưng ở trong mắt đối phương, đáng vẻ này của anh lại nói lên anh đang sợ hắn, sợ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Lương Húc Thành chìa một tay ra định kéo anh. Khoé mắt Thẩm Quân nhác thấy cử động của hắn, vô thức lùi về sau một bước.

Động tác ấy đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Lương Húc Thành bật dậy, vùng tay tóm anh quăng xuống, phủ người lên giam cầm, chẳng buồn để tâm đến âm thanh hoảng hốt của đối phương, kéo quần anh ra.

Suốt cả quá trình, sự phản kháng của Thẩm Quân gần như vô tác dụng với hắn.

Quần áo trên người Thẩm Quân gần như bị lột sạch, nhưng khi người kia kéo chiếc quần lót trắng – manh vải cuối cùng che thân anh xuống, bỗng đứng lại giật mình.

Chính giữa đôi mông chín mọng, cửa mình vốn dĩ nhỏ xinh đã trở nên sưng tấy, nẻ đỏ, hấp hế, không sao khép kín lại được. Hắn chỉ chạm nhẹ ngón trỏ vào mà Thẩm Quân đã “Hự!” một tiếng.

Rõ ràng vô cùng đau đớn.

Hắn dờ ra nhìn nơi đó chăm chú, Thẩm Quân cứ tưởng hắn vẫn muốn làm gì mình, lên tiếng đầy ảm ức: “Nếu cậu muốn làm thì nhớ phải nhẹ thôi, tôi sợ đau...”

Lương Húc Thành ngẩng đầu, đôi mắt đen sáng nhìn thẳng vào anh, Thẩm Quân cúi đầu xuống ngay, chẳng dám đối mặt với hắn.

Trên giường thoát động, Lương Húc Thành đi xuống rồi. Thẩm Quân ngờ vực nhìn sang, hình như hắn đang tìm tòi thứ gì, kế đó chợt mặc quần áo ra ngoài. Thẩm Quân nằm sấp trên giường nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra, còn chưa nghĩ xong thì đối phương đã cầm một tuýp mỡ bôi và mấy lọ thuốc về.

Lương Húc Thành đi đến cuối giường, ngồi xuống, bảo Thẩm Quân đến gần dạng hai chân ra, cửa mình sưng đỏ đáng thương tức khắc phô bày trước mắt.

Hắn ấn hai cẳng chân anh lên, sau đó cúi đầu xuống, bỗng nhiên thè lưỡi liếm vào cửa mình anh.

Thẩm Quân giật mình thốt lên, vô thức rút người về sau. Lương Húc Thành giữ chặt cẳng chân anh, ép anh nằm im, đầu lưỡi càng thêm ra sức mơn trớn cửa mình e ấp.

Thẩm Quân che miệng, không ngăn được tiếng rên như đang khóc.

“Đau không?” Đầu lưỡi người đó vẫn còn đảo quanh, ngược mắt lên nhìn Thẩm Quân.

Thẩm Quân che miệng chặt hơn. Anh lắc đầu, bật ra câu nói như sắp tan vỡ: “Không... Không đau... Ừ...”

Cho đến khi vùng kín ứa nước, Lương Húc Thành mới chịu dừng lại. Hắn phết thuốc mỡ ra ngón trỏ, sau đó đưa vào bên trong lỗ nhỏ ẩm ướt.

“Ừ haa... A... Ừ... Ừ ừ... Haa...”

Chất mỡ mát lạnh khuấy đảo niêm mạc trơn ướt, tiếng rên trong miệng Thẩm Quân lớn dần, Lương Húc Thành vẫn luôn để ý sắc mặt anh, cho dù anh cảm thấy thoải mái mà thoáng cau mày, hắn cũng sẽ hỏi anh có đau hay không.

Thẩm Quân không sao trả lời cho hắn, đành phải nhẫn nhịn lắc đầu.

Lương Húc Thành bôi thuốc hết sức thuận lợi, nhưng Thẩm Quân đáng thương đã hoàn toàn rơi vào cơn say nhục dục, không ngừng cựa mông, khiến ga giường trở nên nhăn nhúm.

Chẳng biết tại sao Lương Húc Thành lại tha cho anh, lên giường khuyu gối xuống cạnh anh, luồn tay vào giữa đôi chân trắng muốt đang khép chặt của anh mà ve vuốt. Hắn ghé sát vào gáy Thẩm Quân, hơi thở nóng bỏng phả vào tai anh, giọng nói hơi khàn: “Nứng ghê thế? Muốn à?”

Thẩm Quân tựa cằm lên vai hắn, hai mắt nhoè đi, mông lung phát ra một tiếng “Ừm”.

Bàn tay đang lưu luyến giữa đùi anh di chuyển lên chiếc mông vênh cao căng đầy, dụi dụi, miết miết, như để trấn an, nhưng lại khiến Thẩm Quân càng khó chịu hơn. Anh bất chấp dụi mình lên hắn, nũng nịu hết như một chú mèo con.

Lương Húc Thành nhéo mông anh đỏ ửng, giọng hắn khàn một cách đáng sợ: “Tiếc là không được, hôm qua chỗ dưới của anh bị tôi làm sưng hết rồi.”

Câu này nói ra còn thoáng mang theo đau lòng. Tối qua lúc làm tình với Thẩm Quân, tuy hắn từng nói rất nhiều lời thô tục, nhưng hắn nào nỡ phịch chết anh cơ chứ.

Thẩm Quân ghen ngào, giọng nói mềm nhũn: “Tất cả là tại cậu... Cậu là đồ khốn...”

Đáy lòng Lương Húc Thành sít lại, mười ngón tay thành linh nhéo mạnh móng anh, cúi đầu nuốt lấy cánh môi tươi mọng của anh: “Ừ, tại tôi hết, tôi là đồ khốn, chịch cho lỗ nhĩ của cưng bị đau như thế...”

“Hư a...” Bị hấn hôn, Thẩm Quân cũng chẳng nói được gì, môi lưỡi hai người vẫn vít hồi lâu, bàn tay bên dưới bắt đầu mơn trớn lẫn nhau.

Thẩm Quân xô mạnh Lương Húc Thành ra, cúi đầu đón lấy vật thể cường tráng trước mắt, bắt đầu nhiệt thành ngốn lấy.

“Hừm... Cưng à... Anh...” Lương Húc Thành bị hành động bất ngờ của anh làm cho hai chân rụt lại, cây hàng cương cứng được khuôn miệng xinh xắn bao phủ, quả thật khiến da đầu hấn tê rần.

“Đúng, cứ ngâm như thế... Sâu thêm chút nữa...” Lương Húc Thành ghì đầu Thẩm Quân, không kìm được bắt đầu đưa đẩy, cuối cùng kích động xộc hết cả cây vào trong.

Thẩm Quân không chịu đựng nổi, chỉ cảm thấy chồm đầu vọt thẳng xuống chỗ cực sâu trong huyệt mình, không sao thở nổi, theo bản năng sinh lý muốn nôn ra.

Quy đầu hùng dũng bất chợt nghẹn ứ trong cổ họng, Lương Húc Thành gằn khế, mạnh bạo ghì đầu Thẩm Quân xuống, không cho anh tránh thoát. Dương vật hung hãn đưa đẩy điên cuồng qua cánh môi đỏ ửng, sau đó kịch liệt phóng thích.

Lúc Lương Húc Thành rút ra, dương vật vẫn đang phun trào ồ ạt, một dòng tinh dịch trắng xoá bắn hết lên mặt, lên xương quai xanh của Thẩm Quân.

Thẩm Quân ho sặc sụa, nuốt hết tinh hoa xuống họng, nhưng vì phóng thích quá nhiều, bên môi còn có chất dịch tràn ra.

Thẩm Quân thất thần đưa tay quệt đi.

Lương Húc Thành nhìn mà đỏ cả mắt, thành linh nhào vào anh, nuốt lấy đôi môi anh.

Thẩm Quân vừa hôn trả, vừa đưa tay mơn trớn hai hòn ngọc trĩu nặng của đối phương, thoáng chốc lại thấp lên lửa dục của cả hai.

Lương Húc Thành giận dữ xô tới, suýt nữa thì vọt vào nơi của mình đáng thương. Hấn ghì lên đôi mông trắng muốt của Thẩm Quân, nghiêng răng nói: “Anh muốn ép tôi phải phịch chết anh đúng không!”

Thẩm Quân rên khê: “Là cậu làm thế với tôi trước mà... Hư a!”

Lương Húc Thành đánh mông anh một phát, kể đó trở người, để Thẩm Quân quỳ trước mặt mình, rồi từ phía sau bạnh khe mông ra, đẩy đầu lưỡi vào trong.

Thẩm Quân rên lên một cách dâm dục, đôi mông ngọc ngậy không ngừng, chỉ mong đối phương đưa vào sâu hơn.

Hạ bộ Lương Húc Thành bị dáng vẻ này của anh khiêu khích như muốn nổ tung, giận dữ thọc đầu lưỡi vào sâu hơn, dồn sức sượt đến điểm mẫn cảm của anh, thỉnh thoảng dùng răng cắn nhẹ rồi liếm lên chỗ của mình sưng đỏ, mùi tanh và vị thuốc thoang thoang đồng loạt tràn vào miệng.

“Dâm ới là dâm...” Lương Húc Thành liếm nhanh hơn.

“Aaa... Liếm giỏi quá... Đầu lưỡi phịch tôi chết mất... Ừ hư a... Tuyệt quá... Sâu quá đi...”

Vùng kín bị liếm láp ứa ra rất nhiều nước, không ngừng rỉ ra từ cửa mình, có đôi chút bị người kia liếm vào nuốt xuống, có đôi chút lại chảy thẳng xuống rãnh đùi, bị tay của người kia quệt phải, dờ lên mông, tạo thành vệt ướt sáng bóng.

Đúng lúc ấy, điện thoại trên tủ đầu giường bất chợt đổ chuông.

Thẩm Quân ngược mắt nhìn qua, đó là điện thoại của anh. Anh rên lên, muốn bò xuống xem, mới bò được hai bước thì đã bị Lương Húc Thành tóm chân kéo về.

Lương Húc Thành rụt đầu lưỡi lại, giữ chặt hai chân Thẩm Quân, đỡ vật đàn ông đã sung mãn cực điểm của mình, vọt vào khe hở giữa hai đùi anh, quy đầu khê khàng sượt qua cửa mình đóng mở hờ hững.

“Á...” Thẩm Quân bị đẩy ngã nhoài, Lương Húc Thành đỡ anh lên, càng thêm ra sức phập vào từ sau.

“Hừm...” Lương Húc Thành thở dài, nhắc mông Thẩm Quân dịch lên rồi bắt đầu đưa đẩy, “Không phải hồi này vừa định đi xem điện thoại à? Bây giờ anh đi đi.”

“Ừ haa... Khốn kiếp...” Khoé mắt Thẩm Quân ướt nhẹp, hết như một con chó tũn nhục, vừa rên rỉ vừa bò về trước. Lương Húc Thành mạnh bạo thọc rút, giữa hai bắp đùi trắng muốt tạo nên ma sát mê người. Lần nào chồm đầu cũng cố tình xộc vào rìa cửa mình, xộc đến mức Thẩm Quân càng chặt vật hơn, chỉ mong lần sau vật đó có thể tiến vào sâu hơn, tốt nhất là vào lún cán, để anh bớt đi phần nào ngứa ngáy.

Thẩm Quân đã bò được đến đầu giường, màn hình điện thoại hiện lên tên của biên tập viên.

Bây giờ anh mới nhớ ra, tuần này anh còn bài phê bình phim chưa nộp, lập tức muốn cầm lấy điện thoại. Nhưng cầm vào tay rồi lại nghĩ, tình trạng hiện tại của mình, vốn dĩ không nghe máy được.

Thấy anh định tắt máy, Lương Húc Thành bỗng dừng động tác.

“Anh nghe đi, tôi không động nữa.”

Thẩm Quân thở phào, nói câu cảm ơn, sau đó ấn nghe.

Biên tập là một ông anh, vừa mở miệng đã gào lên: “Sao bây giờ mới nghe máy! Cậu quên hôm nay là ngày mấy rồi à?! Không phải đã bảo hôm nay...”

Thẩm Quân lập tức xin lỗi: “Tôi xin lỗi! Bản thảo tôi viết xong rồi, chờ chốc nữa tôi gửi mail cho anh ngay!”

Bây giờ đầu dây bên kia mới tạm dịu đi, bắt đầu hỏi anh về chuyện bản thảo.

Thẩm Quân vừa định trả lời thì bàn tay đang giữ hông anh bất chợt kéo mạnh về sau một cái, lập tức khiến cây hàng giữa hai chân anh phập vào, sụt qua nơi cửa mình.

Cơ thể Thẩm Quân run lên, thốt “A!” một tiếng.

Đầu dây bên kia lập tức hỏi anh bị làm sao.

Người phía sau lại giở trò cũ, kéo hông anh dần mạnh vào thắt lưng mình, không ngừng thọc rút qua lại giữa hai chân anh.

Thẩm Quân cố gắng che miệng, chờ khi bình tĩnh mới vội vàng nói: “Vừa mới bị ngã, chốc nữa tôi sẽ gửi bản thảo cho anh, giờ tôi còn có chút việc, chúng ta nói chuyện sau nhé!”

Dứt lời cũng cúp máy luôn.

Người phía sau ghì chặt mông anh, bắt đầu đưa đẩy mạnh bạo hơn. Thẩm Quân rên rỉ không ngừng, nhớ đến chuyện hồi này, lại hổn hển hỏi: “Không phải cậu bảo sẽ không cử động à?”

Người kia thúc vào sâu hơn: “Tôi động gì đâu, tôi để anh động đấy chứ, ban này rõ ràng là chân anh đang thúc vào cây hàng của tôi mà.”

“Cậu! Ừ haa! Đừng, đừng đâm vào đó... Ừ... Aaa... Tuyệt quá... Vào... Vào đi... A...”

“Cùng à, tôi cũng muốn vào lắm...” Người kia ra sức đưa đẩy giữa hai chân anh, tốc độ càng lúc càng nhanh, hai bên túi bùi va vấp mạnh bạo vào đùi anh, “Anh có biết lúc lỗ nhịt của anh nín chặt lấy quy đầu tôi, tôi muốn đâm vào trong thế nào không? Hả đồ lẳng lơ... Hừm...”

“Hu hu... Ừ... Khốn kiếp... Ừ ư... A...”

“Tên khốn kiếp này đang phịch anh đấy!”

“Hức... A... Đừng đâm vào đó... Ừ aaa đừng, đừng mà... Aaa... Ừ ư...”

Qua khe đùi Thẩm Quân, Lương Húc Thành nhanh chóng đưa đẩy gần trăm phát, khiến hai chân anh đỏ bừng, cuối cùng chợt bị cửa mình của Thẩm Quân chặn lại, gần giọng một tiếng, tinh quan thất thủ, quy đầu hùng dũng kề sát cửa mình sưng đỏ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Tinh dịch đậm đặc tràn qua rãnh móng anh, trôi xuống khe đùi, thậm chí có vài dòng tinh còn bắn cả vào trong, khiến lỗ nhỏ không ngừng co giãn.

Lương Húc Thành cúi xuống cắn mạnh một cái lên móng Thẩm Quân, bấy giờ mới ôm người đang dồn dập rên rỉ dưới thân nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Hai người ôm nhau, quần quít, da kề da, an ủi lẫn nhau.

Cuối cùng Lương Húc Thành tựa nhẹ thất lưng, lại lấy quy đầu chặn vùng cửa mình anh, không để tinh dịch hắt vừa bắn vào chảy ra.

Hắn liếm láp vành tai Thẩm Quân, trong lúc Thẩm Quân đang ngủ mê mết, thấp giọng nói: “Anh là của em.”

Cả thể xác, lẫn linh hồn.

7. Chương 7: Ký Ức

Nhưng anh lại nói với cậu rằng, một kẻ xấu xí như cậu, có một đôi mắt rất đẹp.

Lương Húc Thành gặp Thẩm Quân vào năm mười bảy tuổi.

Khi đó Thẩm Quân hai mươi, học năm hai Đại học, đi dạy gia sư tại nhà cho người khác để làm thêm. Anh từng dạy kèm cho rất nhiều cô cậu lớp mười hai, Lương Húc Thành chỉ là một trong số đó. Ngày ấy Lương Húc Thành đang trong thời kỳ phản nghịch, từng có rất nhiều gia sư dạy kèm, Thẩm Quân cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

“A Húc ơi, đây là gia sư mới của con, anh ấy giỏi lắm đó, là á khoa đầu vào Đại học toàn thành phố năm ngoái, ai mà được anh ấy dạy thì đều tiến bộ rất nhiều, con phải cố gắng mà học nhé!” Mẹ của Lương Húc Thành đã nói với cậu như vậy.

Từ đầu đến cuối, Lương Húc Thành chẳng hề ngoái đầu nhìn anh chàng gia sư mới đến, cậu quay lưng về phía hai người, cầm máy game trên tay, im lặng chơi điện tử.

“A Húc!”

Mẹ cậu vừa định xông tới thì Thẩm Quân ngăn lại ngay: “Cô cứ để cháu ạ.”

Bà chần chừ nói: “Nhưng...”

Thẩm Quân đã từng gặp học sinh đang ở thời kỳ phản nghịch rồi, tình cảnh này cũng không thể làm khó anh, anh đáp: “Cô mà càng làm căng thì em ấy chỉ càng chống đối thôi ạ, tuổi cháu cũng chẳng lớn hơn em ấy nhiều, hơn nữa cũng là con trai, biết đâu em ấy lại nghe lời cháu thì sao.”

Người phụ nữ thở dài, ngại ngần nói: “Vậy cũng được, làm phiền cháu rồi.”

“Không có gì ạ.”

Liếc nhìn bóng lưng con trai, bấy giờ bà mới quay đầu đi ra ngoài.

Thẩm Quân đóng cửa phòng, xoay người đi đến sau lưng cậu thiếu niên, anh nhẹ nhàng nói: “Em đang chơi gì thế?”

Đối phương chẳng buồn để ý đến anh.

Thẩm Quân cũng không bận tâm, anh đi rót một cốc nước nóng rồi đi đến bàn học lật vở của cậu thiếu niên ra xem, sau đó bắt đầu cầm bút khoanh vùng và viết ra một ít kiến thức trọng tâm.

Trong căn phòng có hai người chỉ còn lại tiếng lật sách, tiếng đầu bút vạch trên mặt giấy, và tiếng lạch tách bấm phím hoà vào nhau.

Thẩm Quân viết khoảng nửa tiếng thì bỗng nhiên, cậu thiếu niên vẫn luôn giữ tư thế bất động sau lưng anh đứng dậy, anh có thể nghe thấy cậu đi về phía mình.

Thẩm Quân đã viết xong tương đối những kiến thức quan trọng, anh đặt sách xuống.

Bên cạnh anh là cậu thiếu niên đang đứng sừng sững, cậu mở miệng nói: “Đi ra.”

Chất giọng hơi khàn, có thể là vì đến kỳ vỡ giọng nên còn mang theo cảm giác lờ lợ, nhưng không hề khó nghe.

Trong lòng Thẩm Quân đã nghĩ xong những lời đáp trả cậu thiếu niên phản nghịch trước mắt, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lời nói lại nghẹn ứ trong họng, không sao bật ra được.

Trước đây, cậu vẫn luôn quay lưng về phía anh, nên anh không thể nhìn thấy gương mặt cậu. Bây giờ vừa nhìn, lại phát hiện gương mặt cậu bị băng vải quấn kín hơn nữa, chỉ để lộ nửa cằm và đôi mắt ánh lên cay độc không nên hiện hữu trên người một thiếu niên.

Thẩm Quân há hốc, nhất thời chẳng nói nên câu.

Nhìn thấy phản ứng của anh, cay độc trong mắt cậu càng nồng đậm hơn, cậu thấp giọng gắt: “Cút!”

“Xin, xin lỗi em!” Thẩm Quân hồi thần lại ngay, mẹ cậu từng nhắc với anh rằng, trước đó cậu gặp vài chuyện nên tính tình khác xa những người bình thường. Anh còn tưởng rằng cô nói vậy ý là sức khỏe cậu yếu ớt vì một lý do nào đó, thế nên trong lúc dạy kèm cần phải quan tâm đến tình hình của cậu.

Anh hoàn toàn không ngờ cậu ấy lại như thế... Thoạt trông, có vẻ gương mặt mang theo vết thương cực kì lớn.

Cậu đẩy anh ra, Thẩm Quân lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống.

“Anh không cố ý...” Thẩm Quân cho là phản ứng của mình gây tổn thương lòng tự ái của cậu, cảm thấy hối hận, “Mẹ em không nói rõ ràng với anh, anh chỉ bất ngờ thôi, em không hề xấu, anh tin chắc rằng gương mặt của em cũng đẹp giống như đôi mắt em vậy.”

Cậu thiếu niên thỉnh thoảng xé toạc chỗ sách vở trên bàn học anh từng chạm vào. Thẩm Quân kinh hãi đi lên ngăn, thì cậu lại bắt đầu đập phá đồ đạc.

Nghe tiếng đồ vỡ, mẹ cậu ngạc nhiên, kể đó lập tức kéo Thẩm Quân ra ngoài, nặng nề đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Thẩm Quân nghe thấy bên trong phát ra tiếng quát mắng của người phụ nữ, cùng với tiếng hét của cậu thiếu niên. Một lúc lâu sau, người phụ nữ mới đi ra, cười nhạt bảo với Thẩm Quân: “Hôm nay đúng là làm trò cười cho cháu rồi, cháu rất giỏi, nhưng cô nghĩ có lẽ nên mời gia sư khác dạy được cho nó.”

Thẩm Quân im lặng, anh nhìn cánh cửa đó, bên trong có tiếng nghẹn ngào như có như không của cậu thiếu niên.

Anh chào tạm biệt rồi đi.

Thẩm Quân cứ tưởng mình sẽ không bao giờ gặp lại cậu thiếu niên đó nữa. Nhưng không ngờ, sang tuần sau, anh lại nhận được điện thoại của mẹ cậu.

“Là cháu Thẩm Quân phải không? Xin hỏi... Cháu có thể giúp cô một lần được không? Nếu cháu đồng ý, cô sẽ tặng tiền công gấp đôi!”

Sau một phen trò chuyện, Thẩm Quân mới biết, lần đó sau khi anh rời đi, bà lại mời mấy người khác đến dạy thêm, nhưng con trai bà không chỉ không thêm đề ý, mà còn gây ra một số trò đùa hết sức quái đản, khiến ai cũng phải giận dữ bỏ đi. Bà bất đắc dĩ, ngay lúc vừa định từ bỏ chuyện mời gia sư thì bỗng nhiên, cậu lại đọc tên Thẩm Quân.

Cậu nói, cậu sẽ cố gắng học tập, trừ khi người dạy cho cậu là Thẩm Quân.

Tuy rằng cảm thấy khó tin, nhưng mẹ cậu vẫn gọi điện thoại cho anh, hi vọng lần này con trai có thể thông suốt.

Vừa đặt chân vào phòng, Thẩm Quân đã thấy cậu thiếu niên đang ngồi ngay ngắn trước bàn đọc sách. Trên mặt cậu vẫn còn băng bó, Thẩm Quân gật đầu với mẹ cậu rồi đi đến.

Anh ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, nhìn cậu lật xem cuốn sách tham khảo mới mua, bắt đầu hỏi cậu bị bỏng kiến thức ở đâu.

Ban đầu cậu không trả lời anh, Thẩm Quân bèn đứng dậy định đi rót nước, kết quả cậu lại tưởng rằng anh định bỏ đi, chợt nhiên mở miệng, trả lời câu hỏi của anh một cách ngoan ngoãn.

Khoảng thời gian đó trôi qua rất nhanh, trong ấn tượng của Thẩm Quân, chỉ là mình gặp được một đứa nhóc phản nghịch bỗng dưng tỉnh ngộ. Nhưng trong lòng một người khác, lại hoàn toàn khác xa.

Hôm đầu tiên Thẩm Quân đến dạy Lương Húc Thành, sách vở của cậu không có tên, tất cả đều mới tinh, có lẽ là những cuốn cũ cũng bị xé hết rồi nên mua sách mới, vẫn chưa kịp ghi tên. Thế nhưng lần này ở bìa đều có tên đầy đủ, Thẩm Quân nhìn dòng chữ rồi bảo: “Thẩm Húc? Anh em mình cùng họ này.” Trước giờ anh chưa từng thấy trong gia đình này có người đàn ông nào, bà chủ họ Lương, trong lòng vẫn nghĩ đây là một bà mẹ đơn thân, có lẽ cậu con trai cũng mang họ Lương giống mẹ. Kết quả lại phát hiện không phải như thế, là anh cả nghĩ rồi.

Cậu thiếu niên mím môi, không lên tiếng, nhìn bàn tay đang lật sách của anh một cách chăm chú.

Thẩm Quân liếc cậu: “Tay anh có gì hay đâu mà nhìn? Em đọc sách với anh đi nào.”

Cậu đưa mắt, quét một vòng lên những dòng chữ trên trang sách, rất nhanh sau đó lại nhìn lên má Thẩm Quân.

Thẩm Quân: “...”

Có điều cậu có thể ngoan ngoãn ngồi cạnh nghe mình giảng bài như thế, anh đã thoả mãn lắm rồi. May mà cậu cũng không phải loại “đàn gậy tai trâu”, mỗi lần anh ra đề bài, gần như cậu đều có thể giải được.

Thẩm Quân hết sức hài lòng.

Lúc sắp xếp đồ đạc chuẩn bị ra về, thiếu niên bất chợt kéo tay áo anh, Thẩm Quân nhìn cậu một cách khó hiểu.

Cậu không lên tiếng mà chỉ vào mắt của mình, có vẻ hơi mất tự nhiên.

Thẩm Quân cười, anh nói: “Đẹp lắm, rất chờ mong đến ngày mắt em hồi phục.”

Cậu buông tay, đôi mắt vốn dĩ mang theo cay độc lại như dịu đi. Cậu siết tay, đưa mắt nhìn bóng lưng Thẩm Quân rời đi.

Có thể là nghi biểu hiện của cậu hôm nay rất tốt, đi đến cửa Thẩm Quân bỗng xoa người, cười bảo cậu rằng: “Hôm nay em giỏi lắm, lần sau tiếp tục phát huy nhé!”

Thiếu niên thoáng ngạc nhiên, hai tai hơi đỏ, ngoảnh đầu đi.

“Được rồi, ngày mai gặp!” Thẩm Quân rời đi, mà chẳng ngờ được rằng đây lại là lần cuối cùng anh được gặp cậu.

Hôm sau bà Lương gặp chuyện, ngay giữa ban ngày lại đi giết người, còn muốn hành hung, bị cảnh sát hạ gục tại chỗ. Thẩm Quân từ miệng người ngoài mới biết, bà Lương mắc bệnh về tâm thần, có thể nói là đa nhân cách, tính tình thất thường, nhưng cũng có những lúc thoát trông lại hết sức bình thường.

Gương mặt của con trai bà, cũng là do một tay bà ta gây nên. May mà được đưa đến viện kịp thời, nhưng cũng chưa loại trừ khả năng dung mạo bị huỷ hoại. Từ đây về sau, cậu con trai vốn dĩ ngoan ngoãn lại trở nên cay nghiệt còn hơn cả mẹ mình.

Sau khi bà Lương xảy ra chuyện, Thẩm Quân từng định đi thăm cậu một lần. Nhưng lúc đến nơi thì nhà cửa vắng tanh, hàng xóm bảo rằng họ hàng đã đón cậu đi rồi, cậu sẽ không quay lại nữa.

Tuy rằng thốn thức, nhưng với Thẩm Quân cậu cũng chỉ là một người dừng từng ở chung hai ngày, thậm chí anh còn chưa từng thấy gương mặt thật của cậu, năm năm, đủ để quên đi sạch sẽ.

Năm mười bảy tuổi, Lương Húc Thành vẫn chưa tên là Lương Húc Thành. Cậu là Lương Húc, theo họ mẹ. Lúc ấy viết tên Thẩm Húc lên sách, chỉ là ham muốn nhất thời dành cho đối phương. Khi đó cậu còn chưa nhận ra đây là một loại ham muốn, không ngừng tự nhủ mình làm vậy chỉ vì muốn trêu chọc anh.

Người đó nói chuyện nhẹ nhàng, khoé môi hơi nhếch lên, đôi mắt trong vắt tuyệt đẹp. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào đẹp như thế. Nhưng anh lại nói với cậu rằng, một kẻ xấu xí như cậu, có một đôi mắt rất đẹp.

Tâm trạng cậu rối bời, đêm đến mặt lên cơn đau, mẹ cậu phát điên trong phòng khách, cậu cuộn mình trong chăn, bỗng nhiên hi vọng tốt cùng người đó cũng ở đây.

Cậu khát khao được ôm lấy người đó ngay lúc này, có thể an yên ngủ hết một đêm.

Trong mộng lung, cậu rơi vào cơn mơ. Mơ thấy người đó ngồi trước bàn học chữa bài tập cho cậu, bên ngoài là tiếng gào thét của mẹ, cậu xuống giường, đi đến vòng tay qua cổ người đó.

Cơ thể người đó hao gầy, nhưng rất dỗi ảm áp, khiến cậu chẳng muốn buông tay.

Ngoài cửa, tiếng hét của mẹ cậu càng lúc càng lớn, cậu bắt đầu run rẩy.

Anh nói: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cậu nói kia vừa rót vào tai cậu, tiếng hét bên ngoài lại như nhỏ đi. Cậu yên lòng, ngồi xuống dựa đầu vào chân anh.

Anh xoa đầu cậu, không lên tiếng nữa.

Không gian ngày càng yên ắng, điều hoà cũng không chạy, dường như anh cảm thấy nóng, bắt đầu cởi áo.

Động tác của anh khiến cậu ngẩng đầu lên, chợt trông thấy vạt áo anh kéo lên để lộ chiếc rốn, đầu ngực, xương quai xanh...

Ai cũng có một thời tuổi trẻ hừng hực, nhưng cậu vẫn bị phản ứng của mình dọa sợ, đổ tai quay người đi.

Nhưng lúc ấy, người sau lưng lại cho là cậu khó chịu, ngồi xuống kề sát lưng cậu, nhẹ giọng hỏi cậu làm sao.

Thời gian tưởng như ngừng lại. Hơi thở thanh sạch mà nóng bỏng phả vào tai cậu, khiến cậu suýt nữa vỡ lấy cơ thể đang kề sát mình kia...

Cậu sắp không chịu nổi nữa rồi...

Lương Húc Thành thỉnh thoảng lại, hạ bộ non nớt cương cứng như muốn nổ tung. Cậu tìm một đồng tạp chí người lớn, nhìn các cô nàng gợi cảm để “giải quyết”, nhưng qua rất lâu cũng không thể phóng thích. Cậu càng lúc càng cuồng, ném hết tạp chí đi, xông tới trước bàn đọc sách.

Cậu ngồi ở chỗ Thẩm Quân, một tay ra sức ve vuốt, một tay mơn trớn cây bút máy mà anh để quên.

Cậu dồn dập thở gấp, trong đầu hết thấy đều là thân trên trần trụi của Thẩm Quân.

Trong tưởng tượng của cậu, cậu không ngừng giày xéo Thẩm Quân bằng đủ các loại tư thế bất kham, mỗi lần đều khiến thú tính trong cậu sục sôi, không sao tự kiềm chế... Chẳng bao lâu sau, tinh dịch ào ạt tuôn ra, bắn đầy lên cây bút máy của Thẩm Quân.

Cậu nhìn cây bút một cách chăm chú, không ngờ lại bắt đầu có phản ứng.

Chất dịch trắng đục trên bút, tựa như đang rơi trên mặt chàng trai mà lòng cậu khao khát.

Cậu sắp không chịu nổi nữa rồi...

8. Chương 8: Play Phòng Làm Việc

Nhưng năm năm sau, anh thật lòng thật dạ muốn hoà làm một với hân.

Thẩm Quân đau lưng mỗi eo bò dậy, trong nhà chỉ còn một mình anh.

Anh cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm. Chuyện đến nước này, đối phương không chạy thì chả lẽ còn ở đây chờ anh truy cứu trách nhiệm chắc?

Thẩm Quân đi mở máy tính, nhanh chóng gửi bản thảo cho biên tập viên, kế đó đi vào phòng tắm dự định rửa ráy một chút.

Cởi quần áo ra anh mới phát hiện dấu vết lưu lại trên người mình đáng sợ biết bao, dấu hôn dày đặc trải dài toàn thân, ngay cả, ngay cả vùng đùi cũng không thể tránh thoát...

Người này thiệt tình!

Bất chấp mặt mũi đỏ bừng, Thẩm Quân mở nước nóng bắt đầu tắm. Ngoài những dấu hôn không thể rửa sạch ra, trên người cũng không còn thứ khác, có lẽ người kia đã bế anh vào tắm tấp một lượt rồi. Anh cũng không nhọc công nữa, rất nhanh đã tắm xong.

Mặc áo tắm ra ngoài, anh đuổi người, đang định cầm điện thoại gọi cơm thì bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Thẩm Quân chạy đi mở cửa, cửa vừa mở ra thì dờ dẫm.

Lương Húc Thành xách mấy chiếc túi trong tay, hình như bên trong là rau và thịt.

Thẩm Quân còn chưa kịp hiểu gì thì đối phương đã lách người đi vào.

“Cậu...” Thẩm Quân nhanh chóng chạy lên ngăn hân lại, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?!”

Lương Húc Thành liếc anh: “Nấu cơm.”

Thẩm Quân ưỡn cổ lên nói: “Có ý gì thế, đây là nhà tôi mà!”

Lúc nói chuyện mặt anh vẫn còn ửng đỏ, cộng thêm dấu hôn bắt mắt trên xương quai xanh, thành ra cực kì đáng yêu. Lương Húc Thành để đồ xuống, nhìn anh rồi trầm giọng hỏi: “Anh vừa tắm à?”

Thẩm Quân không hiểu nổi suy nghĩ của hân, cau mày đáp: “Thì sao? Chả phải là...”

Anh còn chưa dứt lời thì Lương Húc Thành đã tiến lên ôm lấy anh, ghì lại đôi môi anh.

Đầu lưỡi ranh mãnh thỉnh thoảng xộc vào khoang miệng khiến Thẩm Quân ngây ngất, khoe môi tràn ra vài vệt chất lỏng trong suốt. Lương Húc Thành càng hôn càng nhanh, Thẩm Quân gần như không sao thở nổi. Nhác thấy hai má anh đỏ bừng, hân thấp giọng bảo: “Thề lưỡi ra.”

Thẩm Quân vô thức nghe theo, đầu lưỡi xinh xắn đỏ hồng vừa ló ra thì đối phương cũng lui lại đôi chút. Thẩm Quân buông tiếng thở dài, ý thức vừa thoáng tỉnh táo thì ngay giây tiếp theo đã bị đầu lưỡi xảo quyệt của đối phương cuốn đi, mút mạnh nhấm nháp.

Tay của người kia bắt đầu mơn trớn vạch cổ áo tắm anh ra.

“Hừm...” Thẩm Quân muốn trốn, nhưng lại không sao kháng cự khoái cảm trào dâng từ nơi sâu nhất trong lòng, anh đẩy lồng ngực của đối phương ra như có như không.

Nhưng động tác này lại khiến người kia sững sốt, không ngờ sau đó hân dừng lại thật, buông Thẩm Quân ra.

Thẩm Quân nhìn hân đầy ngạc nhiên.

Lương Húc Thành cúi xuống, xách mấy chiếc túi vào bếp, bắt đầu rửa ráy chuẩn bị nấu ăn.

Thẩm Quân đợi trong phòng khách hồi lâu, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn liều mình đi vào bếp.

Người đó nấu canh, rau thịt đều đã sơ chế cả rồi, đang chuẩn bị bật bếp xào rau. Thẩm Quân đứng cạnh hắn, thì thầm: “Ban nãy tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều, nhưng tôi nghĩ cậu nhận nhầm người thật rồi, người cậu thích không phải là tôi, đúng là năm năm trước tôi từng đi dạy gia sư, nhưng mà...”

“Tôi vốn định để anh tự mình nhớ ra...” Hắn buông tiếng cười khê, bất chợt đóng cửa, kéo Thẩm Quân ra ngoài.

Lương Húc Thành kéo Thẩm Quân đến thẳng phòng làm việc hàng ngày của anh, dừng lại trước bàn máy vi tính.

Hắn nhìn quanh một lát, lấy một cuốn sách và một cây bút từ giá sách cạnh bên, đặt lên bàn máy tính trước mặt Thẩm Quân.

Thẩm Quân mù mịt.

Nụ cười chí trá bên môi Lương Húc Thành đã hoàn toàn biến mất, hắn ẩn vai Thẩm Quân xuống rồi ngồi vào bàn máy tính, thành ra anh bị ép phải ngồi lên chân hắn.

Gương mặt Thẩm Quân đỏ đến tận mang tai: “Cái đó...”

“Cầm bút.” Đối phương lạnh lùng nói.

Thẩm Quân ngoái đầu nhìn hắn, vẫn lựa chọn nghe lời, đưa tay cầm bút lên.

Tay của đối phương vươn qua nách anh, cầm cuốn sách kia lên, đây là một cuốn tiểu thuyết nước ngoài, giở trang bìa ra, bên trong tất cả đều còn mới tinh. Sẽ chẳng có ai viết vào loại sách này giống như học sinh viết vào giáo trình cả, nhưng sau khi giở trang đầu ra, hắn lại cầm tay Thẩm Quân, đặt bút viết lên một trang giấy trắng.

Thẩm Quân vốn đang tò mò, đến khi đầu bút nguệch ngoạc vì bị hai người giữ mà viết ra một chữ “Thẩm”, ngay sau đó lại viết tiếp một chữ “Húc”, thì trái tim anh bất chợt loạn nhịp.

Trong phòng im ắng, tiếng bút loẹt xoẹt bỗng trở nên bất tai một cách dị thường.

Ký ức xưa cũ như nước thủy triều điên cuồng tràn dâng, cơ thể Thẩm Quân từ cứng đờ trở nên bất động hoàn toàn, sau đó đột ngột đứng dậy như muốn chạy trốn.

Người phía sau lại nhẹ nhàng ấn người anh xuống, lật chiếc áo tắm bằng lụa mỏng tang lên, kéo khoá quần xuống, dương vật cường tráng tức khắc nảy ra, nặng nề đập vào mép quần lót của Thẩm Quân.

Thẩm Quân vẫn ngồi trên chân người đó, thế nên bên dưới đã có cảm giác từ lâu. Qua lớp quần lót, của mình không ngừng co giãn tiết ra chất dịch đậm đặc, bấy giờ bị vật sung mãn kia áp chặt, từ cảm xúc kinh hãi khi nhớ lại chuyện cũ mà vô thức muốn trốn chạy, trải qua sự căm dỗ này, đã không thể kháng cự được nữa.

Lương Húc Thành vẫn nắm lấy tay anh, viết vào trang giấy cái tên đó. Viết đến lần thứ ba thì quần lót của Thẩm Quân đã bị anh cựa móng tụt xuống phân nửa, quần lót hơi ẩm ướt một nửa trên chân, dương vật của người phía sau cần vào đùi anh, thế mà trên mặt vẫn tỉnh rụi, tiếp tục ôm Thẩm Quân viết chữ.

“Ừ haa!” Mấy lần Thẩm Quân muốn nhón cửa người đón lấy quy đầu đều không thành công, anh âm ức định rút tay lại, nào ngờ vừa mới cử động đã bị người kia kéo mạnh về chỗ cũ.

Hắn viết ngày càng nhanh và mạnh, hạ bộ cọ vào rãnh đùi anh cũng ngày càng xông xáo hơn, nhưng lần nào cũng chỉ lướt qua cửa người mà không xông vào.

Thẩm Quân có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nặng dần của đối phương, anh không hiểu tại sao hắn phải hành hạ mình như thế, hết sức bức bối, anh đưa một tay khác lên giữ lấy bàn tay đang viết của hắn, thì thầm: “Anh làm sao biết được em không chỉ thay tên mà còn đổi họ cơ chứ, hồi đó trên mặt em cuốn băng, sao anh nhận ra được, hơn nữa anh đâu ngờ em lại...” Anh không ngờ được thật, dù sao khi đó thời gian hai người ở chung cũng không lâu, sâu trong lòng anh cũng chẳng cảm thấy hai ngày ở chung đó có gì đặc biệt mà đáng để hắn khắc ghi đến thế.

Anh vừa dứt lời, Lương Húc Thành bỗng thả lỏng tay, nhưng vẫn ghì anh trên người như cũ.

Hắn không hề lên tiếng, ngón tay mân mê trước bờ ngực anh. Thẩm Quân cứ tưởng hắn chỉ muốn trêu mình, nhưng để ý một lát lại phát hiện, hoá ra ngón tay trước ngực mình vẫn đang hoạ một cái tên.

Không phải Thẩm Húc, mà là Thẩm Quân.

Hắn viết đi viết lại, rồi cầm bàn tay mềm mại của Thẩm Quân lên, sau đó dịch bàn tay run nhẹ ấy xuống dưới, cuối cùng đỡ lấy biểu tượng đàn ông hùng dũng của hắn.

Vật đó vừa cứng vừa nóng, một tay Thẩm Quân không sao ôm trọn, dưới sự dẫn dắt của bàn tay rộng hơn phía trên, anh cảm nhận được thứ đồ trong tay đang đáng sợ dần. Lương Húc Thành buông tiếng thở nặng nề, chất giọng trầm khàn thả vào tai anh: “Nó trở nên xấu xí và bất kham hơn, tất cả là vì anh.”

Bờ vai trần trụi của Thẩm Quân thoáng run, khoảnh khắc ấy, tâm trạng anh phức tạp tới cùng, nhưng lại không thể ngó lơ. Anh vui lắm chứ, tuy anh của năm năm trước chưa từng có Lương Húc Thành trong lòng, nhưng năm năm sau, anh thật lòng thật dạ muốn hoà làm một với hắn. Anh mong mỗi đêm gần như tuyệt vọng, dầu chỉ là thể xác, dầu chỉ là tình một đêm, thì với anh cũng là đủ rồi. Còn yêu ư? Anh nào dám mong ước nhiều đến thế.

Dưới sự dẫn dắt của bàn tay kia, tay anh chậm rãi ve vuốt hạ bộ của hắn. Nghe tiếng thở dốc khoan khoái phía sau, anh nghiêng rằng, thỉnh linh dừng thẳng biểu tượng đàn ông cường tráng, đồng thời nhắc mông, nháy mắt ngón tròn một phần ba thanh hung khí hùng hực kia.

“Hư a!” Thẩm Quân rên rỉ trong sung sướng.

Hành động bất ngờ khiến Lương Húc Thành cũng phải gằn lên. Hắn đỏ mắt nhìn vào gáy Thẩm Quân một cách chăm chú, không do dự nữa, thân dưới húc lên, đẩy toàn bộ thanh gươm báu vào sâu lún cán. Vùng cửa mình bị xâm phạm chẳng còn một nếp nhăn, chỉ có hai hòn ngọc quý trĩu nặng kề sát bên ngoài.

“Thầy ơi, anh muốn để tôi phịch anh như này lắm sao?” Đột nhiên Lương Húc Thành hỏi.

Thẩm Quân bị tiếng “Thầy ơi” kia làm cho xấu hổ đến nỗi tinh quan thất thủ, bất chợt bắn ra hai tia.

Anh vừa phóng tinh, vùng kín cũng theo đó mà sít lại, nhất thời Lương Húc Thành không kiềm chế được, bắt đầu vồ vập thúc vào: “Hưm... Đừng, đừng có sít! Anh bắt nạt học sinh thế mà được à? Hả?!” Dứt lời xốc người anh đứng lên, hai người một trước một sau, nhào ra bàn máy tính mà giao hợp, những cú đưa đẩy khiến chiếc bàn không ngừng lung lay.

“Ư hư a... Đừng, đừng nói thế mà... A... Aaa...”

Lương Húc Thành cúi mình về trước, liếm mút đầu vú của Thẩm Quân, đầu vú lắc lư theo chủ nhân nó, khó mà giữ được, hắn bèn chuyển mục tiêu sang cằm, rồi vai, rồi hõm nách anh... Hạ bộ cũng không hề ngơi nghỉ, cơ bụng cường tráng ra sức, xốc thanh gươm báu vào sâu hơn, thay đổi góc độ thúc vào điểm nhạy cảm của anh. Thẩm Quân bị làm đến mức lên đỉnh liên tục, đôi mông cũng bị va đập mạnh bạo, tựa như hai trái đào mật mọng nước, đỏ hồng, lóng bóng.

Bàn tay Thẩm Quân vẫn còn đặt ở dưới cán người kia, anh bắn tinh xong lại bị hắn cầm tay, bắt chạm vào cửa sau đang không ngừng bị xâm phạm của mình.

Thanh gươm hung hãn chẳng hề thương tiếc thọc rút cả cây, lần nào lưỡi gươm sắc bén cũng sượt qua mu bàn tay Thẩm Quân.

Cả người Thẩm Quân run lên bần bật, lại một lần nữa bị làm đến nỗi mất tự chủ, chất lỏng vàng nhạt trong suốt róc rách bắn lên mặt bàn, vài giọt còn rơi xuống tay của người phía sau.

Hắn gờ tay lên ngửi thoảng qua, ngất không lên tiếng, chỉ bất thành linh xốc người anh lên, đẩy nhào ra bàn. Từ phía sau, hắn vững vàng đè xuống, dương vật cương cứng đáng sợ thọc vào cả cây, thân dưới tựa như động cơ, ôm người phía trước gục lên bàn, mạnh bạo chiếm đóng.

“Ư hư... Aaa... Đừng, đừng mà... Nhanh, nhanh quá! Hư aaa...”

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ đâu!” Hắn bóp mạnh bờ mông trắng muốt của anh, càng thêm hung hãn xốc vào vùng kín, chỉ hận không thể ăn anh vào bụng, ăn trọn không còn một miếng!

“Ủ ha! Sao mà mạnh thế... Aaaa... Chịch chết anh mất... Sâu quá... Hư a... Đừng đâm chỗ đó... A!”

“Chịch chết anh! Chịch chết anh!”

Trần Lương Húc Thành nổi gân xanh, xộc vào mấy cú sâu hoắm, chồm đầu run lên, một dòng tinh dịch nóng hổi bắn ra ngoài. Hắn vội rút mình ra ngay, nhất thời cửa người sưng đỏ mê đắm không sao khép kín. Hắn xoay người Thẩm Quân lại, nhanh chóng nâng vật đàn ông hùng dũng của mình lên, hướng về khuôn mặt trắng ngần đẹp đẽ mà phóng thích.

Thẩm Quân vốn đã bị nện đến mức cả người xụi lơ, thoáng chốc lại bị tinh dịch bắn đầy lên mặt.

Lương Húc Thành quệt dòng tinh dịch cuối cùng qua chiếc cầm mảnh dẻ của Thẩm Quân, lại không kìm được đẩy quy đầu qua môi anh, nhìn anh ngơ ngác thè lưỡi liếm đi, cánh môi hiện lên sắc đỏ láng bóng, hắn bỗng trở nên căng thẳng, thấp giọng thì thầm: “Thầy ơi...”

9. Chương 9: Thổ Lộ

“Vào rồi, mãi mãi ở lại bên trong anh được không?”

Lúc Lương Húc Thành đứng dậy, Thẩm Quân cũng muốn dậy theo. Anh thở hổn hển, vừa định cử động thì bị người kia ôm lấy.

Hắn lau tinh dịch trên mặt anh, sau đó cẩn thận bế anh lên giường.

Thẩm Quân nhìn gương mặt hắn chăm chú, rất lâu sau mới hỏi: “Tức là... Sau đó, em đã tìm anh rất nhiều năm? Tại sao không nói thẳng với anh?”

Lương Húc Thành không lên tiếng, hắn nhìn thẳng vào Thẩm Quân một lát, chạm tay lên má anh, sau đó xoay người đi vào bếp.

Thẩm Quân đành phải nằm trên giường. Đúng là một người kì quặc! Được rồi, hai người họ kẻ tám lạng người nửa cân.

Trong đầu suy nghĩ rối bời, Thẩm Quân bắt đầu sắp xếp câu chữ. Bất kể thế nào thì họ cũng không thể như vậy mãi được, hôm nay phải nói rõ tất cả mọi chuyện ra.

Cơm đã nấu xong, Lương Húc Thành đến thay quần áo cho Thẩm Quân, sau đó bế anh theo kiểu công chúa ra bàn ăn.

Thẩm Quân hơi xấu hổ, cúi đầu nói: “Em đừng bế tới bế lui anh nữa, bây giờ anh đi được mà.”

Lương Húc Thành cau mày, cũng không lên tiếng, chỉ gấp thức ăn cho anh.

Hắn nhìn Thẩm Quân ăn chậm như rùa, chân mày càng cau chặt hơn, dứt khoát ngồi qua đoạt lấy bát cơm của anh, bế anh lên đùi, dứt cơm cho anh.

Thẩm Quân biết hắn sẽ chẳng quan tâm mình có phản kháng hay không đâu, nên cứ để kệ cho hắn dứt mình ăn. Một người dứt hết sức cẩn thận, một người nhai nuốt rất nhanh, chỉ một lát sau Thẩm Quân đã ăn xong.

Thẩm Quân nhìn Lương Húc Thành bỏ bát đĩa xuống, bắt đầu cầm khăn giấy lau miệng cho mình thì bảo ngay: “Không cần để ý đến anh, em mau ăn cơm đi.”

“Em đã no rồi.” Câu này lại khiến Thẩm Quân nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, mặt càng đỏ hơn.

Anh ngẩng lên, Lương Húc Thành đón trọn tầm mắt làm lòng mình rung động đó.

Thẩm Quân muốn xuống khỏi người hắn, nhưng hắn ôm anh rất chặt, mặt mày Thẩm Quân nóng bừng: “Cái đó, anh cảm thấy có một số việc chúng ta cần phải nói rõ...”

Nhưng anh còn chưa dứt lời thì Lương Húc Thành đã cúi xuống đè lên môi anh. Lần này hắn không dùng lưỡi khuấy đảo anh nữa, khác hẳn với cảm dỗ trước đây, bờ môi cứ ghì chặt như thế, như thể mục đích duy nhất chỉ là ngăn anh lên tiếng mà thôi.

Thẩm Quân sững sờ, kể đó lại thấy hơi giận.

Thế này là có ý gì?! Anh đẩy mạnh hắn ra, lần này có hơi bất ngờ, Lương Húc Thành không phản ứng kịp. Thẩm Quân bắt lấy cơ hội chạy xuống, kết quả dùng lực mạnh quá, lại lập tức ngã nhào trên đất.

Cú ngã này khiến những chỗ vốn chỉ âm ỉ nhưng nhức trên người trở nên đau hơn, anh rên khẽ, người phía sau vội vàng chạy tới.

Anh nghe thấy hơi thở đầy lo lắng của hắn bên tai, nhưng vì muốn chống đối nên anh chẳng buồn đứng dậy.

“Thẩm Quân!”

Thẩm Quân cau mày bướng bỉnh nói: “Hôm nay chúng ta phải nói rõ ràng! Trừ khi em đánh chết anh, không để anh nói nữa!”

Lương Húc Thành dờ dẫm, thoáng trầm giọng: “Anh muốn bỏ rơi em thế sao?”

Câu nói này khiến Thẩm Quân bối rối, anh nhìn Lương Húc Thành hỏi: “Gì chứ? Anh nói anh bỏ rơi em lúc nào? Anh chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với em thôi mà! Không thì rốt cuộc em coi đây là cái gì?!”

“Nói chuyện rõ ràng?” Bỗng nhiên Lương Húc Thành cười lạnh, “Giữa hai chúng ta còn chưa đủ rõ ràng à?”

“Chưa đủ.” Thẩm Quân ngồi phắt dậy, “Những chuyện trước kia anh đã nhớ ra rồi, nhưng rất xin lỗi, hồi đó anh chẳng có bao nhiêu tình cảm với em, nếu như phải nói là có, thì cũng là tình cảm thầy trò trong hai ngày...”

“Đừng nói nữa!” Hắn không sao kiềm chế được, cánh tay dồn sức đè anh xuống, nặng nề trở mình áp chế anh, “Em không cần anh phải nói ra, em cũng không muốn nói chuyện rõ ràng với anh! Anh là của em! Anh coi em là kẻ biến thái cũng được! Bây giờ anh có thể báo cảnh sát đến bắt em ngay! Nhưng em tuyệt đối! Tuyệt đối không để anh...”

“Em đang nói gì thế!” Thẩm Quân bất chợt ngắt lời hắn, giận dữ xông lên, cũng muốn đè đối phương xuống, nhưng đáng tiếc sức mình chẳng là gì trước mặt hắn. Thẩm Quân giãy giụa hồi lâu, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ nói, “Anh... Anh chỉ muốn nói với em, tuy năm năm trước anh không có tình cảm với em, nhưng sau khi em chuyển đến đối diện, anh... Thật ra anh vẫn luôn thích em, nếu chúng ta đã cùng nhau làm... Cùng nhau làm chuyện đó, thì chẳng lẽ không cần phải có thân phận tình nhân hay sao?”

“...” Lương Húc Thành bối rối.

“Anh chỉ muốn nói rõ chuyện này thôi.” Thẩm Quân cười, bỗng nhiên nghẹn cổ, đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Lương Húc Thành dờ dẫm khoảng mười giây, hắn nhìn ánh mắt và nụ cười vẫn hệt như hôm nào của Thẩm Quân, cảm nhận hơi ấm mỏng manh còn vương lại trên môi. Cổ họng thoáng giật, kể đó thành linh bẻ xóc Thẩm Quân, đặt lên chiếc bệ sau lưng.

Thẩm Quân ngồi nửa người lên trên, đôi chân dài mảnh dẻ trắng muốt bị Lương Húc Thành nhấc lên, vòng qua thắt lưng mình.

Thẩm Quân ôm cổ hắn cười khẽ.

Lương Húc Thành nhìn vào mắt anh chăm chú, cố gắng kiềm chế xúc động đè anh ra làm đến chết đi sống lại, khàn giọng hỏi: “Lời anh nói ban nãy, là thật chứ?”

Thẩm Quân bất chợt ghé đến liếm vành tai hắn, cảm nhận người hắn khẽ khàng run lên, anh nhoẻn cười, đỏ mặt dịch xuống, đưa lưỡi liếm láp xương quai xanh của hắn, kể đó xé áo sơ mi hắn ra, thỉnh linh ngâm lấy đầu vú trước ngực hắn.

Lương Húc Thành đột ngột nín thở.

Thẩm Quân học theo dáng vẻ trong vô số GV mà mình từng xem để phô diễn kỹ thuật, trêu chọc hai chàng trai nhỏ của Lương Húc Thành. Vừa mút vừa liếm, lát sau lại dùng tay mơn trớn mà gặm cắn, quyết tâm phải trả lại tất cả những giày vò đối phương dành cho mình.

Nghe tiếng thở dốc ngày càng nặng nề của Lương Húc Thành, anh thoáng đắc ý.

Đang định nhắm nháp tiếp, cổ anh chợt bị một đôi bàn tay đẩy ra, còn chưa kịp hiểu gì thì rằng môi anh đã bị xâm chiếm.

Đối phương nuốt lấy đầu lưỡi anh, không ngừng mây mưa, kịch liệt và vội vã, chỉ là hôn thôi mà khiến toàn thân Thẩm Quân mềm nhũn.

Lương Húc Thành từ tốn mở mắt, xoáy sâu vào người đang dần hứng tình trước mặt, bỗng nhiên đưa tay cởi quần Thẩm Quân.

“Hư...” Thẩm Quân hết sức phối hợp, cựa mông mấy phát để quần rơi ra, chỉ còn độc chiếc quần lót, cùng với cặp giò trần trụi quần lấy thắt lưng của Lương Húc Thành cọ tới cọ lui.

Qua lớp quần lót, hần ân cần vuốt ve hạ bộ anh. Thẩm Quân vốn cương từ lâu, bấy giờ được chăm sóc chu đáo, quy đầu đã rỉ ra chất dịch nhớp nháp, thấm ướt vải, rịn vào lòng bàn tay sạch sẽ của Lương Húc Thành.

Lương Húc Thành chẳng hề để ý, giơ tay lên ngửi rồi nhìn Thẩm Quân nói: “Anh dâm quá.”

Thẩm Quân âm ỨC cắn môi dưới: “Không phải là tại em à, mới tí tuổi đầu mà đã hư như thế... Áaa!”

Lương Húc Thành thỉnh thoảng vuốt dọc cậu nhỏ anh, suýt nữa thì làm anh bắn, hần nhếch môi, hậm hực nói: “Em hai mươi hai tuổi rồi, anh bảo ai mới tí tuổi đầu hả?!”

Thẩm Quân gắng gượng ổn định hơi thở, lại bị lời hần chọc cười, ôm lấy cổ hần đáp: “Ừ, đồ trẻ trâu hai hai tuổi...”

Lương Húc Thành chặn đôi môi anh, một tay cởi quần mình xuống, hạ bộ cường tráng vọt ra như đạn, thẳng thắn đối diện với nơi sâu kín cách lớp vải kia.

Thẩm Quân cảm nhận khối dục vọng đó đang không ngừng khiêu khích mình, tiếng rên ngày càng nhao nhót, anh nuốt trọn nước miếng đối phương chảy vào miệng mình, nhỏ giọng âm ỨC: “Tại sao không vào...”

Hạ bộ của Lương Húc Thành lại căng trướng thêm, hần nuốt lấy bờ môi Thẩm Quân, đưa vật sung mãn vọt qua mép vải, đẩy mạnh thân dưới, quần lót còn chưa cởi, cứ thế mà xộc vào trong Thẩm Quân.

“Vào rồi, mãi mãi ở lại bên trong anh được không?” Động tác dưới thân vô vấp, giọng nói lại dịu dàng lạ lùng.

“Ừ được... Hư a... Tò quá! Sướng quá đi... Ừ hư... A...” Những cú đưa đẩy khiến Thẩm Quân lùi về phía sau, lại sợ khối dục vọng kia rời đi, ôm chặt cổ người đối diện mà ưỡn về trước.

Lương Húc Thành siết lấy bờ mông căng mọng của Thẩm Quân, điên cuồng thọc rút, vùng da giữa hai đùi anh đỏ ửng vì bị nơi chốn rậm rạp và hai bụm hần đập vào. Hần vừa đưa đẩy vừa hỏi: “Ai đang chọc anh nào?”

“Hư a... Em... Lương Húc Thành... Hức... Sâu quá... Hư ư a!”

“Sâu chừng nào? Hử?!” Hần bế thốc người anh, khiến khối dục vọng tức khắc thọc vào sâu hoắm, hần nhấc mông anh lên, rồi đợi khi anh tụt xuống lại thúc thật mạnh vào trong, mỗi lần đều hận không thể xuyên thủng anh, dùng vật đàn ông ngày càng căng trướng của mình, làm đến mức Thẩm Quân phải khóc thét.

“Sâu quá... Hu hu hu... Đừng mà... Anh chết mất... Aaa! Hư... Hư quá...”

“Cậu nhỏ hư hay là em hư?”

“Tất cả... Đều hư... Haa!”

“Ban này anh bảo ai mới tí tuổi đầu?”

Thẩm Quân đã bị làm đến mức lên chín tầng mây, hai chân ghì chặt thắt lưng mạnh mẽ của đối phương, rên rỉ dụi vào gương mặt có phần dữ dằn đó, nói một cách đáng thương: “Em là lớn nhất, anh sai rồi... Hu hu ông xã...”

Hai chữ “Ông xã” kia vừa ra khỏi miệng, Thẩm Quân cảm nhận được khối dục vọng hầm hống trong cơ thể mình bỗng run lên, sau đó ồ ạt phóng tinh mà chẳng có bất kì dấu hiệu báo trước nào. Luồng tinh dịch bắn ra khiến đôi lông mày Thẩm Quân run rẩy, của mình bất giác co lại. Lương Húc Thành bị tiếng “Ông xã” của anh làm cho tinh quan thất thủ cũng bó tay, đành áp người anh lên tường, dùng sức kéo hai chân anh ra, đẩy khối dục vọng vẫn đang phóng thích của mình lún vào sâu hơn.

“Ừ haa... Tuyệt quá... Anh sắp bị tưới chết rồi... Hừ a! Hu hu... Aaaa...”

Bên trong tràng đạo chật hẹp, dương vật hùng dũng vẫn vừa đưa đẩy vừa phóng thích, khoảng mấy chục phát, khối dục vọng ấy mới bắn xong luồng tinh cuối cùng.

Lương Húc Thành cũng không rút cậu nhỏ đã hơi mềm đi của mình ra. Trong lúc nghỉ ngơi, hắn cúi đầu nhìn Thẩm Quân đang không ngừng thở dốc, trong mắt vẫn còn ngấn lệ, đôi ngươi tối dần, thỉnh thoảng làm ra hành động mà không một ai có thể ngờ tới.

Hắn đưa tay xuống, đẩy hai túi bìu của mình vào trong cửa mình dâm dục của anh.

Thẩm Quân giật mình rên lên, vội vàng ngăn hắn: “Em! Đừng... Không được đâu... A...”

Anh còn chưa dứt lời thì vùng kín đã căng ra, không ngờ đối phương lại có thể đẩy một nửa bìu tinh vào trong cửa mình còn đang bị xâm chiếm...

Thẩm Quân ghen ngào, vừa giận vừa ức, cắn một miếng lên vai hắn: “Khốn kiếp... Lúc nào cũng chỉ... Chỉ biết bắt nạt anh thôi... Hu hu... Ừ...”

Hơi thở của Lương Húc Thành cũng hơi mất bình tĩnh, hắn cầm tay anh, khê khàng đặt vào nơi hai người giao hợp, để anh cảm nhận thật rõ lúc này hai người dâm dục biết bao. Kế đó lại gấp rút nhào tới, cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của anh, hít sâu mấy hơi, hắn nói với anh bằng chất giọng khàn哑 đầy ma lực của mình: “Cưng à, anh vừa gọi em là gì?”

10. Chương 10: Play Nhà Bếp (1)

Như thế làm vậy, mình sẽ có thể trở thành người anh thích.

Thẩm Quân cực kì khó chịu, bấy giờ tay vẫn đang bị Lương Thúc Thành ấn vào nơi tiếp xúc giữa cửa mình và gốc dương vật hơi mềm xuống của đối phương, vùng kín bị ép nhét vào nửa phần bìu tinh, trở nên vừa căng vừa chặt. Ngặt nỗi Lương Húc Thành vẫn chưa chịu tha cho anh, hỏi tiếp: “Ban này anh gọi em là gì? Gọi lại lần nữa.” Nói đoạn càng húc mạnh hạ bộ vào thân dưới anh, Thẩm Quân cảm thấy nếu mình còn không nói, hắn sẽ nuốt chửng mình vào bụng mất.

Nhưng hai tiếng “Ông xã” đó hoàn toàn là lời thốt ra lúc cơn say nhục dục đạt cao trào nhất, bấy giờ vẫn còn lí trí, bảo anh làm sao nói ra được chứ?

Thẩm Quân cúi đầu cắn lên vai Lương Húc Thành, thở hắt đáp: “Hừ... Em làm sao thế... Nếu không phải em dữ với anh quá, còn lâu anh mới... Umm!”

Lương Húc Thành ngậm lấy nhũ hoa trước ngực anh, thì thầm: “Em dữ với anh thế nào?”

Thẩm Quân càng nghe càng tủi thân, tựa mông muốn thoát khỏi cạm nhử của hắn. Nhưng anh vừa cử động, đối phương lại áp sát anh hơn, bộ vị đàn ông trong cơ thể cũng cứng hơn hẳn. Thẩm Quân bĩu môi nói: “Em cậy mình khoẻ mà bắt nạt người già như thế, còn bảo là không dữ à?”

Lương Húc Thành nhả đầu vú nhỏ xinh đã ngẩng cao trong miệng ra, dang hai cánh tay rắn chắc bế Thẩm Quân lên. Sức nặng khiến hai bả vai trượt khỏi cửa mình anh, dương vật cũng rút ra đôi chút, nhưng Thẩm Quân có thể cảm nhận được sự thay đổi của khối dục vọng trong cơ thể đó.

Lương Húc Thành nhìn Thẩm Quân nói: “Cưng ơi, lỗ nhĩ của anh còn dữ hơn em nữa kìa, anh có biết mỗi lần bị anh siết chặt, em phải nhăn nhó khổ lắm không?!”

Dứt lời, mũi tên đã lên cung lao vút vào điểm đích. Thẩm Quân cao giọng rên rỉ, kẻ đó nắm chặt tay, thụi vào cơ ngực căng đầy sức sống của đối phương. Anh phát âm không rõ: “Khốn kiếp! Khốn kiếp... Aaa...”

Lương Húc Thành hoàn toàn chẳng có cảm giác với cú đâm của anh, bế Thẩm Quân đi tới đi lui trong phòng khách mà làm tình, khắp phòng khách đều là dịch thể dâm dục và hơi thở mờ ám của họ...

Từ đấy về sau, hai người xác lập quan hệ. Lương Húc Thành vốn định để Thẩm Quân đến ở chung với mình, nhưng anh không đồng ý. Anh thích Lương Húc Thành, nhưng sống chung quá nhanh như thế không mang lại cảm giác an toàn cho anh. Anh hoàn toàn có thể ở chung với hắn, nhưng không thể bỏ nhà mình đi được. Không ai biết trước được ngày mai, ngộ nhỡ giữa hai người xảy ra mâu thuẫn, anh sẽ không còn nhà để về nữa.

Không phải anh không tin Lương Húc Thành, chỉ là trong mắt anh, tình yêu của họ vẫn chưa đến mức ổn định, anh cần phải tạo cho mình cảm giác an toàn.

Khi ấy Lương Húc Thành đã im lặng rất lâu, nhưng cũng chẳng nói gì cả, dấu sao bất kể thế nào, chỉ cần Thẩm Quân có thể ở bên hắn, thì tất cả những thứ khác, hắn đều có thể chiều anh.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép anh rời khỏi mình nữa. Lần này chắc chắn sẽ giữ chặt bên người.

Sau khi yêu nhau, chuyện gần gũi của cả hai vô cùng thoải mái. Một người mới “bóc tem”, một người đã luôn nhung nhớ người kia nhiều năm, sau khi ở bên nhau càng chẳng thêm kiêng dè gì, hôm nào cũng muốn quất nhau một trận. Đôi lúc chỉ mới xa nhau nửa ngày, hai người về nhà gặp nhau mà tưởng như xa cách rất lâu, chỉ hận không thể phịch chết người kia, hoặc là bị người kia phịch chết. Hoà quyện vào nhau, có thể nói như chìm trong hồ mật.

Thật ra Thẩm Quân rất thích nghe Lương Húc Thành kể chuyện trước đây, dù sao hồi đó anh cũng chẳng hiểu nhiều về hắn.

Nhưng hình như Lương Húc Thành không thích nhắc lại những gì đã qua, hắn chỉ giải thích cái tên của mình cho anh. Vốn dĩ tên hắn là Lương Húc, hồi đó viết chữ Thẩm Húc lên sách giáo khoa, chỉ là trò đùa khi bản thân hắn nảy sinh tình cảm khác thường với anh. Hoặc có thể nói rằng, hắn muốn xem phản ứng của Thẩm Quân khi lấy họ của anh ra ghép với tên mình để trêu, không ngờ anh lại coi Thẩm Húc là tên thật của hắn.

Còn tại sao sau này lại đổi tên thành Lương Húc Thành, hắn không hề rặng với Thẩm Quân gì hết.

Đấy cũng chẳng phải lí do tốt đẹp gì cho cam. Vào lần đầu tiên Lương Húc Thành đến trường Đại học tìm Thẩm Quân, anh đang ngồi đọc sách với một người đàn ông trên sân trường.

Người đàn ông đó tên Trần Thành, là đàn anh khoá trên của Thẩm Quân. Lương Húc Thành để ý đến Thẩm Quân rất lâu, phát hiện anh rất hay tìm cơ hội tiếp cận Trần Thành. Thậm chí lúc chơi trò chơi với bạn học, còn nói rằng trong tên của người mình thích có một chữ “Thành” nữa.

Lương Húc Thành ghen tị phát điên!

Nhưng với Thẩm Quân, đấy chỉ đơn giản là một mối tình đơn phương chọt đến chọt đi mà thôi, ra trường cái là quên rất nhanh, không hề hay biết chỉ vì câu nói kia của anh, mà có người điền thêm một chữ “Thành” vào tên của mình.

Như thế làm vậy, mình sẽ có thể trở thành người anh thích.

Hôm ấy Lương Húc Thành tan ca về nhà, Thẩm Quân đang nấu ăn trong bếp. Trước giờ anh không giỏi chuyện bếp núc, toàn gọi cơm về hoặc ra ngoài ăn. Sau khi hai người bên nhau, hầu như tất cả các bữa ăn đều do Lương Húc Thành lo liệu, chưa từng để anh động tay vào. Lần này Thẩm Quân muốn tạo bất ngờ cho hắn, cố ý mua sách rồi cẩn thận nghiền ngẫm, muốn nấu một bàn thức ăn ngon cho Lương Húc Thành vui vẻ.

Nhưng kết quả khác hẳn với tưởng tượng, món ăn anh nấu ra đúng chuẩn “hắc ám” trong truyền thuyết. Lương Húc Thành vừa bước vào thì thấy Thẩm Quân mặc tạp dề màu quýt chín, đang luống cuống tay chân trong bếp.

“Sao vậy? Không phải em đã bảo anh đừng làm mấy việc này rồi à?” Lương Húc Thành đi đến sau lưng anh, để ý thấy tay anh bị dao cứa vào một nhát, lập tức cầm lên cho vào miệng, nhẹ nhàng ngậm lấy.

Thẩm Quân hết sức âm ỉ: “Anh muốn nấu cho em ăn, dạo này em bận và mệt như thế, anh muốn em về đến nhà là được ăn ngay...”

Lương Húc Thành nhìn anh chăm chú. Một lúc lâu sau, hắn bỏ ngón út xinh xắn trong miệng mình ra hôn, bấy giờ mới giữ hông Thẩm Quân, để anh đối diện với bếp. Hắn cúi người gặm cắn vành tai Thẩm Quân, nói: “Em nào có mệt? Bây giờ em có thể phịch anh phát khóc, phịch anh không nói lên lời, anh có tin không...?”

Quãng thời gian này Lương Húc Thành đã khai phá toàn bộ cơ thể của Thẩm Quân rồi, bấy giờ vừa nghe hắn nói thế, vùng kín lại bắt đầu râm ran ứa dịch. Anh rên lên một tiếng, đưa tay định tắt bếp, lại bị Lương Húc Thành tóm lấy ngăn cản: “Không phải muốn nấu cho ông xã ăn à? Tiếp tục đi nào...”

Nói đoạn, bàn tay đặt trên hông Thẩm Quân bóp mạnh, khiến anh càng rạo rức hơn, chẳng còn tâm trí nấu ăn gì nữa. Nhưng chính miệng anh đã bảo muốn nấu, đành phải miễn cưỡng cầm muối đảo thức ăn trong nồi.

Lương Húc Thành hài lòng hôn lên vành tai anh, sau đó hôn dọc xuống gáy, xuống sống lưng anh. Chiếc áo này hở nửa phần lưng, đằng sau có phéc mơ tuya, là Lương Húc Thành mua cho anh mấy hôm trước. Chỉ cần kéo khoá là có thể cởi sạch cả người, hắn chỉ cho phép Thẩm Quân mặc ở nhà để mình ngấm mà thôi.

Thẩm Quân bị hắn hôn thẳng từ trên xuống, không ngừng rên rỉ: “Ừ haa... Ông xã... Hừm...”

Tay Lương Húc Thành kéo xuống một phát, toàn bộ chiếc áo đằng sau tạp dề rơi tuột xuống đất. Tay hắn nhanh nhẹn lên vào trong tạp dề, vòng ra trước, tóm lấy hai đầu vú run rẩy của anh.

“Hừ a... Ông xã xoa đi... Hừ ư...” Thẩm Quân khó chịu ưỡn ngực, dụi vào bàn tay đang ngao du trong tạp dề của mình.

“Xoa thế nào?” Lương Húc Thành cắn lên bờ vai láng mịn của anh, húc phần hạ bộ đã chồi lên thành một túp lều dưới thân mình vào đôi mông nở nang cong vênh của anh, “Anh lấy mông xoa cây hàng cho ông xã, ông xã sẽ xoa giúp anh, được không?”

“Hừm... Xoa cho ông xã... Hừ a...” Thẩm Quân cọ mông vào hạ bộ đối phương, còn định đưa tay ra sau chạm vào.

“Tập trung nấu ăn nào.” Lương Húc Thành khàn giọng đẩy anh về trước, Thẩm Quân đành âm ỉ rụt tay về, run run rẩy rẩy thêm gia vị.

“Ngaoan lắm...” Hắn cắn mình vỗ về bờ mông không ngừng đung đưa của Thẩm Quân, động tác trên tay cũng không dừng lại, trêu chọc khiến hai đầu vú xinh xắn run rẩy liên tục, lại nhẹ nhàng kéo ra, khẽ vuốt người, vòng qua vai Thẩm Quân, cắn lên đầu vú trái qua lớp tạp dề, mút vào thật sâu. Thẩm Quân giật mình bỏ thìa gia vị xuống, chống tay lên kệ bếp nhỏ giọng thốt lên.

Lương Húc Thành cắn bên trái xong, lại chuyển sang vỗ về đầu vú phải, răng lưỡi không ngừng khiêu khích qua lớp tạp dề, cuối cùng giống như đứa trẻ tặc lưỡi mút mạnh, như thế sẽ mút ra sữa thật đến nơi.

Thẩm Quân ưỡn ngực, không ngừng đẩy đầu vú mình vào miệng đối phương, đằng trước tạp dề đã bị nước miếng thấm ướt hai đầu tròn, thoạt nhìn vô cùng dâm dục.

Vùng kín của Thẩm Quân ứa dịch, dường như cũng làm ướt quần anh. Anh có thể cảm nhận nơi đằng sau ướt át của mình có một con mãnh thú đang chuẩn bị công kích. Anh yêu chết đi được dục vọng dành cho mình chưa từng che giấu đó, lần nào cũng có thể đưa anh thăng hoa đến cao trào trăm phần trăm.

Tình cảnh này đều là sự hành hạ với cả hai, nhưng để đối phương phải đầu hàng trước nên ai nấy đều cố gắng kiềm chế, vì thế những cú mơn trớn qua lớp quần áo càng thêm sắc tình.

Lương Húc Thành buông tiếng thở dài, lưu luyến rời khỏi đầu vú đã trở nên rắn rỏi sau lớp vải ướt át, tay hắn bắt đầu dời xuống, cởi quần Thẩm Quân.

Kéo khoá quần anh xuống, cậu nhỏ vừa bị ngón tay chạm vào thì đã run lên. Lương Húc Thành khẽ cười, hỏi: “Khó chịu lắm à?”

“Ừ... Ông xã giúp anh với...”

Đôi người Lương Húc Thành thoáng tối lại, nhưng trên tay không hề cử động.

“Ông xã...” Thẩm Quân thấy hắn không định làm gì, tủi thân đưa tay định tự xử, lại bị một đôi tay rộng lớn tóm lấy, bắt đặt lên vật sung mãn đằng sau. Lương Húc Thành thở nặng một hơi, có lẽ sắp không nhịn được nữa.

“Cứng lấy cây hàng của ông xã ra, để ông xã bắn vào cửa sau cứng được không?”

“Ừm...” Thẩm Quân bị câu nói của hắn làm cho không ngẩng lên nổi, bàn tay nương theo dẫn dắt của hắn, giải thoát cho con mãnh thú ẩn mình sau lớp vải kia.

Từng chút từng chút kéo khoá ra, hạ bộ sung mãn cũng đập vào tay anh từng chút. Thẩm Quân muốn rút tay về, nhưng hắn không cho anh cơ hội trốn thoát, để hai tay anh ôm lấy con mãnh thú của mình, kể đó đưa đẩy qua đôi bàn tay trắng ngần đẹp đẽ.

“Giữ chặt ông xã nhỏ của anh đi nào...” Lương Húc Thành thở dốc liếm láp vành tai Thẩm Quân.

“Ông... Ông xã nhỏ giỏi quá... Cứng quá đi... Ừm ha... Anh muốn ông xã nhỏ... Ừ ừ...” Thẩm Quân vốn dĩ xấu hổ lại được vật đàn ông hùng hực xoa dịu, anh cẩn thận mơn trớn cây hàng đó, vuốt ve lỗ sáo đang rỉ ra dịch thể nơi chỏm đầu, xoa nhẹ hai búi mềm nặng, khiến Lương Húc Thành phải gằn khẽ hai tiếng.

Lương Húc Thành bất chợt kéo quần Thẩm Quân ra, còn chưa đợi Thẩm Quân kịp rút tay về, hắn đã giữ lấy cánh mông ướt át không ngừng đung đưa của anh, mạnh bạo xộc vào sâu hoắm.

“Hư!”

Lương Húc Thành không chờ đợi nữa, bắt đầu vồ vập thọc rút.

“Aaa... Sao nhanh thế... Ừ ha...” Thẩm Quân vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, cơ thể mang tới khoái cảm không thể kháng cự, anh bắt đầu phối hợp đưa đẩy hông lưng, lắc mông thấp giọng rên rỉ.

“Ừ ừ... Ừ ừ a... Cuối cùng ông xã nhỏ cũng vào rồi... Bên trong anh sướng chứ?”

“Sướng! Bên trong sướng chết đi được!” Hắn lại thúc mạnh vào một cú.

“Aaa... Chật quá! Ừ ừ... Ông xã... Ông xã giỏi quá đi... Aaa nhanh ghê... Haa!”

Lương Húc Thành nóng lòng phóng thích ngọn lửa bị Thẩm Quân thấp lên, nhìn thật sâu vào bóng lưng anh, không lên tiếng, hai tay siết chặt đôi mông trắng muốt căng đầy, vùng kín đưa đẩy kịch liệt, âm thanh da thịt va chạm vang lên không ngớt.

Lương Húc Thành xộc vào vừa nhanh vừa chuẩn, trán cũng nổi gân xanh.

“Aaa... Sao sâu thế... Ừ ừ! Hu hu hu... Anh không chịu nổi đâu... Aa...”

“Sâu hơn nữa được không?”

“Hu hu hu... Anh chết mất... Đừng mà ông xã... Hừ a...”

“Phải làm!” Không ngờ hắn lại dập vào sâu thêm chút nữa.

“Aaaa... Đừng! Aaa anh không chịu nổi nữa... Ừ ha... Aaaa!” Tuy cú thúc ban này vào được độ sâu chưa từng có, nhưng cũng mang đến khoái cảm mãnh liệt hơn nhiều cho Thẩm Quân. Anh yêu chết năng lực đàn ông của hắn mất thôi, phải nói là bị chịch cho sướng không chịu nổi mới đúng. Anh hé miệng cao giọng rên rỉ, nước miếng dầm dục bất giác tràn khỏi khoé môi...

Đứng và làm tình từ sau như vậy, đằng trước lại cực kì trống vắng, Thẩm Quân bắt đầu rên rỉ, muốn được đối phương ôm hôn: “Haa... Ông xã... Ông xã hôn anh đi... Ừ ư haa... Hôn anh đi được không...”

Nghe thế, Lương Húc Thành lập tức cúi xuống, nâng cằm anh lên hôn sâu, nhưng thân dưới vẫn không hề ngơi nghỉ, tốc độ còn nhanh hơn trước đó, làm đến mức Thẩm Quân muốn khóc thét. Nhưng nụ hôn lưỡi điệu nghệ của hắn khiến anh không sao phát ra âm thanh, đành phải vừa chống đỡ công kích môi lưỡi, vừa rên rỉ một cách rời rạc.

Lương Húc Thành đưa đẩy vài chục phát, rốt cuộc buông tha đôi môi anh, trả lại cho anh hô hấp.

Nhưng bàn tay bên dưới lại chợt siết mạnh bờ mông nở nang của anh, hắn đổ mồ hôi nhễ nhại, mở rộng mắt ra, để lộ cửa mình đang nuốt nhả không ngừng bộ vị đàn ông hầm hố. Vốn là bông cúc nhỏ e ấp, quãng thời gian này đã bị khai phá đến mức đỏ sẫm, nhưng bên trong vẫn căng chặt như cũ, mỗi lần làm tình, cả hai đều đạt được cực khoái chưa từng có trước đó.

Bấy giờ, rõ ràng cửa mình đã bị giãn căng hết cỡ, nhưng vẫn đang cố gắng siết lại, như thể còn muốn ngốn thêm chút nữa, đúng là vừa tham lam vừa đáng yêu, tựa như sinh ra để cho hắn phịch vậy.

Lương Húc Thành mê đắm nhìn cảnh tượng hai người giao hợp, bàn tay bạnh khe mông Thẩm Quân ra rộng hơn, hạ bộ vồ vập ra vào không ngừng, mỗi lần đều đập mạnh qua điểm nhạy cảm của đối phương. Cuối cùng Thẩm Quân không chịu nổi nữa, khóc lóc phóng tinh, toàn bộ tinh dịch bắn ra, cậu nhỏ đáng thương đã hơi mềm xuống, nhưng khoái cảm phía sau vẫn ngày càng mạnh mẽ, anh lại bị hắn làm đến mức mất tự chủ tiểu ra...

Toàn bộ nước tiểu tuôn xuống dưới bệ bếp, tiếng khóc của Thẩm Quân càng thêm nhào nhoét: “Hu hu hu... Hu hu đừng... Đừng mà... Xấu hổ quá... Ông xã tha cho anh đi... Hu hu ông xã... Đã, đã làm bẩn hết bếp rồi... Đừng... Đừng lại đi... Hu hu hu...”

“Hừm... Chặt quá... Thả lỏng nào cưng, không cần tí nào hết, ông xã rất thích!” Vùng kín thoáng chốc siết lại khiến Lương Húc Thành bắn ra một dòng tinh, vội kim nén lại, vỗ mạnh lên cánh mông đã nhuốm hồng trước mặt, gằn khế, “Bây giờ làm sao mà dừng lại được, cực cưng ngoan đừng siết nữa, hừm... Mau để ông xã làm nốt nào...”

Thẩm Quân ghen ngào lau nước mắt: “Khốn... Khốn kiếp... Aaa!”

Nhân lúc anh thả lỏng, Lương Húc Thành đột ngột giữ mông anh thúc vào. Ban đầu vẫn còn đưa đẩy nhẹ nhàng, thấy Thẩm Quân bắt đầu say tình rên rỉ, hắn nhếch môi, bất chợt rút cây hàng cờ mười chín centimet ra ngoài, chỉ để lại một nửa chỏm đầu nơi cửa mình e ấp. Bên trong Thẩm Quân bỗng nhiên trống vắng, ngay lập tức, Lương Húc Thành lại dùng toàn lực đập cả cây hàng cường tráng của mình vào trong, chỉ còn lại hai bìa kề sát bên ngoài. Kế đó lặp lại động tác, rút ra toàn bộ rồi đập vào lún cán, khiến Thẩm Quân không ngừng run rẩy khóc lóc.

“Ừ hừ a... Ông xã đâm chết anh mất... Hu hu hu hu... Aaa... Ông xã nhỏ dữ quá... Sắp đâm thủng anh rồi... Ừ a! Đừng đâm vào đó... Aaaa...”

“Hừm... Lỡ nhị của anh chặt quá, lỡ nhị siết chặt ông xã nhỏ như thế... Có thích ông xã nhỏ không nào? Có thích cây hàng của ông xã không?!” Lương Húc Thành thở sâu, hắn chỉ hận không thể dùng hết sức mình để chịch Thẩm Quân, chịch cho cái người trên thân chỉ còn khoác mỗi tạp dề này phát khóc, chịch đến khi anh phải cầu xin tha thứ, không bao giờ bỏ rơi hắn nữa.

“Thích... Rất thích ông xã nhỏ... Aaa! Rất thích cây hàng của ông xã, vừa to vừa cứng... Còn biết ức, ức hiếp anh nữa... Haaa!”

“Em cũng thích anh lắm, cưng à...” Hắn lại thúc mạnh vào.

“Aaa... Tuyệt quá đi... Hừ a... Sắp bị ông xã chịch chết rồi... Aaaa... Chậm, chậm một chút... Aaaaa...”

Ngắm cơ thể trần truồng của Thẩm Quân dần hồng lên sau mỗi cú thúc, hơi thở của Lương Húc Thành ngày càng nặng. Hắn cắn vào vùng cổ trắng muốt của Thẩm Quân, hạ bộ bắt đầu thọc rút bằng một tốc độ trước nay chưa từng thấy, vô vấp đến mức Thẩm Quân chẳng còn nói được câu cú đầy đủ, chỉ có thể rên rỉ đứt quãng.

Cứ như vậy, hắn đè anh lên bệ bếp đưa đẩy trăm phát, rốt cuộc cũng không chịu được nữa, tinh dịch nóng hổi ồ ạt tuôn trào bên trong.

Hắn giữ lấy cơ thể đang cố gắng ngo ngoe của Thẩm Quân, bộ vị đàn ông ừa vào chẳng chừa bất kì một kẽ hở, bên trong tràn ngập trơn trượt và căng chặt, mặc sức phóng thích.

Mỗi một dòng tinh diên cuồng bắn vào bên trong, đều khiến hắn nảy sinh ảo giác có thể làm cho Thẩm Quân mang thai. Hắn vừa đè hông Thẩm Quân ra bắn, vừa nâng anh – bấy giờ đã khóc thành tiếng vì kích thích quá độ lên hôn. Bên dưới yêu thương xoa nhẹ đôi hông trắng muốt căng mọng, như để an ủi phần nào.

11. Chương 11: Play Nhà Bếp (2)

Gánh chịu áp lực và đơm đặt tốt cùng, hắn đã chịu đựng bằng cách nào?

Thẩm Quân tựa lên vai Lương Húc Thành nghỉ ngơi một lát, đến khi đối phương rút vật đàn ông của mình ra, anh rên lên, bấy giờ mới nhớ ra còn đang nấu ăn, “Á!” một tiếng, vội vàng đi cứu vớt.

Lương Húc Thành ôm anh dịch về phía sau, nói: “Để em.”

Nói đoạn chỉnh lại quần áo, sau đó đi ra phía trước Thẩm Quân, múc món ăn đã chẳng rõ hình thù gì kia ra, để nổi xuống, bắt đầu làm món khác.

Thẩm Quân ở bên cạnh hỏi: “Có cần anh giúp gì không?”

Lương Húc Thành nhìn chân anh đứng hơi dạn ra sau cơn mây mưa, đáp: “Không cần, anh đi nghỉ trước đi.”

Thẩm Quân không chịu, khăng khăng đòi đứng cạnh xem hắn xào rau. Lương Húc Thành bó tay, đành phải hôn anh: “Ngoan, khó chịu thì bảo em, em bế anh vào phòng.”

Thẩm Quân đỏ mặt lườm hắn: “Anh còn lâu mới yếu ớt thế, nếu muốn nghỉ thì tự anh cũng về phòng được.”

Lương Húc Thành nhìn anh, thoáng cau mày, xoay người bắt đầu nấu nướng.

Tay nghề hắn thành thạo, dùng dao rất khéo, Thẩm Quân quan sát rồi hỏi: “Bình thường em hay tự nấu cơm lắm hả?”

“Ừm.”

Thẩm Quân bất chợt đưa tay ôm lấy hắn từ đằng sau, mềm giọng hỏi: “Sau khi họ hàng đón em đi, họ có đối tốt với em không?”

Lương Húc Thành dừng lại giây lát, đáp: “Rất tốt.”

Thẩm Quân không lên tiếng nữa. Tuy anh chưa từng trải qua cảm giác ăn nhờ ở đậu, nhưng anh biết chắc chắn đó không phải trải nghiệm vui vẻ gì. Hồi đó mẹ của Lương Húc Thành gây chuyện kinh khủng như thế, gương mặt của hắn vẫn chưa hồi phục lại, gánh chịu áp lực và đơm đặt tốt cùng, hắn đã chịu đựng bằng cách nào?

Thẩm Quân dụi dụi sau lưng hắn, phát hiện đường dao của Lương Húc Thành hơi sai sai, động tác cũng chậm lại. Anh nhìn về phía trước, chợt phát hiện cậu nhỏ vốn đang ngủ yên lại bắt đầu thức tỉnh sau lớp vải rồi.

Thẩm Quân sững người, Lương Húc Thành hết sức kiềm chế nói: “Ngoan, nghỉ ngơi trước đi, em làm xong ngay.”

Dục vọng của hắn dành cho cơ thể anh hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của anh.

Thẩm Quân buông Lương Húc Thành ra, anh thấy hắn thở phào nhẹ nhõm. Thẩm Quân nhếch cười, đi sang bên cạnh, bỗng nhiên ngồi xuống dựa vào thân dưới của Lương Húc Thành.

Lương Húc Thành giật mình, còn chưa kịp lên tiếng thì hạ bộ đã được giải thoát. Thẩm Quân ngẩng đầu, giờ tay nhẹ nhàng cầm lấy.

Cú chạm này khiến Lương Húc Thành sướng không sao diễn tả thành lời.

Thẩm Quân nhìn khối dục vọng lần nào cũng có thể đưa mình lên chín tầng mây bằng ánh mắt ngưỡng vọng, tay thoảng dùng sức, vuốt về phía trước. Lương Húc Thành bỏ con dao xuống, cúi đầu nheo mắt nhìn anh.

Ánh mắt hắn khiến Thẩm Quân cảm thấy cuốn hút một cách kỳ lạ.

Thẩm Quân nhìn thẳng vào mắt hắn, trên tay vẫn giữ nhịp môn trớn, trong miệng lộ ra chiếc lưỡi đỏ hồng, liếm ướt bờ môi cánh đào của mình.

Yết hầu của Lương Húc Thành khẽ giật một cái.

Kể đó, Thẩm Quân cúi đầu, nuốt trọn biểu tượng đàn ông của hắn.

Khối dục vọng hầm hốt tiến vào khoang miệng ướt mềm, gân xanh dữ dần có thể cảm nhận được đầu lưỡi trơn láng đang không ngừng quăn quít, khiến hơi thở của Lương Húc Thành ngày càng nặng nề. Một trải nghiệm khác hoàn toàn khi đi vào cửa sau, đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Quân khẩu giao cho hắn, nhưng lại là lần gây kích thích nhất.

Đầu lưỡi Thẩm Quân môn trớn lỗ sáo nơi chòm đầu, khiến lỗ sáo không ngừng ứa ra chất dịch dâm dục. Anh phấn khích nuốt hết xuống, sau đó đẩy đầu lưỡi xuống dưới, đồng thời mút vào sâu hơn, khiến khối dục vọng lại to thêm một cỡ.

“Ừ... Tuyệt... Tuyệt quá...” Thẩm Quân nói không rõ chữ, trong giọng mang theo tiếng nước có thể làm người ta phạm tội.

Trán Lương Húc Thành đã ứa mồ hôi, hắn nhìn miệng Thẩm Quân đang không ngừng nuốt nhả cậu nhỏ của mình, trầm giọng nói: “Cưng à...”

Thấy dáng vẻ này của Lương Húc Thành, Thẩm Quân cực kỳ đắc ý, miệng lưỡi càng ra sức hơn, lại ngón thêm vào một ít. Dương vật của hắn quá to và dài, dù có là deepthroat thì cũng không thể ngón hết toàn bộ. Thẩm Quân đưa tay môn trớn hai búi bên ngoài, như đang an ủi hai đứa trẻ không được ăn kẹo, vừa vờ về cửa khiêu khích, khiến Lương Húc Thành không chịu nổi nữa, trực tiếp phủ lên tay anh, dùng sức ve vuốt hạ bộ mình.

Thẩm Quân cảm nhận khối dục vọng trong miệng đã tự mình đưa đẩy, bỗng nhiên nảy ra ý xấu, nhả ra, sau đó tiến về phía trước đón lấy một bên búi tinh ở dưới gốc, ngón trong khoang miệng rồi mút mạnh, mút đến mức thân dưới đối phương phải run lên. Thẩm Quân tiếp tục chuyển mục tiêu sang búi bên kia, nhưng lần này chỉ ngậm lấy một nửa, vừa ngậm vừa mút, sau đó dùng răng cắn nhẹ...

“Hự!” Lương Húc Thành gất nhẹ, một dòng tinh dịch tức khắc phun khỏi lỗ sáo, bắn lên mặt Thẩm Quân.

“Ông xà nhỏ hư quá...” Thẩm Quân nhả búi tinh ra, hôn lên chòm đầu, ngẩng lên thở hắt với Lương Húc Thành, “Ai bảo em cứ bắt nạt anh, hôm nay cho em chịu khổ...”

Lương Húc Thành thở ra hơi nóng, đáp: “Mỗi lần nhìn thấy anh, nó đều chịu khổ cả.”

Thẩm Quân đè nén mặt đỏ tim đập, nhếch môi cắn lên quy đầu, vẫn là cắn rất nhẹ nhàng, như đang tán tỉnh, liếm láp quy đầu ướt đầm mới dừng lại, mút lấy phần thân, lúc mạnh lúc nhẹ, có khi lại chỉ lướt nhẹ đầu lưỡi qua rồi dời đi.

“Yêu tinh!” Lương Húc Thành không nhịn được nữa, dứt khoát giữ đầu Thẩm Quân lại, xộc khối dục vọng của mình vào khuôn miệng khe khẽ, bắt đầu đưa đẩy.

Thẩm Quân run rẩy khuyu xuống đất, mấy lần Lương Húc Thành đã đưa chòm đầu vào trong vòm họng anh. Thẩm Quân muốn người thương thoải mái nên thỉnh thoảng sẽ thít cổ họng lại, lần nào hít vào cũng khiến chòm đầu ứa dịch không ngớt. Lần cuối cùng vào được sâu hoắm, Thẩm Quân hít chặt đến mức khối dục vọng kia phải tuôn trào.

“Hừm...” Lương Húc Thành vội rút mình ra, từng dòng tinh dịch bắn lên khuôn miệng trước mắt.

Bỗng nhiên Thẩm Quân đưa tay bịt kín lỗ sáo đang dồn dập tuôn trào.

Ngay khoảnh khắc cực khoái lại bị đối xử như thế, đôi mắt Lương Húc Thành đỏ một cách đáng sợ: “Cực cứng mau bỏ ra đi...”

Thẩm Quân chưa vội buông ra, đứng lên đẩy hẳn nắm ra đất. Khi Lương Húc Thành còn đang kinh hãi, ai đã nhắc mộng đón lấy bộ vị đàn ông của hắn vào trong cửa người, chậm rãi ngồi xuống, cả hai cùng nhau phát ra tiếng rên dài.

Thẩm Quân cự mộng, bắt đầu nuốt nhả dương vật, anh khó lòng kiềm chế nói: “Bên trong anh cũng ngứa lắm, em... Em bắn vào đây đi...”

Một câu nói đầy xúc cảm của Lương Húc Thành lên cao nhất, hắn giữ mộng Thẩm Quân, đẩy thân dưới lên, bắt đầu thọc rút dồn dập.

Thẩm Quân cũng cố lắc hông, để khối dục vọng đó vào được sâu hơn. Hai người đều kích thích tốt cùng, Thẩm Quân rên lên: “Ừ ừ... Ừ... Anh đang phịch cậu nhỏ của ông xã này... Phịch chết cậu nhỏ... Ừ hừ a... Ông xã...”

Lương Húc Thành bị dáng vẻ phóng đảng của Thẩm Quân làm cho máu nóng tăng xông, cơ bụng mạnh mẽ càng thêm ra sức, hắn thở dốc nói: “Anh dâm quá! Phịch cậu nhỏ của ông xã mạnh vào, cậu nhỏ của ông xã chỉ cho anh phịch thôi! Hừm...”

Đang sau Thẩm Quân đã không còn sức nuốt nhả bộ vị bên dưới nữa rồi, anh mềm oặt nằm lên người Lương Húc Thành, thì thầm: “Ông xã... Ông xã phịch anh đi... Anh kiệt sức rồi...”

Lương Húc Thành hôn lên gương mặt anh, ôm lấy anh, đang định hành động thì chợt phát hiện trên bệ bếp có mấy trái dưa leo đã gọt vỏ.

Hắn đưa tay cầm lấy một trái, Thẩm Quân nhìn thấu suy nghĩ của hắn, vội vàng nói: “Không được! Ừ...”

Lui mình ra khỏi người anh, hắn cầm trái dưa leo nhẵn bóng, nhét vào cửa sau của Thẩm Quân.

Cảm giác ớn lạnh khiến Thẩm Quân thót lên, kể đó động tác thọc rút mãnh liệt phía sau lại khiến anh không ngừng gào thét...

Lương Húc Thành kề sát trái dưa leo kia, đồng loạt thọc vào. Thẩm Quân không thấy đau rõ lắm, chỉ là một lần ngón vào cả hai thứ khiến anh không sao thích ứng nổi. Vùng kín căng trướng khó chịu, cùng với khoái cảm còn sót lại từ lần trước, khoé mắt Thẩm Quân cay cay, bật khóc.

Thấy anh khóc hết sức tủi thân, nội tâm Lương Húc Thành chợt nghẹn lại, cũng không cử động nữa, vội vàng hôn và liếm hết nước mắt của anh, xoa nhẹ hồng anh, đau lòng nói: “Cực cứng đừng khóc... Tại ông xã hết, cực cứng ngoan, là lỗi của ông xã...”

Bị một người kém mình ba tuổi gọi là cực cứng, Thẩm Quân nóng bừng mặt ôm lấy cổ Lương Húc Thành, vừa hôn vừa dụi, lăm bắm bảo hắn đừng nói nữa.

Lương Húc Thành thở dốc thật sâu, không lên tiếng. Thẩm Quân biết hắn nhẫn nhịn khó khăn, hơn nữa vùng kín cũng bắt đầu rạo rực, cảm giác khó chịu trước đó đã đỡ hơn nhiều, cửa mình như đang đón nhận hai “cây hàng” một nhỏ một lớn. Kích thích chưa từng có khiến anh bất giác muốn nếm thử cảm giác này, bèn nhẹ nhàng cự mộng, nhỏ giọng nói: “Ông xã... Bên dưới ngứa quá... Muốn được cậu nhỏ gãi... Ừ haa...”

Lời anh vừa nói ra, sao Lương Húc Thành còn nhần nhịn được nữa? Hắn bế anh lên bệ bếp, hạ bộ thoát động, đồng loạt đẩy vào thật sâu cùng trái dưa leo kia. Từ nơi cửa mình của Thẩm Quân chảy ra dòng nước, dọc theo đùi anh đến ngang hông hắn, cũng chẳng biết là nước từ dưa leo hay là nước ứa ra từ vùng kín Thẩm Quân.

Thẩm Quân rên rỉ không ngừng, Lương Húc Thành cứ thế đưa đẩy chừng trăm phát, rất nhanh, dưa leo trong vùng kín bị bộ vị đàn ông sung mãn chèn ép, bất chợt rơi ra ngoài...

Lương Húc Thành chẳng buồn để ý đến trái dưa leo đó nữa, ôm chặt lấy người yêu đã mềm nhũn, gần nhẹ, bắt đầu dốc toàn lực cày cuốc, lại một lần nữa làm Thẩm Quân tới mức xuất tinh. Cửa mình phía sau cũng không chịu nổi khoái cảm, thỉnh thoảng ứa ra ồ ạt dịch lỏng, thẩm ướt sũng vật đàn ông lún trong cơ thể. Lương Húc Thành bị kích thích khiến tinh quan thất thủ, gần như cùng lúc đó, nước dâm và tinh dịch bắn vào nhau. Sau khi phóng thích, cậu nhỏ hơi mềm đi như ngập trong vũng lầy, trực tiếp tuột ra ngoài...

Thẩm Quân đã xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu. Cơ thể anh thoáng run, nín thở cắn đầu ngón tay. Thế nhưng Lương Húc Thành lại nhìn khuôn miệng quyến rũ của đối phương một cách mê đắm, cổ họng nuốt xuống, giọng nói khàn đục: “Cưng ơi, anh biết không? Cửa sau của anh bị em chịch cho chảy nước, thực tình còn nhiều hơn cả đàn bà lúc đạt cực khoái nữa...”

12. Chương 12: Cross-dressing

Trông thấy cái váy này, trong đầu em chính là dáng vẻ anh lúc mặc nó.

Hôm ấy, nhân lúc Lương Húc Thành phải tăng ca, Thẩm Quân một mình đi xem bộ phim mới ra rạp để bắt tay vào viết phê bình điện ảnh.

Lúc xem phim xong, mới phát hiện điện thoại có hàng loạt cuộc gọi nhỡ. Bởi lẽ điện thoại để chế độ im lặng nên trước đó vốn dĩ không hề hay biết.

Tất cả đều là cuộc gọi của Lương Húc Thành.

Vừa ra khỏi phòng chiếu phim, Thẩm Quân vội vàng gọi lại ngay, còn chưa lên tiếng đã nghe đối phương trầm giọng hỏi: “Đang ở đâu?”

Thẩm Quân cứ thế mà nói rạp chiếu phim mình đang ở.

“Đứng đó đừng đi đâu, em đến đón anh!”

Thẩm Quân lấy làm lạ sao hôm nay Lương Húc Thành lại tan làm sớm như thế, nhưng cũng không hỏi nhiều, nói tiếng biết rồi.

Cúp máy, Thẩm Quân đứng ở cửa rạp chiếu phim chờ Lương Húc Thành. Trong lúc chờ đợi, một sạp bán trang sức phía trước hấp dẫn sự chú ý của anh.

Đó đều là trang sức của nữ giới, Thẩm Quân cũng không có sở thích dị thường kiểu đó, nhưng từ sau khi ở bên Lương Húc Thành, tâm tính anh đã trí trá hơn rất nhiều. Nhìn những món trang sức kia, Thẩm Quân bắt đầu tưởng tượng mình mang một chiếc kẹp tóc lông xù màu hồng, nằm dưới thân Lương Húc Thành sẽ có bộ dạng gì, Lương Húc Thành sẽ có phản ứng gì đây?

Không được nghĩ, vừa nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi!

Thẩm Quân bưng mặt, nhìn xung quanh không có ai, cuối cùng sải bước về phía trước.

Chủ sạp cũng là một cô gái, nhìn anh đi qua thì cười tít mắt hỏi: “Anh mua tặng bạn gái à?”

Thẩm Quân nhếch môi gật đầu, sau đó chỉ vào chiếc kẹp tóc màu hồng vừa trông thấy, kẹp tóc tròn tròn nhỏ nhỏ, như một quả cầu bông đáng yêu...

Cô gái lấy chiếc kẹp tóc đó xuống cho anh, Thẩm Quân đang định trả tiền, bỗng nhiên sau lưng một bàn tay đưa ra, đặt tiền vào tay cô gái.

Cô gái thoáng sững sờ, trông thêm ánh mắt đang nhìn gườm gườm Thẩm Quân của anh chàng kia, bỗng nhiên như sự hiểu, nhin cười nhận tiền.

Thẩm Quân bị Lương Húc Thành kéo một mạch đến bên cạnh xe, cả người dờ dẫm, lại còn bị bắt gặp khi đang tự mình mua loại đồ này nữa chứ, xấu hổ chết đi được. Lương Húc Thành lên tiếng trước, song giọng nói cực kỳ xấu, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh giỏi lắm, còn dám giấu em tặng bạn gái cơ đấy!”

“Hả?” Thẩm Quân bị câu này của hắn làm giật cả mình, “Em nói linh tinh gì thế! Anh đấy là...”

Nhìn chiếc kẹp tóc trong tay, anh lại chợt nghẹn họng, nhất thời chẳng nói nên câu.

Để anh chính miệng thừa nhận là tự đi mua kẹp tóc con gái cho mình, điều này làm sao có thể!

Nom anh nghẹn đến mức mặt mũi đỏ bừng, Lương Húc Thành cũng không làm khó anh, mở cửa xe ấn anh vào ghế phó lái, sau đó từ bên còn lại ngồi lên ghế lái xe.

Thẩm Quân âu sầu cúi đầu hỏi: “Sao hôm nay em tan làm sớm thế?”

Hắn liếc anh một cái: “Ồ? Nếu muộn thêm chút nữa thì sẽ có gì không hay à?”

Thẩm Quân biết ý trong lời hắn, gãi đầu đáp: “Em hiểu nhầm rồi, anh chỉ đến để xem phim thôi, chiếc kẹp tóc đó... Chiếc kẹp tóc đó... Anh... Anh mua để... Mua để... Để...”

Anh thật sự không nói ra được, nhất thời ảm ức, mím môi, khoé mắt cũng nhoè đi.

Xe bất chợt dừng lại, Thẩm Quân còn chưa kịp hiểu thì thân người đã bị ấn xuống ghế xe, bờ môi bị chặn lại.

Lương Húc Thành hôn anh một lúc lâu mới buông tha, nhìn anh chăm chú, đôi mắt đen sâu hút: “Cực cưng của em, là em quá đáng, anh không biết lúc em về nhà không tìm thấy anh, em gần như đã phát điên!”

Thẩm Quân dụi lên vai hắn một cái: “Em sợ gì chứ, anh đâu có chạy mất.”

Hắn không lên tiếng, hơi thở phả vào cổ anh mang theo mùi vị ngọt ngào.

Qua lời thẳng thắn của hắn, dần dần Thẩm Quân cũng không ngại nữa, bắt đầu nhỏ giọng nói: “Anh thấy chiếc kẹp tóc đó đẹp quá, tự nhiên lại muốn kẹp cho em xem... Anh không có loại sở thích ấy, chỉ là tự nhiên anh... Tự nhiên...”

Lương Húc Thành từng chút mút lấy vành tai anh: “Em biết.”

Thẩm Quân đang được hắn hôn một cách thoả mãn, hắn lại bất chợt buông anh ra, từ phía sau cầm một chiếc hộp tới, hộp được gói ghém rất đẹp. Hắn đưa cho Thẩm Quân.

“Tặng anh à?” Thẩm Quân có chút ngạc nhiên, “Vậy là em tan làm sớm để tặng anh thứ này?”

Bỗng nhiên Lương Húc Thành trở nên hơi mất tự nhiên, hắn nắm tay lái nhìn về phía trước đáp: “Ban đầu cứ sợ anh sẽ không thích, có điều, bây giờ xem ra không cần phải băn khoăn nữa.”

Thẩm Quân tò mò mở hộp ra, vừa nhìn món đồ bên trong đã lập tức há hốc.

Bên trong chiếc hộp đó chính là một chiếc váy ren dài mỏng màu kem, hoạ tiết cầu kỳ và duyên dáng, trên ngực và sau lưng gần như trong suốt, thiết kế vừa thời thượng lại mang theo đôi chút cổ điển và nhã nhặn.

Thẩm Quân cầm váy lên, chất liệu và đường may của chiếc váy này tuyệt đối là hạng nhất. Sờ vào hết sức thoả mái, vừa nhìn cũng biết là khi mặc lên sẽ gây chú ý của người khác thế nào.

Hồi lâu Thẩm Quân chẳng nói lên lời, Lương Húc Thành nhìn anh bảo: “Trông thấy cái váy này, trong đầu em chính là dáng vẻ anh lúc mặc nó.”

Tại Thẩm Quân thoáng chốc đỏ bừng, anh nhỏ giọng thì thầm: “Vậy... Anh về nhà... Mặc, mặc cho em xem...”

Hắn ghé gần anh hơn, nói giọng trầm khàn: “Em không đợi được nữa, bây giờ muốn anh mặc ngay.”

Nói đoạn, hắn cầm lấy kẹp tóc trong tay Thẩm Quân, tao nhã kẹp vào tóc mai anh. Vành tai hồng hồng, kẹp tóc hồng hồng, nom cực kỳ đáng yêu.

Nghe lời hắn nói, Thẩm Quân cũng rất muốn thử một lần, cũng không từ chối, xấu hổ gật đầu, cầm hộp lách vào chỗ ghế sau. Không gian phía sau rộng rãi, khá đủ để thay quần áo.

Lúc cởi đồ mình ra, anh đưa mắt nhìn Lương Húc Thành. Đối phương vẫn nhìn thẳng về trước, nhưng Thẩm Quân luôn cảm thấy hắn đang nhìn vào tấm gương chiếu hậu trước mặt.

Khi Thẩm Quân lột sạch mình ra, phát hiện dường như tay của Lương Húc Thành nổi gân xanh.

Anh bắt đầu mặc váy vào một cách cẩn thận. Lần đầu tiên mặc đồ nữ, mặc rất lâu mới xong. Đang định ngẩng đầu lên gọi Lương Húc Thành xem thử, chợt phát hiện ghế lái trống không, cửa xe bên cạnh mở ra, người đàn ông bắt chợt sải bước chen vào, nhanh chóng đóng cửa xe lại.

“Hư!” Thẩm Quân thất thanh một tiếng, cả người bị Lương Húc Thành ôm vào lòng, nhiệt thành liếm láp vành tai nóng bừng của anh.

“Ừ a... Em... Em còn chưa nói... Có đẹp không... Ừ...” Thẩm Quân hoàn toàn không biết sức hấp dẫn lúc này của mình, vóc người anh vốn mảnh dẻ, làn da trắng muốt, sau khi mặc chiếc váy đó thì lại càng rực rỡ. Toàn bộ những gì quyến rũ nhất của anh được phơi bày, hoàn toàn không có bất cứ cảm giác lệch tông, thậm chí còn tăng thêm mấy phần duyên dáng.

“Đẹp lắm...” Đôi tay dày rộng của Lương Húc Thành vén váy lên, vuốt ve chân anh, hắn ghé sát tai của Thẩm Quân nói, “Cực kỳ đẹp đến nỗi làm em cương luôn rồi này!” Dứt lời, đỉnh hạ bộ lên, cần con rồng lớn đã sớm tỉnh giấc qua lớp váy vào giữa đùi.

“Ừ a...” Thẩm Quân bị hắn nói mà mặt đỏ tới mang tai, tóm lấy bàn tay hư hỏng đó, “Váy... Váy sắp nhả hết rồi... Ừ...”

“Nếu cương thích thì mua cái mới là được.” Lương Húc Thành cầm bàn tay chủ động dâng lên tận cửa kia, để vào trong quần chẳng biết đã cởi khoá khi nào của mình, ép bàn tay anh vỗ về con rồng kiêu hãnh chẳng chịu nằm yên bên trong đó.

“Giúp ông xã nào.” Hơi thở của Lương Húc Thành nặng dần, một tay luồn vào trong váy khiêu khích của người đã sớm trơn dán của Thẩm Quân, một tay ở trên dụi miết hai đầu vú anh qua lớp ren váy, “Cực kỳ thơm quá, tiếc là bên trên không tiết sữa được.”

“Anh là đàn ông... Ừ... Tất nhiên bên trên không tiết ra sữa được rồi...” Thẩm Quân bị hắn mơn trớn, vừa sung sướng vừa ngứa ngáy.

“Hửm? Nếu là đàn ông thì tại sao lại mặc váy?” Hắn cố ý làm khó anh, bàn tay đang ngao du trên ngực anh chạy xuống dưới, vén váy lên, thò vào, tóm lấy cậu nhỏ cũng đã cương lên của Thẩm Quân, “Không ngờ trong váy lại giấu thứ này, hư quá.”

Thẩm Quân nghiêng đầu, khó chịu dụi vào Lương Húc Thành: “Không giấu mà... Từ khi sinh ra đã có rồi... Haa... Ông xã lại bắt nạt anh...”

“Đâu có bắt nạt?” Hắn rút ngón tay từ vùng kín anh ra, cửa mình lập tức co lại một cách lưu luyến, “Chờ lát nữa khi bắt nạt thật thì anh định thế nào đây? Hửm?”

Thẩm Quân run rẩy buông con rồng sung mãn trong tay ra, ôm cổ Lương Húc Thành, chật vật nói: “Ông xã về nhà được không... Muốn ông xã thương... Hức hức...”

“Thật không?” Hắn dặng hai chân anh ra, dùng tư thế như bế trẻ con mà ôm Thẩm Quân lên người.

Vùng kín không ngừng co rút bị phô bày trong không khí, Thẩm Quân cắn ngón tay, thở dốc đáp: “Thật mà... Muốn cây hàng lớn của ông xã... Muốn lắm... Ừ aaa...”

Anh vừa nói xong, hắn đã tót hết toàn bộ chiếc váy anh đang mặc lên, Thẩm Quân không mặc quần trong, lồ lộ cảnh tượng hạ bộ cương cứng và lồ lộ không ngừng co rút hết sức dâm dục, tạo thành tương phản cực

kỳ lớn với chiếc váy dài thanh tao nhả nhận trên thân. Thẩm Quân đứng đưa cặp mông đầy đặn, Lương Húc Thành không nói gì cả, thỉnh thoảng con mắt long kiêu hãnh của mình nhắm ngay cửa hàng không ngừng nhúc nhích đó, thần tốc xộc vào.

Thẩm Quân không ngờ Lương Húc Thành lại làm mình ngay trên xe, cộng thêm khoái cảm đột ngột ập đến, kích thích rên to. Nhưng rất nhanh anh để ý thấy cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, vội vàng bịt miệng lại. Nhưng căng thẳng cực độ lại khiến vùng kín bất chợt co chặt, cú siết khiến con rồng vạm vỡ không sao tiến thêm về trước, chẳng ngờ lại khiến nó càng thêm to và cứng tới đáng sợ.

Người đàn ông của anh thè lưỡi, đưa đẩy qua tai anh, hạ giọng nhẩn nhện nói: “Hừm... Cục cưng đừng siết chặt như thế, mau để ông xã vào đi nào...”

Tiếng bước chân ngày càng gần, Thẩm Quân không sao thả lỏng được. Cơ thể anh như nhũn ra nên nhúc nhích mấy cái, khiến bộ vị sung mãn bên dưới suýt nữa nổ tung. Lương Húc Thành bị kích thích phải nhứ chặt đôi mày, ngật nổi Thẩm Quân vẫn không hề hay biết, tiếp tục lắc mông, khiến cửa người càng siết chặt hơn. Hắn không nhẩn nhện được nữa, giận dữ trở người thay đổi vị trí, vén hết váy lên trên, sau đó gác cặp chân thon thả trắng muốt kia lên vai. Hạ bộ vừa động, lại chẳng chút lưu tình thọc vào toàn bộ, làm hành lang chật hẹp bên trong mở toạc tại chỗ. Cú thúc khiến người đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế xe phải rùng mình, nhưng lại bịt kín miệng chẳng dám phát ra âm thanh vì tiếng bước chân bên ngoài, khoé mắt đã rưng rưng.

Chờ tiếng bước chân rời đi hẳn, Thẩm Quân mới dám bật ra: “Hu hu hu... Khốn kiếp! Khốn kiếp... Ừ haa! Hu hu... Ông xã nhẹ chút được không... Aaa... Hu hu hu... Ừ haa... Ông xã... Xin ông xã đẩy... Sâu quá... Anh sẽ bị đâm chết mất... Aaaa!”

Lời cầu xin của Thẩm Quân chỉ càng khiến Lương Húc Thành trở nên hung bạo hơn, thúc mấy chục phát như cuồng phong bão táp đã làm Thẩm Quân xuất tinh. Nhưng hắn vẫn chưa dừng lại, tiếp tục đột tiến công, tốc độ vừa nhanh vừa gấp rút. Khoảnh khắc thúc vào sâu nhất lại nghiêng đầu liếm láp căng chân trắng muốt mịn màng trên vai, từ khoeo chân liếm đến gót chân, mấy vị trí khoái cảm khiến Thẩm Quân run rẩy liên tục, khóc lù về sau, kết quả bị hắn kéo xộc về trước, lại lún vào sâu hơn.

Xe khẽ khàng lắc lư, âm thanh da thịt va chạm bên trong hết sức vang dội.

Thẩm Quân cắn ngón tay khóc lóc xin tha, kẹp tóc trên đầu chẳng biết đã rơi đi đâu mất. Lương Húc Thành hung hãn thọc rút thêm mấy chục phát, cũng không nhịn được nữa, dập vào một cú sâu hoắm, giữ đôi chân trên vai cúi xuống, mút mạnh nhũ hoa như ẩn như hiện sau lớp vải ren, hạ bộ tuôn trào luồng tinh đậm đặc, bắn thẳng vào sâu trong vùng kín của Thẩm Quân.

“Cục cưng đâm quá! Ai bảo anh mặc váy quyến rũ em! Phịch chết anh! Bắn chết anh!” Hắn cật lực găm sâu mình vào trong anh.

“Ừ haa... Ông xã mạnh quá... Vẫn đang bắn này... Ừ haa... Sao mà nhiều thế... Aaa... Hu hu lỗ nhị không chứa nổi nữa rồi...”

Trên mặt Thẩm Quân ướt đầm, có nước mắt cũng có nước miếng, từ lâu đã phê chẳng còn biết gì.

Nhưng người đàn ông của anh vẫn chưa kết thúc, hắn ấn hai chân Thẩm Quân về trước hơn nữa, nhìn thật kỹ chiếc váy đã quá dỗi lộm thuộm và Thẩm Quân đang rên rỉ không ngớt, yết hầu thoáng động, hạ bộ lại bốc lên lửa nóng. Hắn thỉnh thoảng mút lấy đôi môi Thẩm Quân, hai tay nặng nề nắm bóp mông anh qua lớp váy, giọng nói hiềm khi khàn đục lạ lùng: “Cưng ơi, anh đẹp quá, thích lỗ nhị của anh quá, cậu nhỏ của ông xã khó chịu, vẫn muốn bắn tiếp bên trong, được không?”

Thẩm Quân cho là hắn vẫn chưa bắn xong, thán phục không ngờ đối phương đã bắn ra nhiều như thế mà vẫn chưa hết. Lại nhìn dáng vẻ đứng là hết sức kiềm chế của hắn, anh đưa tay lên đầu Lương Húc Thành, ngón tay dịu dàng luồn vào tóc hắn, sau đó ngại ngần nói: “Nếu ông xã muốn bắn thì cứ bắn đi, nhưng mà... Bên trong anh đã bị em bắn đầy rồi, lát nữa có lẽ sẽ chảy hết ra...”

Lương Húc Thành không nhịn được nữa, ngăn lại đôi môi anh, hạ bộ thỉnh thoảng căng chặt, kể đó một dòng nước tiểu nóng bỏng kịch liệt bắn vào trong người Thẩm Quân, nước tiểu vừa nóng vừa nhiều, kích thích đến mức Thẩm Quân phải rùng mình, đồng thời la lớn.

“Áaa! Sao lại như thế?! Ông, ông xã? Ừ haa... Áaa... Nóng quá! Áaaa... Sắp, sắp bị bắn chết mất rồi! Hu hu aaa...”

Rất nhanh, hấn lại thở gấp hôn anh, cuốn lấy lưỡi anh mà liếm mát. Môi Thẩm Quân bị hấn giam cầm, không sao phát ra âm thanh lớn nữa, đành phải ngo ngoay cặp môi đầy đặn mà thút thít, nghe hết sức đáng thương.

Hấn tiểu xong trong cơ thể Thẩm Quân, cậu nhỏ tự động trượt ra, thoáng chốc cửa người trào ra một dòng nước tiểu vàng nhạt cùng với tinh dịch trắng xoá, nhuộm ướt hết môi và ghế ngồi bên dưới Thẩm Quân.

Nhìn cảnh tượng dưới thân, Thẩm Quân bỗng chốc ầm ỨC òa khóc.

Lương Húc Thành vội vàng lên trước ôm anh, hôn dỗ dành, thấy anh vẫn khóc dữ dội, hấn cúi xuống, ngón lấy cậu nhỏ anh mà liếm láp. Đến khi tiếng khóc của Thẩm Quân nguôi dần, nhỏ giọng rên rỉ, giữ đầu hấn nghẹn ngào nói: “Ông xã, đừng mà...”

Bấy giờ Lương Húc Thành mới ngẩng dậy, lau nước mắt trên mi Thẩm Quân, cuối cùng ghì chặt anh vào lòng: “Ngoan, là lỗi của em, đừng khóc...”

13. Chương 13: Play Dã Ngoại

Cục cựa nhỏ tiếng chút, có người đang nhìn chúng ta đấy...

Nghỉ lễ mừng một tháng năm, Lương Húc Thành vốn định đưa Thẩm Quân đi du lịch giải khuây, ai ngờ ngay trước hôm nghỉ nhiệt độ giảm xuống, Thẩm Quân đột ngột bị cảm lại lên cơn sốt. Đêm đó Lương Húc Thành đưa anh đi bệnh viện, may mà không có gì đáng lo, qua một đêm là hạ sốt, nhưng vẫn còn hơi nóng, thoát trông có chút phờ phạc, uể oải.

Lương Húc Thành huỷ bỏ kế hoạch, quyết định ở nhà chăm sóc thật tốt cho Thẩm Quân.

Thẩm Quân biết, thực ra Lương Húc Thành rất chờ mong chuyến đi dã ngoại lần này, dẫu sao từ trước đến nay hai người vẫn chưa đi chơi xa cùng nhau. Nhưng với tình trạng sức khoẻ hiện giờ của anh, dù cho anh đồng ý thì Lương Húc Thành cũng sẽ không cho anh đi.

Bây giờ Lương Húc Thành bảo vệ anh quá đổi nghiêm ngặt.

Vì thế Thẩm Quân bắt đầu cân nhắc xem có chỗ nào trong thành phố có thể đi chơi được không, cũng coi như bồi thường nho nhỏ cho tiếc nuối lần này.

Anh đang lật xem phong cảnh gần đây trên iPad, Lương Húc Thành cầm thuốc và nước ấm ngồi vào bên giường anh.

“Uống thuốc nào.” Hấn đưa viên thuốc đến giữa môi anh, Thẩm Quân ngoan ngoãn nuốt xuống. Đang định nhận lấy cốc nước thì đột nhiên hấn tự mình uống một hớp, kế đó đặt lên môi anh nụ hôn, “Môi anh hơi khô, làm mềm một chút.”

Thẩm Quân đỏ mặt, mặc hấn hôn lên cánh môi mình, sau đó chờ hấn vừa đi khỏi thì vội vàng cầm lấy cốc nước uống một hớp to.

Lương Húc Thành nhìn iPad trong tay anh, hỏi: “Anh muốn đi núi Lục Khu à?”

Bấy giờ Thẩm Quân mới để ý thấy màn hình đang dừng lại ở một bức hình phong cảnh. Núi Lục Khu không xa, lái xe nửa tiếng là đến, bình thường cuối tuần mọi người vẫn thích đi leo núi, hoặc đến dựng lều qua đêm ngắm bình minh.

Ban đầu Thẩm Quân không hề có ý định đến đây, nhưng nghe Lương Húc Thành hỏi thế thì gật đầu.

Xin chào mình là người dịch, xin hãy dành vài giây đọc dòng này. Truyện của mình chỉ được đăng trên WordPress socconvera và Wattpad nhadamvera, nếu bạn đọc nó trên trang khác, tức là trang đó đang ăn cắp truyện của mình. Hãy là người đọc thông minh và văn minh, ủng hộ hàng chính chủ, tẩy chay hàng ăn cắp, được chứ?

Lương Húc Thành nói: “Ngoan ngoãn nằm nghỉ một lát, chiều em đưa anh đi.”

Ba giờ chiều, Lương Húc Thành đã dọn xong tất cả những đồ đạc cần mang theo. Đầu tiên hắn chuyển hết đồ ra, sau cùng về nhà trực tiếp bế Thẩm Quân đang định cài cúc áo ra ngoài.

May mà bây giờ chung cư không có ai, Thẩm Quân yên tâm nằm trong lòng Lương Húc Thành, được hắn đặt xuống ghế phó lái.

Núi Lục Khu có xây một con đường lớn đi thẳng lên đỉnh núi, dành riêng cho những người đến ngắm bình minh lái xe lên. Bây giờ tình trạng sức khỏe của Thẩm Quân không tốt mấy, cộng thêm trên xe có khá nhiều đồ đạc, nên Lương Húc Thành lái thẳng xe lên đỉnh núi luôn.

Trên đỉnh núi có một bãi cỏ rất rộng có thể cắm trại, lúc Thẩm Quân và Lương Húc Thành đi lên thì đã có rất nhiều lều rồi, xem ra hôm nay có rất nhiều người muốn qua đêm ở đây. Tâm trạng Thẩm Quân rất tốt, kéo Lương Húc Thành tìm một góc hẻo lánh bắt đầu dựng lều.

Khi Lương Húc Thành dựng lều, Thẩm Quân ở bên cạnh giúp ít việc lật vật, phần lớn thời gian vẫn là ngồi trên cỏ ngắm bóng lưng hắn rồi cười khẽ.

Anh rất thích cuộc sống như bây giờ.

Sau khi chuẩn bị lều xong thì đã gần năm giờ rồi, Lương Húc Thành lấy đồ ăn và hoa quả đã chuẩn bị trước ra, cùng ăn tối với Thẩm Quân.

Đỉnh núi lúc sắp hoàng hôn rất mát mẻ, lúc nào cũng có gió thổi qua. Thẩm Quân đề nghị nhân lúc trời vẫn chưa tối, cùng nhau xuống núi đi dạo.

Lương Húc Thành cũng không phản đối, lấy từ trong ba lô ra một chiếc áo khoác màu nâu, khoác lên cho Thẩm Quân.

Hai người chậm rãi đi dạo cùng nhau trên con đường núi, sắc trời không còn sớm nữa nên hầu như trên đường không một bóng người. Thẩm Quân khoác áo, dứt khoát kéo tay Lương Húc Thành đi về phía trước.

Lương Húc Thành sững người, nhìn khoé môi đang trộm cười của anh, bàn tay nắm chặt tay anh.

Lúc đi tới lưng chừng núi, Thẩm Quân thoáng mệt, Lương Húc Thành bèn cõng anh đi. Thật ra từ khi bắt đầu xuống núi thì Lương Húc Thành đã muốn cõng anh rồi, nhưng Thẩm Quân cảm thấy như thế sẽ làm mất niềm vui của việc tản bộ nên không đồng ý.

Khi đến chân núi thì trời đã tối hẳn, hai người nghỉ ngơi một lát rồi đi về.

Thẩm Quân thương Lương Húc Thành, không để cho hắn cõng nữa, nhảy xuống muốn tự mình đi. Nhưng chưa đến mười phút đã mệt nhoài thở dốc, Lương Húc Thành trực tiếp bế anh lên, ôm trong lòng, nói: “Không cõng thì bế vậy.”

Thẩm Quân không còn sức nói nhiều, ôm cổ Lương Húc Thành, hé miệng thở hổn hển. Âm thanh vừa mềm vừa thấp, tất cả hơi thở nóng ẩm phả hết lên cổ hắn.

Anh thở dốc một lát thì phát hiện, dường như dưới móng có vật gì cần lên.

Sau khi nhận rõ nguồn cơn, Thẩm Quân kinh hãi: “Em...”

Lương Húc Thành cau mày nói: “Đừng để ý, cứ ôm chặt em đi.”

Quãng đường đến đỉnh núi còn rất xa, cùng là đàn ông nên Thẩm Quân biết bây giờ hắn đang khó chịu nhường nào. Chẳng biết là phải chịu đựng như thế bao lâu, hơn nữa còn phải bế anh mà đi, Thẩm Quân đau lòng khôn xiết, nhưng anh thực sự không biết phải làm thế nào với tình cảnh này.

Đi thêm một đoạn nữa, Thẩm Quân thối thối vùng cổ chảy đầy mồ hôi của hần, thấp giọng nói một cách đau lòng: “Em để anh xuống đi, anh tự mình đi được.”

Nhưng Lương Húc Thành lại càng ôm anh chặt hơn, hoàn toàn không để ý đến lời anh nói. Thẩm Quân nói hai lần đều là kết quả như thế, bèn thở hắt cần lên ngực hần.

Lương Húc Thành suýt thì lão đảo.

Nhìn hần nhanh chóng vững bước trở lại, bỗng nhiên trong lòng Thẩm Quân nảy sinh một ý nghĩ to gan. Anh lẳng lặng dịch một tay xuống, trong khi Lương Húc Thành đang đi, thỉnh linh tóm lấy bộ vị đàn ông dưới quần đối phương, nắn qua nắn lại.

“Hự! Anh!” Lương Húc Thành vội dừng bước, mặt đã biến sắc, Thẩm Quân càng ra sức mơn trớn, hần thở dài một hơi, “Đừng... Cục cứng ngoan, buông tay ra nào, anh biết rõ em không chịu nổi nhất khi anh làm thế mà...”

Thẩm Quân hừ một tiếng: “Dĩ nhiên là anh biết, ai bảo hồi nãy em không để ý đến anh!”

Lương Húc Thành nhìn thẳng vào anh, không nói lên lời.

Thẩm Quân tiếp tục thấp lửa cho hạ bộ đang lớn dần của hần: “Anh đã bảo em để anh xuống rồi, nhưng em còn chả buồn nghe, đồ xấu xa...”

Lời còn chưa dứt, Lương Húc Thành bất chợt bế anh vào trong khu rừng nhỏ ven đường. Đối một tư thế khác, xóc người anh thẳng dậy, xóc cho bờ mông Thẩm Quân đột ngột đập vào một thân cây.

Thẩm Quân rên lên một tiếng, Lương Húc Thành nắn mông anh, giận dữ hỏi: “Muốn em để anh xuống thật chứ?”

Dù ngày thơ đến đâu thì Thẩm Quân cũng biết Lương Húc Thành định làm gì. Nơi đây thỉnh thoảng cũng có người làm loại chuyện ấy trên đường lên núi, vừa nghĩ đã thấy xấu hổ tới mức đỏ mặt, nhưng lại kích thích vô ngần, Thẩm Quân mềm giọng đáp: “Muốn...”

“Anh...” Lương Húc Thành không thể làm gì khác ngoài nuốt lấy đôi môi anh, bàn tay nhanh chóng cởi quần anh, cặp mông như trứng gà mới bóc vỏ vừa trắng vừa mềm, hết sức dẻo dai. Mười ngón tay Lương Húc Thành cắm giữa khe mông anh, đầu ngón tay chọc ghẹo nụ cục bắt đầu run rẩy.

“Ừ haa... Ông xã...” Thẩm Quân thấp giọng rên rỉ, giúp hần phóng thích cơn mãnh thú sung mãn, mê đắm dùng tay mơn trớn, nhớ đến khoái cảm trước đây khi mình bị cơn mãnh thú ấy xâm chiếm, cửa mình thêm muốn lại bắt đầu co rụt.

Quấn quít nhau ngay ngoài trời thế này, cả hai đều kích thích vô tận. Một người chỉ hận không thể thọc sâu vào trong đối phương, một người thì mong đối phương mau mau lấp đầy cửa mình vô cùng khát tình của mình.

Những cú khiêu khích của Thẩm Quân khiến Lương Húc Thành hít sâu một hơi, liếm mút cổ anh, bắt đầu xô chồm đầu vạm vỡ vào cửa mình đáng thương kia.

Thẩm Quân rên rỉ không ngừng, khoe môi chảy đầy nước miếng, bị đối phương ghé đến nuốt trọn.

“Aaa... Ông xã, đừng đùa nữa... Muốn cây hàng của ông xã... Muốn ông xã nhỏ vào trong lỗ nhị... Ừ haa...”

Lương Húc Thành bị anh kích thích, chồm đầu lại cứng thêm mấy phần, nhưng vẫn nhẫn nhịn ôm lấy anh, buộc áo khoác của Thẩm Quân lên thân cây để khỏi làm lưng anh bị thương. Chuẩn bị đầu vào đấy xong, mới ấn Thẩm Quân lại lên thân cây như tư thế hồi nãy. Cùng lúc đó hai chân Thẩm Quân quăn chặt lấy thắt lưng hần, toàn thân như đang treo lơ lửng. Thẩm Quân cảm thấy mình sắp ngã xuống đất nên không ở yên được, khe mông lại cọ vào hạ bộ hùng hực như lửa đốt. Lương Húc Thành ngẩng đầu, thanh gươm báu của hần liền xộc thẳng vào nụ cục nhỏ bé. Vốn là đoá cục hồng mịn mơn mớn bỗng chốc căng trướng, cơ thể ngọ nguậy không ngừng của Thẩm Quân chợt nhiên dừng lại, cả người gần như bị thanh gươm báu của đối phương ghim lên thân cây, nom dâm dục tột cùng.

“A haa... Ông xã tuyệt quá... Thích cây hàng lớn của ông xã quá đi... Ừ haa... Vừa to vừa khoẻ... Ông xã động đi...”

Lương Húc Thành đang bị vùng kín nóng hơn bình thường vì cơn sốt của Thẩm Quân làm cho suýt nữa phóng tinh, không ngừng nghiêng rằng nhẩn nhin, nghe người trên thân ngả ngớn, ham muốn phóng tinh ngày càng mạnh. Để không chế ham muốn ấy, hắn ngăn đôi môi Thẩm Quân lại, đưa đẩy thất lưỡng để hạ bộ ra vào vùng kín của anh, động tác chậm chạp, cửa mình Thẩm Quân bắt đầu rỉ nước, chủ động cự mong muốn đối phương đưa vào sâu hơn.

“Ừ haa... Ông xã... Khó chịu quá... Muốn cây hàng của ông xã chịch cơ... Đừng cọ nữa màaaa...”

Lương Húc Thành sắp bị cặp mong ngọc nguyệt không ngừng của Thẩm Quân làm cho đứng không vững nữa rồi, đưa tay đánh mong Thẩm Quân một phát, không mạnh nhưng đủ để lưu lại vết hằn đỏ ửng. Thẩm Quân ầm ỨC cắn lên yết hầu Lương Húc Thành, hắn gằn nhẹ một tiếng, ghì anh càng chặt hơn, đưa hông về sau, rút thanh gươm báu dầm nước của mình ra rồi mạnh mẽ xộc vào lần nữa.

“Sao mà anh dâm thế hả! Hưm... Cục cứng, sớm muộn gì ông xã cũng sẽ chết trên người anh!”

Thẩm Quân ôm cổ Lương Húc Thành, sung sướng đến nỗi hai mắt chẳng còn tiêu cự. Vùng kín non mịn bên dưới bị thanh gươm báu hùng hực thọc rút không ngừng, Thẩm Quân dâm dục rên rỉ: “Ông xã chịch chết anh mất! Aaaa... Sao cây hàng lại khủng như thế... Ừ ư... Sắp chịch chết anh rồi... Thích cây hàng của ông xã quá đi... Aaaa... Nhanh quá... Ừ haa... Anh ngả mất... Sắp bị cây hàng chịch chết mất aaaa...”

“Nóng quá... Hưm... Lỗ nhĩ của cứng vừa chặt vừa nóng... Mau sưởi ấm cho cây hàng của ông xã nào...”

“Ừ haa... Sưởi ấm cho cây hàng của ông xã... Ừ ư... Cây hàng của ông xã bị lỗ nhĩ hấp chín rồi, nóng quá... Aaa... Ừ hư... Sao ông xã tuyệt thế... Hư aaa...”

Thẩm Quân đang rên rỉ không ngừng, Lương Húc Thành bỗng che miệng anh lại, nói giọng trầm khàn: “Cục cứng nhỏ tiếng chút, có người đang nhìn chúng ta đấy...”

Thẩm Quân sợ hãi, vùng kín bỗng chốc khít chặt khiến Lương Húc Thành đang giữ hông anh lún vào sâu hơn. Bấy giờ Thẩm Quân cuống đến mức chẳng dám phát ra tiếng, mím môi nhìn theo ánh mắt của Lương Húc Thành ra sau bụi cây, nơi đó đúng là có một bóng người!

Chẳng buồn rời đi, cứ nấp ở đó nhìn lên họ!

Thẩm Quân bị dọa sợ, cự người muốn xuống, nhưng vừa cử động thì người đàn ông của anh đã thọc rút càng mạnh bạo hơn, nhất thời Thẩm Quân bị phịch cho rung nảy cả người. Nổi căng thẳng vì bị nhìn lên làm khoái cảm trong anh tăng thêm gấp mười, anh hé miệng thở dốc, nhưng lại chẳng dám phát ra tiếng.

“Đừng, đừng mà... Hư hư... Ông xã... Hư ư...” Anh chịu đựng cực khoái, nhỏ giọng cầu xin Lương Húc Thành, mong đối phương có thể đưa mình tránh khỏi tầm mắt nhìn lên của người kia.

Ai ngờ hắn lại bế xốc anh lên, lùi về sau một bước, lần này toàn thân Thẩm Quân như mắc trên người Lương Húc Thành. Hắn tăng nhanh động tác, vừa mãnh liệt xộc vào vùng kín của Thẩm Quân, vừa đi về phía bóng người kia.

“Aaa... Đừng.... Ừ ư aaa... Đừng mà...” Kích thích và khoái cảm đồng thời trào dâng khiến Thẩm Quân trực tiếp phóng tinh, cửa mình dằng sau vẫn đang cố gắng nuốt nhả con mãnh thú sung mãn.

Lương Húc Thành ra sức ngày càng nhanh, vừa đi vừa kích thích Thẩm Quân: “Hình như hắn ta bắt đầu tuốt súng rồi, hắn ta đang nhìn mong anh thở dốc đấy, chắc là lần đầu tiên được thấy một thằng đàn ông dâm dục thế này, vừa chẳng kêu rên gì vừa ra sức khít chặt dương vật thằng khác, hừm, phịch chết anh bây giờ! Anh trốn làm gì! Vừa hay để người khác nhìn xem ông xã phịch anh phát khóc ra sao! Để người khác ngắm mong anh tới độ cương lên, nhưng chỉ có thể nhìn em phịch anh!”

Hàng rào phòng thủ cuối cùng trong Thẩm Quân hoàn toàn tan biến, khoái cảm tột cùng khiến anh phóng tinh ồ ạt, nhưng hắn vẫn không ngừng thọc rút mạnh bạo. Mỗi bước đi lại xộc vào sâu hơn, Thẩm Quân không sao không chế bản thân được nữa, vụn vỡ kêu rên: “Ừ aaa... Ông xã tha cho anh... Anh sắp bị dâm thủng rồi... Aaa... Cây hàng chịch nát lỗ nhĩ của anh mất... Hu hu hu xin ông xã đấy... Nhẹ thôi màaaa... Anh yêu chết cây hàng của ông xã mất... Chỉ có ông xã được chịch anh thôi! Ừ haa... Lỗ nhĩ của anh chỉ cho mình em chịch thôi... Aaaaa!”

Lương Húc Thành bước nhanh ẩn anh lên một thân cây khác, ra sức thọc rút, gần nhẹ đưa đẩy mấy trăm phát, lúc hấn phóng tinh, không ngờ anh đã bị phịch cho bất tỉnh.

Lương Húc Thành thở dốc nhìn người đang ngất lịm trong lòng mình, mạnh bạo hôn lên má anh, cuối cùng sửa sang ổn thoả rồi bế lên.

Lúc đi đến bụi cây đằng xa, “bóng người” kia cũng dần hiện rõ, chẳng qua chỉ là một chiếc thùng rác hình con gấu đặt trên núi mà thôi.

Khi ấy hấn thực sự không nhịn được muốn ức hiếp Thẩm Quân, chỉ vừa nói đại như thế, không ngờ cục cứng trong lòng lại tin là thật, còn bị dọa sợ hết hồn, siết hấn tới nỗi chặt khít, làm hấn không kìm lòng được mà phịch anh thành ra thế này.

Khoé mắt anh vẫn còn rướm lệ, xem ra tối nay về phải gắng mà dỗ dành rồi.

14. Chương 14: Play Cầu Thang

Sau này không có cuộc sống của em, không có cuộc sống của anh, chỉ có cuộc sống của chúng ta mà thôi.

Hôm ấy Thẩm Quân đang ở nhà mặc thử đồ nữ mà Lương Húc Thành mua cho anh, với kiểu tình thú ngẫu hứng này thì cơ bản anh đều tiếp nhận được. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng nhiều lúc tình thú kiểu này còn khiến anh đạt được khoái cảm mạnh hơn bình thường. Vậy nên sau lần đó, Lương Húc Thành thấy anh không ghét, bèn mua mấy bộ trang phục nữ cho anh mặc, thậm chí ngay cả đồ lót cũng mua...

Thẩm Quân không sao quên được đêm đầu tiên mình mặc đồ lót phụ nữ, đã bị Lương Húc Thành giày vò thành bộ dạng gì.

Thu lại ký ức khiến người khác phải đỏ mặt đi, Thẩm Quân mặc chiếc váy ngắn của một bộ đồng phục nữ sinh vào. Đang định đi soi gương thì bất chợt trong phòng khách có điện thoại gọi đến, bảo anh xuống lầu nhận bưu phẩm. Có lẽ tại hôm nay thang máy hỏng, nhà của Lương Húc Thành ở tầng mười lăm, bưu phẩm lại nặng nên shipper không muốn đi lên.

Có lẽ shipper đã giao xong hầu hết những bưu phẩm khác nên bảo anh nhanh lên một chút, nói là đang vội đi đến chỗ khác.

Thẩm Quân không kịp thay đồ, nghĩ rằng trời đã sẩm tối, khi anh thay đồ còn đội tóc giả, chắc hẳn người khác sẽ không để ý thấy đâu. Nghĩ vậy, anh lập tức ra ngoài xuống lầu.

Lúc chạy đến dưới lầu, Thẩm Quân mệt thở hơi tai, lại phải tránh né ánh mắt của người khác, chỉ sợ một người đàn ông như mình ăn mặc thế này bị người khác phát hiện, vậy thì cũng xấu hổ quá...

May mà anh gầy, da lại trắng, đội tóc giả dài thì cơ bản không ai để ý thấy sự khác thường của anh, chỉ nghĩ là trong chung cư có cô học sinh nào đó khá cao mà thôi. Tuy rằng dọc đường tìm đập thành thịch, nhưng cũng không xảy ra sự cố nào.

Khi nhận bưu phẩm Thẩm Quân chẳng nói câu nào. Đồ là do Lương Húc Thành mua, anh chỉ giơ điện thoại ra cho đối phương nhìn thấy số của Lương Húc Thành, cuối cùng nhận bưu phẩm cúi đầu rời đi.

Thẩm Quân nhanh chóng chạy về cầu thang, lúc lên đến tầng hai, chợt phát hiện có người cũng đang lên lầu. Nếu là bình thường Thẩm Quân sẽ không để ý, nhưng bây giờ anh đang mặc đồng phục nữ sinh, cho dù không dễ bị nhận ra nhưng Thẩm Quân vẫn hết sức tránh né tầm mắt của người khác. Thế là anh dừng lại một lát trên cầu thang, đến khi tiếng bước chân của đối phương biến mất hoàn toàn mới tiếp tục đi lên.

Ngay khi Thẩm Quân đi đến tầng chín, một bóng người chớp nhoáng vụt qua cầu thang phía sau. Chưa đợi Thẩm Quân ngoái đầu lại nhìn, người đó đã bịt kín miệng anh từ đằng sau, một tay khác bấu chặt lưng anh, để anh khỏi lộn xộn.

Thẩm Quân kinh khiếp la lên, nhưng miệng bị bịt kín nên chẳng tạo được âm thanh nào lớn. Bấy giờ người đàn ông phía sau bất chợt thò tay vào trong váy anh, sờ dọc theo phần đùi trắng muốt lên mông anh...

“Ừ... Anh!” Thẩm Quân đã sợ lắm rồi, rõ ràng người này đã coi anh là một cô nữ sinh mà bày mưu hèn kế bẩn cường dân. Do sức lực cách xa nhau, trong thời gian ngắn anh vốn dĩ chẳng thể chạy thoát, nhất thời đầu anh chỉ toàn gương mặt của Lương Húc Thành, bờ môi la lên một cách tuyệt vọng, “Thả... Thả tôi ra!”

Làm sao người đàn ông đó chịu tha cho anh, ngón tay mảnh dài len vào quần lót màu hồng, theo khe mông bắt đầu trêu chọc cửa mình đáng yêu.

Thẩm Quân bị hấn làm cho “A” lên một tiếng, vừa sợ vừa cuống, cựa mông muốn thoát khỏi bàn tay xấu xa kia. Kết quả lại chạm phải hạ bộ của hấn, bất chợt run lên, run tới nỗi dựng thẳng bộ vị đàn ông hấn lên, cắn vào mông anh.

Dường như hấn rất tức giận, bàn tay bỗng chốc dời đến phía trước, Thẩm Quân còn chưa kịp lên tiếng thì hấn đã chạm vào cậu nhỏ hơi cương lên của anh.

“Hửm? Sao lại có cậu nhỏ thế này? Anh không phải là con gái à? Sao lại mọc cả cậu nhỏ?”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Thẩm Quân đã bật khóc, sao anh có thể không nghe ra giọng của Lương Húc Thành cơ chứ. Nhất thời vừa giận vừa buồn cười, gờ tay muốn đánh hấn.

Lương Húc Thành giữ lấy nắm đấm của anh để vào hạ bộ mình, hấn cắn vành tai anh nói: “Nếu cứng giận thì cứ phạt nó đi.”

“Khốn kiếp! Hu hu hu...” Thẩm Quân cố gắng nín khóc, anh vừa khóc thì hấn lại cương to hơn, ôm lấy hông anh, thò tay vào trong đồng phục vừa sờ vừa nắn, “Cực cực đẹp quá, đúng là gợi tình, làm em tự nhiên lại muốn phịch anh ngay ở đây!”

Hấn vừa nói vừa cởi đai quần ra, ấn anh lên lan can, vén váy lên. Sau đó nhanh chóng nhấc mép quần lót, bộ vị đàn ông thành linh lọt vào quần con của Thẩm Quân, chồm đầu nhắm thẳng cửa mình đang bắt đầu co rụt, xộc mạnh vào.

Cú thúc khiến Thẩm Quân cất tiếng rên rỉ, lại vội vàng che miệng, Lương Húc Thành đã bắt đầu đưa đẩy. Hấn giữ mông anh, không ngừng dập sâu con quái vật của mình vào trong. Quần lót vốn dĩ phẳng phiu, nay lại nổi gồ vì bị con quái vật xâm chiếm, bo thành dáng hình to dài hầm hố.

“Ừ aaa... Đừng, đừng mà... Ồ, ở đây sẽ... Aaaa...” Thẩm Quân bị phịch cho tê rần cả đầu, bư phấm trên tay đã rơi xuống, nhưng anh vẫn nhớ thang máy đang hỏng, chắc chắn cầu thang bộ sẽ có người đi qua. Nếu bị người sống cùng tầng bắt gặp, anh thực sự chẳng thiết sống nữa...

Lương Húc Thành nghe thấy lời anh, động tác bỗng chốc chậm lại. Hấn đưa đẩy thất lưng chín cựa một sâu, nơi hai người giao hợp không ngừng rỉ ra chất dịch nhớp nháp. Hấn nhìn khuôn mặt hoảng sợ nhưng lại hết sức sung sướng của Thẩm Quân, nói: “Nếu sợ bị người khác trông thấy, thì lỗ nhị mau khít chặt lại để ông xả bắn nhanh chút nào.” Dứt lời lại thúc mạnh một cú.

“A! Ừ haa...” Thẩm Quân bị phịch tới nỗi cả người lão đảo, vội vàng ôm chặt Lương Húc Thành.

Bấy giờ hấn ôm lấy anh, ngồi lên bậc thang. Thất lưng đưa đẩy nhẹ nhàng khiến Thẩm Quân ở trên phải nhỏ giọng rên rỉ trong ngây ngất. Hấn tọc áo đồng phục của anh lên, để lộ áo ngực màu hồng bên trong.

Thẩm Quân vội vàng gờ tay lên che, nhưng đã không kịp nữa rồi. Hấn giữ hông anh, bàn tay chậm rãi vờn ve áo ngực và đầu vú bên trong, sau đó lại cúi đầu liếm mút giữa hai ngực anh. Thẩm Quân run rẩy rên rỉ, hấn vừa liếm vừa nói giọng trầm khàn: “Ngay cả áo ngực phụ nữ cũng mặc rồi, có khi nào bên dưới cũng có cả cô bé luôn không?”

“Hu hu... Ông xả bắt nạt người ta... Ừ haa... Cô bé ở dưới ngựa quá... Muốn ông xả...”

“Cô bé nào cơ? Đây hả?” Hấn dùng sức cắn lên.

“Ừ hư... Ông xả bắt nạt người ta...”

“Ông xã thích bắt nạt anh nhất.” Hấn đang đưa đẩy bắt chợt dừng lại, cúi đầu cắn vào áo ngực của Thẩm Quân, sau đó mút mạnh, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích bên trên.

“Ừ ư... Aaaa... Đừng mà... Hu hu khó chịu quá... Bên dưới muốn cây hàng khủng của ông xã cơ...” Thẩm Quân khó chịu ngo nguẩy.

“Ông xã muốn mút sữa của cưng, cưng tự mình ngón lấy cây hàng của ông xã đi.” Hấn mút thành tiếng, cứ như sắp sửa mút vú Thẩm Quân ra được sữa thật đến nơi.

Thẩm Quân nắc lên một tiếng, thấy Lương Húc Thành không để ý đến mình thật, bên dưới râm ran phát điên, chống tay lên vai hấn nhồm dậy rồi ngồi lên. Anh cắn môi, cửa mình bắt đầu ra sức nuốt nhả con quái vật cường tráng của hấn.

Bên dưới thực sự khó chịu, anh cười trên người hấn phải lắc lư cả người, vùng kín không ngừng ngón lấy cây hàng vừa to vừa cứng, dịch nhờn cũng theo đó rỉ ra. Khoé mắt anh vừa thấy, cửa mình lại càng râm ran hơn. Anh nghiêng răng nhồm dậy, kể đó nặng nề ngồi xuống, ngón hết toàn bộ cả cây.

“Hừm!”

“Aaa...”

Cả hai đồng loạt bật ra, Thẩm Quân sung sướng xuất tinh, cửa mông bắt đầu ra sức cọ xát vật đàn ông của hấn. Lương Húc Thành giữ hông anh, nhấc lên rồi xộc hấn xuống, đồng thời dùng sức đẩy chồm đầu vào sâu, nhất thời phịch cho Thẩm Quân không thăng lưng lên được.

“Aaaaa... Lỗ nhị bị sắp bị chịch thủng mất! Cây hàng của ông xã cứng quá... Ừ a... Chật quá... Lỗ nhị sắp bị cây hàng khủng chịch chết rồi... Ừ a... Aaa...”

“Lỗ nhị khít giỏi lắm! Hừm...”

“Ừ a... Aaaa... Từ... Từ từ thôi... Ừ haaaa... Aaa...”

Thẩm Quân bị thúc cho chảy cả nước miếng, bấy giờ xa xa dưới lầu bóng truyền đến tiếng bước chân. Thẩm Quân sợ hãi khiến vùng kín thỉnh thoảng khít chặt, suýt nữa thì Lương Húc Thành bị anh khít cho lão đảo. Thẩm Quân mút môi, hoảng loạn nhìn Lương Húc Thành.

Lương Húc Thành lại thúc mạnh một cú, vẫn giữ tư thế cũ bế anh lên, rút vật đàn ông trơn ướt của mình ra.

Thẩm Quân gần như xụi lơ, nhưng vẫn vịn lan can muốn kéo Lương Húc Thành mau rời khỏi đây. Ai ngờ anh vừa xoay người, quần lót đằng sau bỗng bị tóm lấy, kể đó xé toạc hai bên, cửa mình tức khắc cảm thấy lạnh lạnh. Thẩm Quân kinh hãi kêu lên, còn chưa hồi thần thì Lương Húc Thành đã thành linh đồ vật đàn ông của mình, nhắm ngay nơi cửa người đang phơi bày trong không khí mà xộc thẳng vào!

“Ừ!” Thẩm Quân vừa mới bật ra đã bị Lương Húc Thành giơ tay bịt lại. Lúc này cả hai đều áo xống chỉnh tề, hai bộ phận trần trụi duy nhất đã bị che đi vì đang gắn liền với nhau.

Lương Húc Thành đưa đẩy trong phạm vi nhỏ, Thẩm Quân bị phịch mà chẳng cất nổi tiếng nào, khoé mắt ngấn lệ.

Tiếng bước chân bên dưới ngày càng gần, Thẩm Quân sợ hãi nghiêng đầu nhìn Lương Húc Thành, song đối phương bắt chợt hôn anh, không cho phép anh trốn.

Động tác dưới quần dừng lại, chỉ có tiếp xúc nhỏ nhất khiến Thẩm Quân râm ran chưa từng thấy. Nhưng từ ngoài nhìn vào lại chẳng nhận ra điều gì, càng không nghĩ đến sâu kín bên trong lại hoang dã nhường ấy.

“Hức...” Thẩm Quân cảm giác rõ ràng vùng kín của mình đang rỉ nước một cách mất kiểm soát.

Cuối cùng người dưới lầu cũng đi lên, là một người đàn ông trung niên, ngẩng đầu nhìn thấy hai người đang vịn lan can hôn nhau thì rõ ràng nghệt ra giấy lát. Nam mặc Âu phục giày da, nữ mặc đồng phục học sinh, chỉ là vấy ngấn, tóc đen dài. Tuy không trông rõ mặt, nhưng nước da trắng muốt, sống mũi cao thẳng, cùng cả cặp chân thon thả đó nữa... Khiến ông ta phải nhìn liên mấy lần.

Tuy cảnh tượng khiến người khác bối rối, nhưng thanh niên hôn nhau ở cầu thang cũng không phải chuyện lạ gì. Người đàn ông nhanh chóng đi lên, lúc băng qua hai người, cũng chẳng biết có phải là ảo giác hay không, hình như nghe thấy cô bé kia thấp giọng rên rỉ một tiếng.

Một phút sau, người đàn ông trung niên hoàn toàn rời khỏi.

Lương Húc Thành thả tự do cho đôi môi Thẩm Quân, anh kêu lên: “Đừng... Đừng mà... Ừ a... Muốn ông xã chịch cơ! Hu hu lỗ nhệ ngứa chết đi được! Ông xã thương anh đi mà...”

“Cục cưng đừng khóc, để ông xã thương anh nào! Dùng cây hàng khủng này thương anh nhé!” Lương Húc Thành kéo cặp mông căng đầy của Thẩm Quân xuống, bộ vị đàn ông sung mãn nhỉnh như muốn nổ tung nhanh chóng xộc sâu, ra sức thọc rút.

“Aaaa... Tuyệt quá! Ừ haa! Nhanh quá... Nhanh quá rồi... Haa... Vào sâu quá đi...” Thẩm Quân đưa hông theo nhịp đẩy, anh rên rỉ cúi xuống, bộ đồng phục đã bị hằn tóc lên, để lộ vùng bụng trắng muốt. Anh lơ mơ cảm thấy khi hằn thụt vào bụng mình như hơi gồ lên, khi hằn rút ra thì bụng lại phẳng xuống...

“Ừ haa... Aaa... Ông... Ông xã chịch vào tận bụng anh rồi... Anh sẽ bị đâm thủng mất thôi... Aaaa...”

“Lỗ nhệ chảy nhiều nước quá... Sao cục cưng lại khóc như thế, không phải ông xã đang thương anh à? Hửm?” Hấn vừa nói vừa ra sức đưa đẩy, vừa sâu vừa nhanh, phịch cho Thẩm Quân phóng tinh liên tục hai lần.

“Aaa... Đừng... Ông xã chịch chết anh mất... Ừ a... Aaa...”

“Ông xã thương anh, mới thế này sao đủ?” Lương Húc Thành cũng đến giới hạn, nặng nề thụt vào mấy phát rồi bất chợt phóng tinh, làm cho Thẩm Quân ngọ nguậy không ngừng. Nhưng vẫn chưa xong, hấn thở dốc nắn mông Thẩm Quân, ngón tay tìm đến cửa người đang ngón chặt biểu tượng đàn ông của mình, gậy đi gậy lại, thỉnh linh dùng sức tiểu vào bên trong.

Nước tiểu phun trào vừa nhanh vừa nhiều, toàn bộ bắn vào bên trong vùng kín đáng thương của Thẩm Quân. Anh bị dòng nước nóng bỏng bắn cho rùng mình, đành phải không ngừng kêu rên. Chưa đợi Lương Húc Thành tiểu xong, anh cũng không chịu nổi kích thích mà nhất thời mất tự chủ, ồ ạt tiểu ra...

Chờ Lương Húc Thành phóng nước tiểu xong, Thẩm Quân đã đứng không vững nữa, thấp giọng rên rỉ, hai mắt rưng rưng. Lương Húc Thành vừa nhìn lại bình lên lửa nóng, nhưng hấn nhẩn nhẩn, ngồi xuống dùng miệng đón lấy cậu nhỏ của Thẩm Quân, liếm láp khiến anh sướng đến mức xuất tinh thêm lần nữa.

“Ông xã...” Thẩm Quân nhìn người đàn ông điển trai tràn đầy cảm giác cảm dục dưới thân, chợt nhớ đến nỗi mê đắm mà rất lâu trước đây mình từng dành cho hấn. Lại chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày đối phương trở thành kẻ bề tôi dưới hạ bộ mình, đối đãi với mình như vậy.

Anh nhớ ra một chuyện vô tình biết được cách đây không lâu, dịu dàng xoa đầu hấn hỏi: “Ông xã... Có phải trước đây ở chung cư này, em từng sống trong căn nhà cao hơn nhà anh đúng một tầng không?”

Hấn giật mình, nhả cậu nhỏ đã mềm đi của anh ra, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thẩm Quân nói: “Nhưng em chỉ ở một tháng thì đã chuyển xuống hai tầng, đúng lúc ở đối diện và dưới nhà anh một tầng. Khi ấy anh còn tưởng mình có thể ngắm nhìn cuộc sống của em, vậy phải chăng, trước khi em chuyển xuống, cũng có thể ngắm nhìn cuộc sống của anh?”

“...”

“Em nói em đã tìm anh rất lâu, nhưng anh không hề hay biết em tìm thấy anh đã sống thế nào. Khi anh đang trộm quan sát em, thì phải chăng em đã biết, có lẽ ngay từ ban đầu em cũng đã quan sát anh.”

Lương Húc Thành chỉ nhìn anh, không nói gì hết.

Ban đầu chuyển xuống, đúng là đang đánh cược. Hấn không thể chịu được cảm giác cứ phải nhìn ngắm người ấy từ xa, thế là hấn cược một ván, chuyển xuống. Hấn từng nghĩ rằng, nếu đối phương không chú ý đến mình, vậy thì mãi mãi đứng nhìn anh từ xa cũng đủ rồi.

Nhưng nếu đối phương nảy sinh hứng thú với hấn, hấn sẽ nắm chặt lấy cọng rơm ấy, nắm chặt lấy anh!

Nhưng hấn không ngờ, Thẩm Quân lại nhìn hấn từ xa rồi thủ dâm, điều này vượt xa dự đoán của hấn.

Hắn phẫn khích, phẫn khích phát điên. Đêm đó chỉ muốn lên lầu tìm anh, giải bày tình cảm của mình cho anh, nhưng hắn cũng điên mất rồi. Điên đến mức muốn được lập tức có anh, làm tình với anh, điên đến mức chỉ cần thấy anh là mất sạch lý trí.

Dẫu hắn biết anh có ý với mình, thì cũng không thể đối xử với anh ngay lần đầu tiên như thế, đó là cưỡng dâm!

Hắn đã sai trái quá nhiều.

Sau sự việc ấy, mấy lần hắn chẳng dám nói chuyện với anh.

Ông trời đúng là rủ lòng thương, người đó không chỉ không trách hắn, mà còn dành cho hắn một cái kết như thế.

Lương Húc Thành đứng dậy ôm anh, hắn đặt lên môi Thẩm Quân một nụ hôn, nói: “Sau này không có cuộc sống của em, không có cuộc sống của anh, chỉ có cuộc sống của chúng ta mà thôi. Em yêu anh.”

Thẩm Quân nhìn hắn hồi lâu, ngược khuôn mặt đỏ ửng lên đáp: “Anh cũng vậy.”

– Hết chính văn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-thich>